

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Quart període



Sèrie P - Número 56

Dimecres, 13 de juny de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 37, primera reunió

Í N D E X

Necrologia

de l'exdiputat Sr. Antoni Dalmau i Jover (tram. 401-00026/06) (p. 4)

Proposició de llei

de creació de l'Agència Catalana de l'Energia (ACE) (presa en consideració) (tram. 202-00090/06) (p. 5)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre inserció sociolaboral (presa en consideració) (tram. 270-00031/06) (retirada) (p. 12)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal i de la Llei 14/1986, del 25 d'abril, general de sanitat (presa en consideració) (tram. 270-00039/06) (p. 19)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les activitats extraescolars i de lleure (tram. 300-00531/06) (p. 27)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política relativa a les confessions religioses (tram. 300-00531/06) (p. 31)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política ambiental, especialment pel que fa a les necessitats, les prioritats i les repercussions socials (tram. 300-00538/06) (p. 36)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre el fet que els alumnes de l'ensenyament primari de l'escola privada concertada aconseguixen un 17% més d'aprovat que els alumnes de l'escola pública (tram. 317-00275/06) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre les actuacions fetes per a impulsar la investigació, el desenvolupament i la recerca (I+D+R) (tram. 317-00278/06) (p. 43)

al president de la Generalitat sobre la seva valoració del funcionament i la qualitat de l'ensenyament públic a Catalunya (tram. 317-00283/06) (p. 44)

al president de la Generalitat sobre la necessitat d'establir amplis acords parlamentaris en temes d'interès nacional (tram. 317-00284/06) (p. 45)

→

al president de la Generalitat sobre els aspectes que, segons el seu parer, resulten primordials en la qüestió del finançament autonòmic (tram. 317-00288/06) (p. 46)

al Consell Executiu sobre les actuacions fetes per l'Institut Català de l'Energia (Icaen) amb relació a la privatització del sector energètic de Croàcia (tram. 310-00270/06) (p. 47)

al Consell Executiu sobre la creació d'un nou sistema de monitorització i de gestió de les llistes d'espera en la sanitat pública (tram. 310-00172/06) i sobre el retard en la creació del nou sistema de registre centralitzat de les llistes d'espera en la sanitat pública (tram. 310-00173/06) (p. 48)

al Consell Executiu sobre el control de les dioxines en els aliments durant l'any 2000 (tram. 310-00174/06) i sobre el control de les dioxines en els aliments i sobre les mostres analitzades a Catalunya durant l'any 1999 (tram. 310-00175/06) (p. 50)

al Consell Executiu sobre les mesures per a garantir la convivència dels ramaders i els óssos (tram. 310-00177/06) (p. 52)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la situació social a les Terres de l'Ebre, especialment pel que fa al Pla hidrològic nacional (tram. 300-00539/06) (p. 53)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la gestió dels espais naturals (tram. 300-00081/06) (p. 58)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la conservació del patrimoni natural, especialment pel que fa a la diversitat biològica a Catalunya (tram. 300-00356/06) (p. 63)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el finançament de les infraestructures catalanes (tram. 300-00123/06) (p. 68)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la inversió en transport públic (tram. 300-00154/06) (p. 72)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria d'organització de l'Administració de la Generalitat (tram. 300-00248/06) (p. 77)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 37.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera d'Ensenyament, el conseller de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i d'Indústria, Comerç i Turisme.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Necrologia de l'exdiputat Sr. Antoni Dalmau i Jover. Tram. 401-00026/06. Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Proposició de llei de creació de l'Agència Catalana de l'Energia (ACE). Tram. 202-00090/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 159, 18).

3. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre inserció sociolaboral. Tram. 270-00031/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 73, 58).

4. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal i de la Llei 14/1986, del 25 d'abril, general de sanitat. Tram. 270-00039/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 161, 60).

5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les activitats extraescolars i de lleure. Tram. 300-00531/06. Sra. M. Caridad Mejías Sánchez, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació pel procediment d'urgència.

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política relativa a les confessions religioses. Tram. 300-00537/06. Sr. Josep Hugué i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política ambiental, especialment pel que fa a les necessitats, les prioritats i les repercussions socials. Tram. 300-00538/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la situació social a les Terres de l'Ebre, especialment pel que fa al Pla hidrològic nacional. Tram. 300-00539/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació pel procediment d'urgència.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la gestió dels espais naturals. Tram. 300-00081/06. Sra. Bet Font i Montanyà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la conservació del patrimoni natural, especialment pel que fa a la diversitat biològica a Catalunya. Tram. 300-00356/06. Sr. Xavier Vendrell i Segura, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la gestió dels espais d'interès natural. Tram. 300-00482/06. Sr. Josep Rull i Andreu, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament de les infraestructures catalanes. Tram. 300-00123/06. Sr. Manel Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

13. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la inversió en transport públic. Tram. 300-00154/06. Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

14. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de l'autonomia aranesa. Tram. 300-00138/06. Sr. Francesc Xavier Boya i Alós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

15. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques d'intermediació, especialment pel que fa al servei públic de col·locació. Tram. 300-00196/06. Sra. Alicia Sánchez-Camacho i Pérez, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

16. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria d'organització de l'Administració de la Generalitat. Tram. 300-00248/06. Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

17. Interpel·lació al Consell Executiu sobre política universitària, especialment pel que fa a l'estabilització i la promoció del professorat i el finançament universitari. Tram. 300-00302/06. Sra. Pilar Díaz i Romero, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les malalties que afecten especialment les dones. Tram. 302-00133/06. Sra. M. Dolors Montserrat i Culleré, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la promoció industrial de Catalunya. Tram. 302-00134/06. Sr. Ricard Fernández Deu, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la dinamització del sector pesquer a Catalunya. Tram. 302-00135/06. Sr. Rafael Luna i Vivas, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre sanitat. Tram. 302-00136/06. Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política lingüística. Tram. 302-00137/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de seguretat. Tram. 302-00138/06. Sr. Marc López i Plana, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques de vellesa. Tram. 302-00139/06. Sra. Pilar Malla i Escofet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política del patrimoni immoble. Tram. 302-00140/06. Sr. Joan Surroca i Sens, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política pesquera, especialment pel que fa a la sobreexplotació de recursos. Tram. 302-00141/06. Sr. Xavier Vendrell i Segura, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció sanitària de les dones. Tram. 302-00142/06. Sra. Carme Valls i Llobet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

28. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de salut pública, especialment pel que fa a l'ús de l'amiant. Tram. 302-00143/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació.

29. Preguntes amb resposta oral.

El president

Senyores i senyors diputats, s'obre la sessió.

Necrologia de l'exdiputat Sr. Antoni Dalmau i Jover (tram. 401-00026/06)

El primer punt de l'ordre del dia és dedicat a la memòria necrològica de l'il·lustre senyor Antoni Dalmau i Jover, que fou diputat d'aquest Parlament en la segona legislatura. Aquesta presidència adreça una salutació a la seva família, a la qual prego que vulgui acceptar els més sincers sentiments d'amistat i de condolença que li manifesta la cambra que tinc l'honor de presidir.

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Domènec Sesmllo i Rius, per fer el parlament en memòria del senyor Antoni Dalmau i Jover. Té la paraula.

El Sr. Sesmllo i Rius

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, és un gran honor haver estat encarregat pel meu Grup de fer la necrologia de qui fou diputat d'aquest Parlament, l'il·lustre senyor Antoni Dalmau i Jover; segurament, sense cap altre mèrit que haver estat company seu a la segona legislatura d'aquesta cambra i haver compartit militància –militància i ideals– i, també, en aquells temps encara no massa llunyans, escó.

Una de les grans satisfaccions que va tenir el senyor Antoni Dalmau i Jover en el curs de la seva intensa vida fou la de ser diputat en el Parlament de Catalunya, «la més alta representació democràtica del nostre país», com a ell li agradava dir. La vida del nostre diputat va ser presidida per tres ideals: la família, la fe cristiana i el servei a la societat, principalment aquest per la seva dedicació política.

Nasqué a Igualada el 26 de maig del 1916, d'una família modesta. El seu pare va ser secretari d'ajuntament

en diferents pobles i va morir en plena adolescència del nostre parlamentari. Per aquesta raó ell va haver de compaginar els seus estudis secundaris amb el treball d'oficial de notaria. Un cop casat, encara va afegir a la seva activitat la de procurador dels tribunals. Les necessitats de la seva família, que havia d'esdevenir molt nombrosa, vuit fills, l'obligaren a cercar altres recursos durant la postguerra, en la qual la penúria era circumstància comuna a tantes llars.

Aquells tres ideals de la seva vida no es poden comparimentar. La seva família fou el centre de la seva vida i on va saber fer créixer i transmetre els valors que li foren llegats. Es casà amb Maria Ribalta, amb qui va superar les noces d'or d'un matrimoni plenament feliç. La mort de la seva dona, fa poc més de tres anys, fou un cop molt dur, del qual possiblement no es pogué recuperar del tot malgrat el seu convenciment de retrobar-se a la casa del Pare.

Els altres dos ideals, el de la fe i el del servei als altres, els projectà en els seus vuit fills, dels quals, com exemple de la seva concreció, els podem trobar en dos: l'avui sotsprior de la Comunitat Benedictina de Montserrat i el qui fou president de la Diputació de Barcelona i company nostre en aquesta cambra. Precisament, aquesta circumstància de transcendència d'uns valors, ja en fa una singularitat entre pare i fill en ambdues direccions: el pare, n'Antoni Dalmau i Jover, va ocupar la Regidoria de Serveis Socials de l'Ajuntament d'Igualada, després del seu fill, i aquest, l'Antoni Dalmau i Ribalta, ocupà un escó en aquest Parlament després del seu pare. Fins avui en son l'únic exemple.

La feina de la notaria i la de causídic no van ser per a ell uns simples mitjans per a sostenir la família, sinó que esdevingueren armes per encaminar els conflictes en els quals intervingué cap a la transacció, cap a la pau. El seu despatx va veure transformar conflictes entre subjectes belligerants en solucions, en evidències; també encara avui perduren en el record de moltes famílies els seus encertats consells en matèria patrimonial i successòria.

El seu ideal de catalanitat i de militant cristià el va portar, abans de la Guerra Civil, a les files de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. La Revolució i el servei militar van entroncar aquest moviment i, per tant, la pertinença de l'Antoni Dalmau al moviment feiocista. Va ser mobilitzat pels dos bàndols: primer, per la república i, després, pel franquisme. En acabar el servei militar es va enrolar als moviments d'Acció Catòlica, encara que aquesta no era la seva antiga i estimada federació. I va participar decididament en ambdues organitzacions com a dirigent local, i –no cal dir-ho– la seva forta personalitat va imprimir en l'Acció Catòlica el seu segell en molts aspectes. Va ser cofundador de la revista *VIDA*, portaveu durant seixanta-cinc anys de les famílies igualadines. Cal dir que la seva desaparició, la de la revista, va coincidir amb el traspàs del nostre home-natjat, la mateixa setmana, com si *VIDA*, la revista, i la seva de pròpia i personal no tinguessin raó de ser l'una sense l'altra.

La seva tasca de publicista no acabà en la premsa local, sinó que es va estendre, principalment, al *Full diocesà*

de Vic, al de Solsona i al de Tarragona. També cal destacar que va ser un bon poeta i autor de diversos llibres de temàtica ben diversa, va guanyar més d'un cop la Flor Natural.

Ja hem dit que els tres ideals de la seva vida –la família, la seva fe i el seu compromís amb Catalunya– no es compartimentaven, i així la seva afiliació al feixisme el va portar a enrolar-se a la nounada Unió Democràtica de Catalunya, el Partit que, fonamentat en l'humanisme cristià, volia fer-se un lloc a la Catalunya d'avantguerra entre les dretes conservadores i les esquerres laïcistes, per construir ponts, per construir el diàleg.

Segurament que Dalmau ha estat un dels pocs militants d'abans de la Guerra Civil que ha aconseguit el segle XXI. Per aquest motiu, fa dos anys que hom li concedí la medalla d'or per haver complert més de cinquanta anys d'afiliació. Aquest guardó el va comoure profundament perquè hi veia la coronació de tota la seva vida dedicada a l'ideal del personalisme comunitari. El seu Partit, el nostre, el va proposar com a candidat a la segona legislatura del Parlament de Catalunya. Ell n'era refractari, perquè veia difícil harmonitzar la tasca parlamentària amb la de regidor, amb les seves ocupacions laborals a Igualada i amb els seus deures familiars. La intensitat amb què desenvolupava el seu compromís personal, l'obligà a deixar la regidoria a la capital de l'Anoia, perquè creia que a la tasca municipal, per la seva proximitat a les persones, li calia la dedicació total d'un altre company –almenys aquesta fou la raó que ens donà en fer l'opció.

Cal destacar el fet que no fou mai un dirigent polític en el sentit d'exercir responsabilitats executives al si del Partit. Era un notori militant de base, amb una personalitat tan acusada i un compromís tan sincer que els seus companys no dubtaren en promoure'l a la candidatura.

Del seu treball parlamentari en podem remarcar la seva tasca en la redacció del Codi de successions. La seva dimensió política la podem resumir en quelcom de molt, molt gran i molt senzill alhora: el seu irreductible compromís amb la gent, les persones i amb el seu país, la comunitat, una comunitat de persones. Els qui vam tenir la sort de compartir legislatura amb ell, en tenim un altre, de record de la seva tasca parlamentària, més ben dit, n'hauríem de dir «de la seva actitud parlamentària»: sempre buscant l'acord, sempre posant pau, assestant els esperits només amb la seva presència.

Algú recorda el diputat Antoni Dalmau i Jover enfurismat? O potser tens? O potser trist? No. Tots els el recordem amb aquella veu pausada que semblava parlar a cau d'orella, amb aquell somriure mig innocent, mig sorneguer amb el qual s'il·luminava el seu rostre, ferm en les conviccions, dúctil, amable en les actituds, com ha de ser, com hauria de ser.

No se m'acut, en acabar aquesta necrologia, res més que fer-li el millor dels elogis dels quals sóc capaç: ens ha deixat un bon home, l'hem perdut; però hem guanyat per sempre, alhora, una bona persona.

Moltes gràcies.

El president

Senyores i senyors diputats, els prego, en la memòria del senyor Antoni Dalmau i Jover, un minut de silenci.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins del dossier de la sessió, i les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Proposició de llei de creació de l'Agència Catalana de l'Energia (ACE) (presa en consideració) (tram. 202-00090/06)

El punt 2 de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de creació de l'Agència Catalana de l'Energia. Per presentarla, té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell. Té la paraula.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si em permeten, en la presentació d'aquesta proposta de presa en consideració de la creació de l'Agència Catalana de l'Energia, faré un breu repàs de quina és la situació avui pel que fa als diferents referents, a les diferents avaluacions en el sentit de quines són les opcions energètiques que cal prendre.

L'any 85, en publicar-se la revisió del Llibre blanc de l'energia de Catalunya, parlàvem d'afavorir el desenvolupament de les energies renovables per disminuir la dependència exterior i els desequilibris territorials. Era la primera decisió a nivell de Catalunya, revisar el que havia estat la primera edició del Llibre blanc de l'energia, que es prenia a nivell del nostre país en aquest sentit.

Tenim referents internacionals diversos: des de la Conferència de Rio, tantes vegades esmentada, en què s'apostava clarament pel desenvolupament sostenible i la protecció ambiental en un món cada cop més interdependent, passant per la Primera Conferència de les Parts del Conveni Marc sobre el Canvi Climàtic, celebrada a Berlín l'any 95, on s'apostava clarament per la reducció d'un 20% de les emissions de CO₂. Vàrem celebrar a Madrid l'any 94 la conferència Un Plan de Acción para las Fuentes de Energía Renovable en Europa, que pretenia que les fonts d'energia netes i renovables suposessin un 15% de l'energia primària l'any 2020. *(Remor de veus.)* El mateix Institut Català de l'Energia, l'Icaen publicava el Llibre verd de les energies renovables a l'euroregió, on s'afirmava que l'euroregió té capacitat suficient per assolir el 15% de la demanda...

El president

Senyor diputat, esperi's. Estem parlant de l'Agència de la l'Energia, i demanaria que, perquè el senyor diputat no hagués de posar més energia vocal del compte, tinguéssim silenci. Esperi's. *(Pausa.)* Gràcies, pot continuar.

El Sr. Vendrell i Segura

Dèiem que en aquest text, en el Llibre verd de les energies renovables, s'afirmava que l'euroregió té capacitat suficient per assolir el 15% de la demanda d'energia primària amb les energies renovables abans del 2010; per tant, ratificava en aquest sentit els acords de Madrid. Més endavant, el famós Protocol de Kyoto –que tan se'n parla, que demanem als Estats Units que el signin, però que ja veurem si nosaltres mateixos el complim, que tenim la sensació que si no fem un canvi seriós, si no ens ho creiem de debò, si no ens hi apliquem amb totes les energies, no tenim clar de nosaltres mateixos, Catalunya i l'Estat espanyol, poder-ho complir– deia, aquest Protocol, que calia reduir les emissions de gasos hivernacle entre el 8 i el 12% l'any 2010.

Més tard, l'estudi Impactes ambientals de la producció elèctrica, impulsat des de diverses comunitats autònomes de l'Estat espanyol, demostrava que les energies renovables tenen un impacte mediambiental trenta-un cops inferior al de les energies convencionals –trenta-un cops inferior–, per si algú tenia alguna mena de dubte.

Mentre les diferents cimeres, les diferents avaluacions que es van fent arriben a aquestes conclusions, què estem fent al nostre país? Tenim la sensació que no tot el que es podria fer; i ja sabem que des dels grups que donen suport al Govern ens explicaran tot allò que es fa, que ja en som conscients, que no diem que no es faci res, diem que s'ha de fer més, diem que es pot fer més, diem que s'han de crear les eines necessàries per fer més.

En aquests moments, vostès saben que entre el 70 i el 80% de l'energia a Catalunya ve de l'energia nuclear; la generació principal a Catalunya és a partir de l'energia nuclear. Ara no farem avaluacions tècniques sobre la generació de l'energia nuclear, però vull recordar que, si bé en el procés final de generació energètica, efectivament l'energia nuclear no emet CO₂, sí que en el procés previ se n'emet, i per tant, és evident que per donar compliment al Protocol de Kyoto també hem de reduir la quantitat d'elaboració, de producció energètica a partir d'energia nuclear, perquè, si no, no donarem compliment a allò que tant diem que és important de donar compliment.

El mateix Llibre verd, el de les energies renovables a l'euroregió que abans fèiem esment, posa de manifest les potencialitats de Catalunya per emprar energia solar i eòlica. Per tant, com ja n'hem parlat a bastament en aquest plenari en les darreres sessions, crec que tots tenim clar o hauríem de tenir clar que hem de fer un esforç per encarar el futur i impulsar d'una forma decidida aquestes dues fonts de generació energètica.

Som conscients que, avui per avui, són encara molts els inconvenients, inconvenients que ens trobem sobre el territori, que ens trobem a la pràctica, però també són molts els inconvenients que ens suposa l'Administració. I amb això –també n'hem parlat, però vull reiterar-m'hi– vull fer referència als problemes que hi ha per a la connexió en xarxa d'aquells petits productors que installen plaques solars. Som tots conscients que aquest és un handicap important i que si volem que realment hi hagi un desplaçament sobre el territori, seriós, a fons,

en quantitat, no podem trobar-nos amb aquestes traves. Perquè no podem estar dient: «senyors, és important que s'utilitzi l'energia solar», i que quan algú fa l'esforç..., com s'hi ha trobat l'Associació de Naturalistes de Girona, que amb subscripció popular ha recollit els diners necessaris per instal·lar un sostre solar, i que després ha tingut infinits problemes amb l'Administració per aconseguir la connexió a la xarxa i el cobrament, doncs, d'aquella energia que està venent a la xarxa; si estem dient que s'ha de fer però després no facilitem que es faci, no ho resollem.

I cal, torno a aquí, un instrument que permeti agilitzar aquestes circumstàncies, com cal un instrument que sigui capaç d'avaluar sobre el territori, de parlar amb el territori, perquè no ens trobem, perquè no volem trobar-nos, perquè justament creiem profundament en la importància de la implantació de l'energia eòlica, no volem que els projectes de desenvolupament de l'energia eòlica topin amb els interessos, amb la defensa necessària i imprescindible dels valors naturals, del patrimoni natural que tenim al nostre territori nacional. I, per tant, com que no volem això, creiem que s'han d'implementar, que s'han de crear les eines necessàries.

En aquest sentit, doncs, tenim la sensació, i per això avui estem presentant aquesta proposta, que cal un instrument, que nosaltres proposem que sigui l'Agència Catalana de l'Energia, que no és l'Icaen, i després en parlarem, l'Agència Catalana de l'Energia, que tingui plenes competències, que sigui plenipotenciària en matèria energètica i que sigui capaç no d'estar dient: «s'ha de promocionar tal energia», d'anar a fer visites a unes quantes indústries perquè promoguin determinats usos energètics, i mentrestant hi ha un altre organisme que és el Departament de Medi Ambient que està intentant implementar un mapa eòlic, i mentrestant s'està fent un pla energètic des de instàncies superiors a la mateixa Conselleria d'Indústria i Energia; no, no, no, estem dient: un sol organisme que gestioni tot allò que tingui a veure amb l'energia a Catalunya, com, d'altra banda, hi és a la majoria de països d'Europa; a la majoria de països d'Europa no hi ha un ministeri d'energia i indústria, hi ha el Ministeri d'Indústria i des del Departament de Medi Ambient normalment..., i amb això no ens hi posem, si s'hi fixen en el redactat de la Llei no diem de quin Departament ha de dependre, és el Govern que ha de decidir com s'organitza, i així ho diem a la Llei, però, en tot cas, sí que hi ha d'haver aquest instrument, depengui del Departament que depengui, però que tingui plenes competències en matèria energètica, perquè estem convençuts que cal coordinació, cal planificació i això s'ha de fer d'una forma centralitzada.

I què incorpora a més a més de nou aquest organisme? Aquest organisme incorpora a més a més la presència de tots els elements socials, de totes les administracions, de tots els elements actuant en matèria energètica, perquè justament no s'hagin de dir les coses a través dels mitjans de comunicació, sinó que se'ls reuneixi en un organisme guiat, tutelat per l'Administració, en aquest cas del Govern de la Generalitat de Catalunya, de l'Administració catalana, se'ls reuneixi, se'ls asseguï, a tots ells, a tots els diferents representants que re-

presenten els diferents interessos que tenen a veure amb la producció energètica de Catalunya, i sigui allà, sigui en aquest ens, sigui en aquest organisme on discuteixin, on debatin, on avaluin els diferents impactes que pot tenir en tots els sentits la generació energètica a Catalunya, es posin d'acord en aquest organisme i a partir d'aquí s'implementi les mesures necessàries... —necessàries no perquè ho diem nosaltres, perquè ho hem dit a Madrid, perquè ho hem dit a Rio, perquè ho hem dit en les diferents cimeres que hi han hagut, que és necessari, que és imprescindible, perquè el nostre planeta —ja no en el nostre país, el nostre planeta— no es trobi en una situació d'handicap dins de molts pocs anys, és necessari aplicar una sèrie de mesures. I no podem dir: «senyors americans, facin el favor de signar aquest Protocol», quan nosaltres no estem en condicions, avui per avui, de complir-lo.

Un cop presa la decisió d'avançar cap a aquest model..., que crec que aquest és el primer pas; és a dir: el Govern té clar que s'ha d'avançar cap a aquest model?, perquè de les intervencions en aquest plenari i en compareixences en comissió per part del conseller d'Indústria, no tenim la certesa que sigui aquest el seu model, però si aquest és realment el seu model, si realment aposten i estan convençuts que cal tirar endavant aquest nou model energètic a Catalunya, si realment ens creiem els acords d'aquestes cimeres internacionals, els acords de tot allò que hem publicat des del nostre propi país, creiem que la solució a tot això és la creació d'aquesta Agència Catalana de l'Energia, un organisme —hi insisteixo— autònom, tutelat —hi insisteixo— per l'Administració, per la Generalitat de Catalunya.

L'objectiu d'aquesta Agència Catalana de l'Energia, l'objectiu marc principal, és el de dirigir la transició de l'actual model de producció d'energia a Catalunya a un model que contempli la producció d'energia amb fonts amb el mínim impacte ambiental. No estem d'acord en això? No ens podem posar d'acord en això? Ens sembla que hauríem de poder-nos-hi posar d'acord. I demanem que en aquesta Agència..., i tot això ho podem discutir, si avui evidentment donen suport vostès a la presa en consideració d'un element, d'una eina que creiem que és bàsica per a la solució d'aquests problemes energètics a Catalunya, amb la representació, deia, de partits polítics, d'empreses productores de les fonts convencionals, d'empreses productores de les energies, de les fonts productores d'energia amb fonts netes i renovables, i una representació dels moviments ecologistes i conservacionistes —perquè no ens el hem de trobar en el territori dient: «no, vostès s'estan equivocant», ens els hem de trobar en una reunió i és allà on s'ha de discutir—, amb una representació de l'Administració local, que tampoc no hem d'esperar que ens arribin a última hora a escoltar-nos i llavors dir: «no, no, és que hi ha determinats municipis que no estan d'acord que s'implementin...»; no, no, és que hi han d'estar d'acord, des del principi ens hem d'haver posat d'acord perquè això pugui funcionar.

Finalment només dir que ningú interpreti que això va en contra ni és en paral·lel del que avui és l'Icaen; per això la mateixa Llei proposa en les seves disposicions finals que totes les competències, el personal, les in-

fraestructures, el material de l'Institut Català d'Energia sigui automàticament traspassat... És a dir, de fet, què fem? Agafem l'Icaen i li donem més competència, a l'Icaen, i li diem: «Tot allò que fins avui s'està treballant en matèria energètica a Catalunya i que no depèn de vostès, hem decidit que a partir d'ara dependrà de vostès i, per tant, els dotem de més pressupost, de més material, de més mitjans per poder desenvolupar plenament tot allò que faci referència a matèria energètica.» Insisteixo: això, als països europeus, majoritàriament ja s'ha fet.

Per tant, no podem esperar més, no podem aturar el rellotge. Som conscients —i vostès també en són— que això, tard o d'hora, s'acabarà aprovant. Si no ho aproven enguany, serà l'any que ve, i si no aquesta legislatura, la propera; però no anirà més enllà. I, per tant, els diem: quins motius hi han...?, per què no podem aprovar ja des d'avui la creació d'aquesta eina i anar-la implementant, amb el temps que sigui necessari, però des d'avui tenir clar que cal una eina que coordini tot allò que faci referència a matèria energètica?

Per tot això exposat, demanem als diferents grups parlamentaris que donin suport a fer aquest pas decisiu en la implantació d'un nou model energètic a Catalunya, i aquest pas creiem que avui ha de ser la creació d'aquesta Agència Catalana de l'Energia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Per posicionar-se pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, dir d'entrada que nosaltres sí que donem suport a aquesta presa en consideració, perquè, a part de tot el que ha comentat el senyor Vendrell, creiem que és important que es quedin, doncs, ben centralitzades les competències relacionades amb l'energia, i perquè ara és un moment important.

Un moment important perquè Catalunya es troba davant d'un repte, que és el de dir: com afrontem, com desenvolupem un model energètic nou?, un model energètic que tingui en compte els aspectes de sostenibilitat, els aspectes de minimitzar l'impacte que tenen les fonts energètiques...? Que totes en tenen, eh?, fins i tot les renovables. Quan diem que nosaltres sempre parlem que s'han de promoure les energies renovables, hem de ser conscients que un impacte també hi és. I per això és interessant que en l'exposició de motius d'aquesta Proposició de llei es faci esment d'un estudi que parla dels impactes ambientals de la producció elèctrica, perquè de fet aquest estudi el que fa és analitzar això: quin impacte té cadascuna de les fonts d'energia i, per tant, que després puguem valorar quines ens interessen més, i, evidentment, les que més ens interessen són les que tenen un menor impacte.

Amb relació a això, però, voldríem esmentar un aspecte que crec que és important: aquest estudi està fet amb dades de l'any 96, i, per tant, ara, en aquests moments

en què les tecnologies han canviat, ha canviat també l'impacte que genera o que produeix cadascuna de les fonts de producció elèctrica. Per tant, seria interessant que aquestes mateixes institucions que varen promoure aquest estudi es comprometessin a anar-lo actualitzant cada any. Perquè de fet del que es tracta és d'això, d'anar reconduint la situació, tot i tenir unes directrius, evidentment, ja definides o predefinides, però el que hem d'anar veient és cap a on avancem, com anem reconduint o conduint el desplegament dels diferents sistemes, les diferents centrals productores d'energia en el nostre país.

Un cop sabem que volem un nou model energètic, un cop hem decidit que volem avançar en un nou model energètic, és evident que cal una reestructuració de l'Administració competent, i aquesta proposta de creació de l'Agència Catalana de l'Energia és una bona proposta per reestructurar. Per tant, a nosaltres ens sembla que anant en aquesta direcció facilitaríem molt les coses per tal d'anar avançant, com dèiem, en un tipus de desenvolupament del nostre país molt més sostenible del que ho és en aquests moments, i podríem plantejar-nos també d'assolir aquests acords, com els de Kyoto, que en aquests moments, tal com estan les coses, doncs, no som gaire optimistes que en algun moment hi arribem.

Entrant..., ja que diem que donem suport a aquesta Proposició de llei, voldríem esmentar alguns dels aspectes que per nosaltres, doncs, s'haurien de tenir en consideració en el moment que avancés aquesta Proposició de llei. D'entrada, dir que nosaltres creiem que el Parlament de Catalunya ha de tenir un paper clau en el control d'aquesta Agència, i, per tant, en el moment que es planteja que l'Agència ha d'elaborar i proposar modificacions del pla energètic català –en concret, estic parlant de l'article 2–, és important d'incloure-hi o de destacar que, tot això, l'Agència el que farà serà proposar-ho: en proposarà l'elaboració, proposarà modificacions en cas que sigui convenient..., però qui ho aprova és el Parlament. De la mateixa manera que, per exemple, quan es parla de l'organització i es parla que hi haurà un consell rector, doncs, es proposa que hi hagin representants dels partits polítics amb representació parlamentària. Nosaltres creiem que hi haurien de ser-hi tots; la proporcionalitat ja s'hauria d'estudiar, però el que sí que és important és que tots els grups polítics que tinguin representació al Parlament haurien de formar part del Consell Rector.

I d'aquest Consell Rector, per exemple, aquí no es planteja qui en serà el president. Crec que és un debat important a fer posteriorment, perquè d'entrada dir que en aquest Consell Rector és evident que no hi haurà d'haver un únic departament de la Generalitat..., encara que després en depengui d'un, és evident. Però és important que el Departament d'Indústria, el de Política Territorial, el de Medi Ambient, hi tinguin un protagonisme, perquè els interessos de cadascun d'ells són diferents, i, per tant, uns i altres poden complementar-se, han de complementar-se, i segons qui dominés, doncs, les polítiques no s'acostarien tant al desenvolupament sostenible que nosaltres creiem que hem de mirar d'aconseguir.

En aquest Consell Rector, com en alguns altres òrgans –en el Consell Assessor, que després també ja comentaré–, hi trobem a faltar els consumidors. Hi ha un gran ventall de representacions: de les empreses productores, dels moviments ecologistes, l'Administració local..., però creiem que els consumidors també hi han de tenir el seu paper, també han de poder-hi dir alguna cosa. I en el cas de l'Administració local, tant aquí com, ho repeteixo, també en el Consell Assessor, crec que serà important de definir qui considerem que són els representants de les administracions locals: seran els municipis que tenen plantes?, els que tenen nuclears?, els que tenen parcs eòlics? Hi haurà la Federació de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis? Com funcionarà? Això creiem que ho hauré de regular.

De la mateixa manera que –parlant ja en concret també del Consell Rector–, quan es diu que els membres del Consell Rector hauran de ser ratificats pel Govern de la Generalitat, nosaltres creiem que en el cas dels grups parlamentaris el Govern de la Generalitat no té per què, no ha de ratificar els parlamentaris que formin part d'aquest Consell Rector. Per tant, doncs, aquí hauria d'haver-hi..., en tot cas, faríem una esmena més endavant per incloure-hi aquesta proposta.

I les feines del Consell Rector són prou importants com perquè la periodicitat de reunions..., sigui més sovint que no pas cada dos mesos. En aquests moments hi ha damunt la taula una gran quantitat de propostes de centrals dels diversos tipus; a més a més, hi ha una gran capacitat de canvi en les tecnologies, i, per tant, és bo que aquest Consell Rector tingui un bon ritme, perquè, si no, ens trobarem novament amb una nova administració, un nou sistema feixuc, que de fet és el que es pretén d'eliminar en el moment que es crea una agència.

Abans parlava del Consell Assessor perquè té relació..., els representants que hi han són similars als del Consell Rector. Voldríem destacar també el paper que poden tenir els col·legis professionals, en el moment en què es parla de la representació del món científic i tècnic.

I amb relació a..., al final de tot –ja acabo–, quan es parla que l'Institut Català de l'Energia es traspasa a l'Agència, aquí s'haurà de fer una anàlisi acurada de què passa amb els recursos de què disposa aquest Institut Català de l'Energia, perquè aquí es parla de recursos humans i materials, però, i els econòmics? En aquests moments, l'Institut Català de l'Energia està participant en empreses i, per tant, és bo de saber com quedarà aquesta situació, i també, per exemple, quin tipus de política, des del punt de vista econòmic, portarà a terme aquesta Agència, tenint en compte que si ha de promocionar les energies renovables, doncs, potser s'haurà de plantejar aspectes com el de capital de risc i altres que per nosaltres són importants de tenir en compte.

Dit tot això, creiem que és bo que tiri endavant aquesta Proposició de llei; desitgem que la resta de grups parlamentaris, doncs, també donin suport a la presa en consideració; creiem que ara és un moment important, perquè han de passar coses –ha d'haver-hi un pla d'energia, s'ha de veure com es promocionen les energies renovables...–, i, com més aviat es desencallés o es

tirés endavant aquesta Agència Catalana de l'Energia, millor, perquè, com deia el senyor Vendrell, és molt probable que, si no es fes ara, més endavant també en veuríem la necessitat. Per tant, com més aviat ho fem, molt millor, perquè sempre és bo haver guanyat temps en aquests aspectes que, de cara a la planificació i a la promoció de les fonts d'energia renovables i netes, serà favorable per a tots nosaltres.

I res més. Nosaltres hi votarem favorablement.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Molt honorable president, il·lustres senyories... Senyor Vendrell, no pateixi: nosaltres no li direm que no s'ha de fer més del que es fa, nosaltres no ens arrenglerem amb els qui poden creure o pensar –si és que hi ha algú...– que tot el que s'havia de fer en matèria energètica ja està fet i que s'han de deixar les coses tal i com estan a hores d'ara. Nosaltres, efectivament, el que pensem és que s'ha d'avançar en aquest sentit, i s'ha d'avançar molt i molt. Vostè parlava d'accions directes; és cert: moltíssimes, moltíssimes accions directes s'han de dur a terme.

Jo m'he llegit amb un extraordinari interès l'exposició de motius que vostè en fa, d'aquesta Proposició; fixi's el que li dic: tant com el seu articulat, perquè em sembla que l'exposició de motius que vostès han redactat és el que en conté, precisament, l'entrellat i l'esperit, que és el que ha d'animar l'acció política que hem de dur a terme per tal de col·locar les coses en el lloc que els correspon. El que passa és que, entenem nosaltres, a aquestes alçades del partit, i quan el Pla de l'energia en l'horitzó de l'any 2010 està a punt de ser presentat, el fet de prendre en consideració una proposició de llei a hores d'ara pot venir i, de fet, ve a condicionar l'eventual desenvolupament que en puguem fer, no a propòsit només de la substitució de l'Institut Català de l'Energia –si és que s'ha de substituir–, sinó de totes les coses que es deriven, precisament, d'aquest disseny, en el qual s'està treballant a hores d'ara.

Vostè diu, senyor Vendrell, en la seva exposició de motius, que, «un cop presa la decisió d'avançar cap a un nou model energètic, cal una reestructuració de l'Administració competent en el tema, sent el més eficient la creació d'un únic organisme que inclogui les competències de l'Institut Català de l'Energia»; vostè mateix ho diu: un cop presa la decisió d'avançar cap a un nou model energètic. Per tant, deixem que això es produeixi tal i com està previst, i, a partir d'aquests moments, això que vostè proposa ens sembla a nosaltres una iniciativa prou encomiable, prou interessant com per incorporar-la a l'esforç que tots plegats hem de fer.

La senyora Font parlava fa un moment –i coincidim en l'anàlisi que ella feia– de la conveniència, de la necessitat..., ella venia a desenvolupar la proposta de la creació d'aquest Consell Rector amb una representació de

totes les forces polítiques. Ella deia: això s'ha de vertebrar, s'ha de coordinar; fa falta, deia, fins i tot, l'establiment d'una presidència que vingui a dinamitzar aquestes tasques... Hi estem d'acord amb tot això –hi estem d'acord. El que nosaltres diem només és que tal vegada el que calgui sigui esperar que el Govern, que és a qui correspon la iniciativa respecte a la definició del que ha de ser el marc de l'energia en l'horitzó de l'any 2010, ens digui quins són els seus propòsits de capteniment i, a partir d'aquí, desenvolupar totes aquestes consideracions.

És evident que el canvi de model d'un sistema intervingut a un sistema liberalitzat, que és el que contemplem a hores d'ara, suposa també, ha de suposar, si més no, canvis significatius al si de la mateixa Administració; no podria ser d'altra manera. El canvi no ha de significar només que el sector energètic sigui més eficient, des del nostre punt de vista: vol i ha de significar, a més a més, que estigui més d'acord amb la realitat social i econòmica, perquè el mercat, per si sol, no vindria a garantir un correcte funcionament del sistema; hi estem també d'acord. Veurà com cadascuna de les coses que vostè ha esmentat, ha plantejat, ha inclòs dins de la seva iniciativa, nosaltres, en gran mesura, la fem nostra.

El que nosaltres diem és que és un problema d'oportunitat el que ens porta a considerar que fóra millor esperar el moment en què disposem d'aquest instrument a què feia referència, el Pla de l'energia a Catalunya en l'horitzó de l'any 2010, per tal de començar a edificar cadascuna de les accions que poden venir a garantir la seva eficàcia: primer, els fonaments i, després, les superestructures. Raó per la qual, senyor Vendrell, senyories, el nostre Grup Parlamentari, encara que sense entrar a esbrinar les, diguem-ne, modificacions que tal vegada caldria introduir en la proposta, negre sobre blanc, que ens fa el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, creiem que s'ha de posposar, molt poc temps, fins a la presentació del document del Govern, moment a partir del qual creiem, tots plegats, estar en condicions de dur a terme el que calgui, el que sigui necessari per garantir-nos un plantejament equilibrat de l'energia a Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, molt honorable president.

El president

A vostè, senyor diputat. L'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

El Sr. Barceló i Roca

Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup valora molt positivament la iniciativa d'Esquerra Republicana de Catalunya per dues raons: en primer lloc, pel que representa de toc d'atenció, pel que representa de revulsiu sobre una situació actual caracteritzada per una falta d'acció de govern en matèria d'energia. Durant les darreres setmanes, els darreres mesos, hem pogut observar en comissió i en Ple com, reiteradament, les diferents iniciatives que sortien normalment de l'oposició eren votades en contra per part del Grup que dona suport al Govern i per part del Grup del PP.

Nosaltres pensem que en un moment com l'actual es dona una situació de complexitat i de dificultat creixent en el món de l'energia que requereix la presa de decisions. I aquesta presa de decisions que ens demana el Grup d'Esquerra Republicana no consisteix que avui creem l'agència de l'energia que ens diuen en el seu paper, en la seva proposició, sinó que, avui, el que fem és aprovar la presa en consideració, i, durant els propers mesos, tindrem l'oportunitat de discutir amb els proposants i amb els diferents grups parlamentaris quin és el contingut concret al qual després em referiré breument. Per tant, sí que és oportú que avui prenguem en consideració que ens reunim i discutim sobre la proposta d'Esquerra Republicana.

El segon punt de l'oportunitat de la iniciativa és, lògicament, pel seu contingut. Cal dotar-nos d'instruments més potents i executius i, alhora, més participatius –que és un dels elements importants de la proposta d'Esquerra–, per fer front als reptes que planteja avui l'energia i, sobretot, que es planteja durant els propers anys. La proposta d'Esquerra Republicana, ja en la seva exposició de motius, fa un repàs important, un repàs brillant de les fites més importants que han tingut lloc al món durant els darrers anys, i així és que parla del *Llibre blanc de l'energia*, del 85, de la Conferència de Rio i l'Agenda 21, del *Llibre verd de les energies renovables a l'euroregió* –que, com ell ha recordat, no s'està complint, no estem caminant en la línia que ens indicava el *Llibre verd de les energies renovables*–, o, finalment, el famós Protocol de Kyoto.

En definitiva, ens posa de manifest, aquesta exposició de motius, la necessitat de planificar el sistema energètic català a mitjà i llarg termini, prioritzant les energies renovables i les energies netes i, alhora, també, l'estalvi energètic. És ben cert que ningú pretén –ni tan sols els companys d'Esquerra Republicana– que avui, a curt termini –i fins i tot a mitjà termini–, les energies renovables, les energies netes, a través de l'estalvi, puguin cobrir el saldo energètic. Fan falta i faran falta durant un temps les energies, diguem-ne, tradicionals; faran falta les energies d'origen tèrmic, però, en tot cas, el que diem és: «Prioritzem les energies renovables. Complim el que ens diu la Comissió Europea, d'arribar al 12%, l'any 2010.» Per cert, ara ja diuen el 21%, i nosaltres encara estem molt més enllà. Per què? Entre altres raons, pel que ens ha posat de manifest el senyor Vendrell: perquè la disparitat de competències amb el mateix Govern de la Generalitat, la distribució d'aquestes competències, l'experiència demostra que ha fet inviable, per exemple, el desenvolupament de l'energia eòlica a Catalunya, i tots hem conegut com entre el Departament d'Indústria i Energia i altres departaments –primer, el d'Agricultura; després, el de Medi Ambient– feien inviable que es tirassin endavant unes recomanacions en les quals tots estàvem d'acord.

En definitiva, el que posa de manifest aquesta iniciativa és que necessitem un nou instrument, l'Agència catalana de l'energia, que sigui capaç de liderar i que sigui capaç de gestionar aquest necessari procés de transició a curt i a mitjà termini. Les energies renovables, les energies netes, han de jugar un paper, el paper complementari del conjunt del saldo energètic. Tots estem d'acord

que la nostra responsabilitat està a garantir el subministrament energètic per a les persones i per a les empreses –i, en això, entenc que ningú hi estarà en desacord–, però, en qualsevol cas, si posem la prioritat en les energies renovables, en les energies netes, en la generació descentralitzada, a través de la cogeneració, en l'estalvi energètic..., doncs, si posem l'accent en això, cada vegada necessitarem menys energies, diguem-ne, tradicionals. I, per això, sembla oportú constituir un nou instrument, l'Agència catalana de l'energia, que integri les competències de l'Administració.

En el text que ens presenta Esquerra Republicana, jo voldria destacar tres elements importants. El primer: quan parla de les competències i funcions de la nova agència, quan destaca la funció d'elaborar, avaluar i executar un pla energètic català. Aquesta és una funció importantíssima, que, a més, no es fa una vegada cada deu anys –s'actualitza permanentment–, i aquesta és una cosa de la qual el Govern sovint s'ha oblidat. Es va fer el Pla de l'energia el 85 i ara tornem, quinze anys després, a parlar d'un pla de l'energia. Quant al pla de l'energia en l'evolució, en la ràpida evolució que està tenint el canvi tecnològic, en la ràpida evolució que estan tenint les necessitats energètiques per part de tot-hom, es fa necessari comptar amb un instrument que, permanentment, ens doni la informació que ens permeti fer els canvis que calen a cada moment. Per tant, la planificació no és una funció que fem de tant en tant, sinó que és una actitud permanent. Permanentment, ens qüestionem entre l'oferta i la demanda; permanentment, ens qüestionem sobre la bondat de l'estructura de l'oferta –i això és el que planteja aquesta oferta.

El segon element que voldria destacar és el foment de la participació dels agents i, el tercer, la projecció, fomentar la projecció entre la ciutadania. És a dir, per una banda, ens hem de dotar d'un instrument que faciliti els canals de participació –i, actualment, no els tenim; el senyor Vendrell ens ho ha explicat– i, en segon lloc, hem d'introduir els canals de comunicació amb la ciutadania. Avui, a Catalunya, s'estan construint, amb greus dificultats –precisament per això: perquè no es comunica–, línies elèctriques que les persones afectades no tenen informació sobre els seus efectes, i aquest és un problema important. Per tant, participació i informació, i els instruments actuals ens han demostrat que no permeten aquests elements. Evidentment, hi ha coses en les quals no estem d'acord. Avui –ho repeteixo– votem la presa en consideració d'aquesta proposta. Per exemple, jo penso –i la senyora Font hi ha incidit– que, en l'equilibri entre el paper i la composició del Consell Rector i la del Consell Assessor, hi hem de tornar a pensar.

En definitiva, estem buscant un instrument que situï un balanç entre la capacitat executiva i la capacitat de participació. I, segons com dissenyem la composició del Consell Rector i la composició del Consell Assessor, o segons com balancegem les funcions de l'un i de l'altre, possiblement, aquesta dualitat entre execució i participació, a la millor, no resulta del tot operativa. En qualsevol cas, com deia el senyor Vendrell, si prenem en consideració aquesta iniciativa, tindrem oportunitat de discutir-ho, i en qualsevol cas també, tard o d'hora –estic d'acord amb ell–, ja la prendrem en consideració

perquè és evident que a Catalunya fa falta, farà falta en el futur un instrument com el que ens proposa Esquerra Republicana.

Hem parlat molt sovint d'energia en aquesta cambra; darrerament, diferents grups hem fet diferents propostes que no han tingut en compte. Només un acord entre tots permetrà assegurar un planejament energètic correcte, balancejant aquesta participació i la informació necessària al conjunt de la població. Per tot això, el nostre Grup votarà favorablement la presa en consideració de la iniciativa que proposa Esquerra Republicana, amb la convicció que, si no es pot fer ara, senyor Vendrell, no es preocupi que, en el futur, estic segur que es farà, que aquesta cambra aprovarà la creació d'aquesta agència i, en el seu moment, tindrem l'oportunitat de discutir el seu contingut.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el conseller Subirà sempre explica que la seva primera llei, la primera llei que va portar al Parlament de Catalunya com a conseller va ser la de creació de l'Institut Català de l'Energia. El mateix senyor Barceló, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, per exemple, va explicar, en la substanciació d'una interpellació sobre política energètica, en el Ple del 17 de maig –tot just fa encara no un mes–, que..., textualment deia: «L'Institut Català de l'Energia és un instrument magnífic, al qual s'ha de donar recursos perquè faci la seva funció, perquè hi ha capacitat per fer-la i ho ha demostrat. Altres grups, en diferents i diverses ocasions, han mostrat la seva satisfacció per les activitats, pel funcionament i pels mètodes que utilitza l'Institut Català de l'Energia.»

Possiblement, en tot este debat energètic que estem desenvolupant els darrers mesos, qui ha rebut més elogis o, si volen, no ha estat qüestionat ni en el fons ni en la forma ha estat l'Institut Català d'Energia. Sense anar més lluny, este mateix dilluns s'han presentat a l'auditori del Departament d'Indústria tres dossiers monogràfics dedicats al gas, a l'electricitat i al petroli, que s'inclouen en el material didàctic *El recorregut de l'energia*, que ha estat elaborat pel mateix Institut Català de l'Energia. Per tant, portar ara a debat la creació d'una agència catalana d'energia, que ens proposa –per dir-ho d'alguna manera–, al nostre entendre, un simple canvi de nom de l'Institut Català de l'Energia, amb rebaixa del contingut, no ens sembla el camí més adequat per millorar o aprofundir el debat energètic.

La proposta que se'ns planteja és una adaptació dels estatuts de l'actual Institut Català de l'Energia, on es fa un èmfasi especial en l'elaboració d'un pla energètic català centrat en les energies renovables i l'estalvi energètic. Un pla català, al nostre parer, s'ha de desenvolupar

par des d'una òptica més àmplia que les energies renovables i l'estalvi energètic, ja que hi ha qüestions tan importants a analitzar com les infraestructures energètiques o bé la qualitat del servei, per posar dos exemples prou clarificadors.

En este sentit vull tornar a recordar, per enèsima vegada, que el Departament d'Indústria i Energia està elaborant el Pla de l'energia a Catalunya en l'horitzó de l'any 2010, que serà presentat abans que finalitzi aquest estiu que ara ve.

Este Pla preveu, entre altres qüestions, definir el paper de l'Administració dins del nou marc que estableix la legislació que regula les activitats del sector elèctric, energètic, i que estableix les bases per a la seua progressiva liberalització. A ningú se li escapa que el canvi de model del sector, que passa d'un sistema de monopoli a un sistema liberalitzat suposa, també, un canvi molt important en el funcionament de la mateixa Administració que ha de permetre tenir un sector molt més àgil i eficient. Això vol dir que l'Administració ha de treballar en la consecució dels objectius de la política energètica bàsicament en dos línies.

Primera, mitjançant l'estabilitat del marc regulador del funcionament del lliure mercat pel que fa a la planificació d'infraestructures bàsiques de transport, a la seguretat de les instal·lacions, a la garantia i a la qualitat del subministrament, a la normativa sobre quins consumidors o a les condicions d'accés a la xarxa, etcètera. I la segona línia d'actuacions és més executiva i ha d'anar orientada a aconseguir els objectius de la política energètica que el mercat no assoleix per ell mateix per manca d'incentius, com poden ser: el foment de la implantació de les energies renovables, el foment d'actuacions sobre la demanda o bé la correcció dels dèficits d'infraestructures en determinats àmbits territorials. (*Remor de veus.*)

És per tot això que dins del Pla de l'energia en l'horitzó de l'any 2010 s'analitzen les funcions i els objectius i l'estructura actual de l'Administració energètica catalana per tal d'adaptar-la a la nova situació i proposar les modificacions i les reorganitzacions que siguin oportunes i pertinents. Per tant, cal esperar, al nostre parer, la presentació del Pla sense oblidar que, actualment, l'Institut Català d'Energia ja fa les funcions ampliades que es proposen per a l'Agència Catalana de l'Energia.

Jo crec, senyor Vendrell, que en un futur potser no massa llunyà sigui possible, i fins i tot pertinent, la modificació de l'Institut Català d'Energia o, potser, la creació de l'Agència Catalana de l'Energia, perquè en els objectius coincidim, possiblement la diferència ve en el temps, que, del que es tracta, tal com deia el senyor Barceló, és de fer compatible la demanda que hi ha amb la manera de produir l'oferta. I si som capaços de fer coincidir això, segur que no tardarà massa temps, un cop presentat aquest Pla de l'energia en l'horitzó del 2010 en què hi ha tot un reguitzell de plans sectorials, a veure de quina millor manera la nova Administració ha de fer possible que això arribi a bon port.

Finalment, comentar que en la seua iniciativa es proposa una agència pública amb un òrgan de govern, que és el Consell Rector, on la representació de l'Administra-

ció no seria superior a la tercera part dels seus membres. Aquesta..., permeti'm, aquesta composició resulta com a màxim xocant, ja que dificultaria possiblement la coherència d'objectius entre la política energètica del Govern de la Generalitat i els de la mateixa Agència. *(Remor de veus.)*

Per tots aquests motius que ara els deia, perquè ja existeix l'ICAEN, entenem que amb més competències i objectius, perquè no cal crear un organisme per fer un pla d'energies renovables que vostè proposa en els objectius de l'Agència Catalana de l'Energia *(persisteix la remor de veus)* perquè aquest Pla ja s'està redactant actualment i serà presentat en breu, per la transició...

El president

Senyors diputats... Esperem un segon! Senyors diputats, prego silenci, si us plau!

El Sr. Sabanza i March

...i perquè hem de veure com es fa la transició del model de monopoli al model liberalitzat en el camp de l'energia.

Per tots aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, en aquests moments votarem en contra de la presa en consideració de la seva proposta, si bé deixem oberta la porta perquè en un futur, potser no massa llunyà, puguem tornar a replantejar totes aquelles qüestions quan veiem realment quin és el debat que es produeix i quins són els resultats del Pla de l'energia 2010.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Abans de passar a la votació, voldria fer avinent, a les senyores i als senyors diputats, que es troben a la tribuna d'invitats en visita oficial i convidats per aquest Parlament, la Mesa del Consell Regional de la Vall d'Aosta encapçalada pel seu president, l'excel·lentíssim senyor Robert Louvin, als quals donem la benvinguda institucional en aquesta casa: benvinguts senyors membres de la Mesa i senyor Louvin.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Passem ara, per tant, a la votació de la presa en consideració de la Proposició de llei que hem acabat de debatre.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 67 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre inserció sociolaboral (presa en consideració) (tram. 270-00031/06) (retirada)

El tercer punt és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la

Proposició de llei sobre inserció sociolaboral. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la presenta l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

La vicepresidenta segona

Té la paraula, senyor diputat. *(Remor de veus.)* Esperem uns breus segons. Endavant.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades i senyors diputats, amb el seu permís, senyora presidenta, voldria saludar, que ens acompanyen avui, els representants del sector de les empreses d'economia social a Catalunya, els representants de la Coordinadora Catalana d'Empreses d'Inserció, de la Fundació Aires, de l'Associació Entrem-hi, de l'Alt Penedès, els tècnics municipals, representants de la Diputació, que han seguit el procés d'això que anem a presentar ara; i per tant, doncs, amb el seu permís, senyora presidenta, els saludo.

El tema que presentem avui a la consideració d'aquest plenari té a veure amb les empreses de l'economia social. I quan parlem de les empreses d'economia social estem parlant, evidentment, d'estructures parcialment o totalment situades en l'esfera comercial que persegueixen un objectiu social. En aquests vint anys han esdevingut una eina gens menyspreable de promoció de la solidaritat i de l'ocupació al nostre país. Les empreses d'inserció, senyores diputades i senyors diputats, volen respondre de forma simultània a múltiples problemes: a la situació de l'atur, bàsicament a l'atur de llarga durada; a la situació d'exclusió social; a d'altres models de desenvolupament, i, sobretot, a una reforma de l'acció social i de promoció de la ciutadania que està esperant la nostra societat i que ens és del tot necessària.

Creiem, senyora presidenta i senyores i senyors diputats, que el reconeixement de l'economia social és un..., que l'economia social és un dels pilars bàsics de la política d'ocupació al nostre país. Em permetreu que expliqui l'origen d'aquestes iniciatives socials. I, per això, el primer referent de la iniciativa social l'hauríem de trobar en els socialistes utòpics, que havíem plantejat davant de la funció de l'estat repressor la necessitat de l'autoajuda i la cooperació en el moment que, a més a més, el concepte del treball era entès exclusivament com una relació econòmica. I els socialistes utòpics plantejaven que la relació de treball havia de tenir aquesta dimensió social i de solidaritat que nosaltres trobem, avui dia, també, en les empreses d'inserció.

Però, no anant tan lluny en aquest segle, és evident que el moviment d'aquestes iniciatives socials té dos antecedents importants: l'antecedent que va significar per tot Europa el moviment de l'antipsiquiatria a Itàlia i la desinstitucionalització de col·lectius importants de persones que no accedeixen al mercat laboral. I en base a això va néixer el moviment cooperatiu italià, que ha estat un dels referents més importants en matèria d'economia social a Europa.

Aquest debat a Itàlia, traspassat a França, evidentment amb una cultura en què la laïcitat té una base més ampla, va provocar que els treballadors socials, bàsicament aquells que treballaven amb els joves amb problemàtiques d'exclusió, comencessin amb iniciatives d'aquest tipus.

Al nostre país el fenomen de les empreses d'inserció neix aproximadament fa uns vint anys, vint-i-cinc anys, al voltant de les iniciatives socials de pares i mares i familiars de persones amb disminució. Algunes d'aquestes branques han tingut una forta consolidació al nostre país; d'altres, darrerament, també s'han començat a consolidar a partir d'una aposta decidida de molts ajuntaments, del món local amb relació a les polítiques d'ocupació de col·lectius d'exclusió.

Quins són els principis bàsics de les empreses d'inserció? Les empreses d'inserció són estructures, són fonts de producció de béns o de serveis que tenen per objectiu social la inserció sociolaboral de persones en situació d'exclusió, i que basen fonamentalment la seva filosofia en això que el pensament francès ha anomenat la intervenció per la *voie économique* o per la via de l'econòmic, bàsicament, per potenciar l'autoestima, l'autonomia personal, i allunyar-se de les polítiques assistencials clàssiques.

I és per això, senyores diputades i senyors diputats, que avui discutim sobre economia social, no sobre assistència social als col·lectius que tenen problemes d'inserció laboral, economia social: la participació activa en el teixit econòmic d'aquests col·lectius i d'aquestes persones.

Els objectius de les empreses són: acollir aquestes persones en situació d'exclusió que no poden accedir a un lloc de treball normalitzat; tallar la relació de dependència entre aquests col·lectius i aquestes persones i els ajuts públics, que és evident que són insuficients i que necessiten, evidentment, una ampliació, però tallem una relació que fins i tot pot arribar a ser de dependència amb relació a aquest tema; facilitar la qualificació professional de les persones; desenvolupar plans d'acció individualitzats que ajudin a recuperar els hàbits personals, laborals i socials; vetllar pel treball integral, i buscar fórmules complementàries al sistema actual de creació d'ocupació per arribar a la major quantitat de gent que no té possibilitats d'accés al mercat de treball.

Per tant, hi ha quatre conceptes importants en les empreses d'inserció que jo vull que aquesta cambra també els tingui presents: la viabilitat econòmica –no estem parlant d'empreses assistides, estem parlant d'empreses viables, una altra cosa és que hi hagi un mercat protegit al qual em referiré posteriorment i sobretot que hi hagi clàusules de suport des de l'Administració–; la formació continuada dels treballadors; l'acompanyament social i, sobretot, la dimensió democràtica d'aquestes iniciatives.

Per a nosaltres, per al Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'exclusió és una situació transitòria, no forma part de la condició de l'individu. I és per això que estem parlant d'unes empreses d'inserció que poden complir en l'àmbit social dos funcions fonamentals: la producció de béns, però, també, la producció d'una situació, d'un entorn favorable a la persona de manera

que després pugui competir en igualtat d'oportunitats en el mercat professional.

Què plantegem amb aquesta llei? Aquesta Llei té 29 articles, 4 disposicions addicionals, alguna disposició transitòria i alguna disposició final. Però em referiré a alguns aspectes clau que marca aquesta proposició. És evident que volem que aquestes empreses promoguin i afavoreixin la inserció laboral de les persones en situació, en risc greu d'exclusió social. Per tant, creiem que, aproximadament, un mínim d'un 50% dels seus treballadors han de ser llocs de treball per a persones en situació d'exclusió. Defineix quins són els col·lectius que són subjectes d'inserció sociolaboral, i la proposta de l'article 2, en l'apartat tercer, és que aquesta situació d'exclusió social vingui determinada per l'Administració competent, els serveis primaris o especialitats d'assistència social i, en altres casos, la funció per fer l'itinerari professional per part del servei públic d'ocupació. Atorgar al poder públic la funció de definir aquesta condició. La condició, la situació –no la condició d'exclusió–, la situació d'exclusió exclusivament pot ser definida, pot ser determinada i pot ser orientada i assistida pels serveis públics en aquesta matèria.

Parla, també, el projecte de llei del concepte d'empresa d'inserció a què fèiem referència anteriorment i planteja la necessitat de la creació d'un registre; dels instruments de suport –també en parlem– amb què una empresa d'inserció ha de comptar, per tal d'atendre les demandes que genera el procés d'inserció sociolaboral. Nosaltres considerem que el sistema públic, tant el d'ocupació com el sistema d'assistència social, ha de col·laborar amb aquestes empreses en aquells processos que l'empresa cregui necessaris, però també en aquells processos que siguin imprescindibles per als serveis públics d'assistència social per al tractament i la reinserció, o la inserció de persones en situació d'exclusió. I creiem que aquesta funció pública –que això és una funció pública– és una funció que han de fer els poders públics.

Determinem, també, a través d'aquesta proposta, que l'Administració específica de l'ocupació a Catalunya valori els processos de selecció, faci les certificacions pertinents per les possibilitats d'accedir al contracte d'inserció, i definim, també, un model de contracte que nosaltres anomenem «el contracte per a l'adaptació sociolaboral». Un contracte, senyores diputades i senyors diputats, que doni lloc a les prestacions posteriors; no un contracte com els que s'han aprovat en la darrera reforma laboral, que porten molt malmès el nom d'inserció però que, en realitat, no és un contracte amb garanties. Volem un contracte amb garanties, i hem parlat amb el sector i hem parlat amb els sindicats, i en això estem d'acord. Per tant, creiem que el contracte per a l'adaptació sociolaboral ha de ser un contracte amb un mínim d'un any i un màxim de tres anys, però que, fonamentalment, sigui un contracte amb totes les garanties que pot marcar la legislació laboral al nostre país.

Després parlem en aquesta Proposició de llei de les obligacions de les empreses contractants, però també parlem de les mesures de foment dels dispositius d'inserció. Creiem que han de tenir accés, les empreses

col·laboradores de la inserció i les empreses d'inserció, a tots aquells ajuts a què té dret la resta de les empreses de Catalunya, però, fonamentalment, n'hi hauria algunes que són destacables: les dels ajuts a la gestió, les dels ajuts a formació, i un conjunt d'iniciatives que afavoreixin el seu funcionament. En aquest sentit, senyores diputades i senyors diputats, em permeto recordar el magnífic antecedent, per la via del decret, que el Govern Foral de Navarra ha fet en aquesta matèria. Tots estem disposats a negociar ajuts, no perquè aquestes empreses quedin en un camp protegit, però sí perquè moltes d'elles puguin garantir la seva viabilitat els primers anys.

Senyora presidenta, hi ha una cosa que és molt important i de què també voldria fer esment en aquesta intervenció: la clàusula social, la clàusula social que vam presentar com a esmena al darrer pressupost de la Generalitat de Catalunya i que no ens va ser aprovada –aquesta esmena. La clàusula social té a veure amb la contractació pública, i és una cosa tan elemental i tan senzilla que vol dir que els poders públics, quan fan licitació, quan fan concursos de serveis o d'obres, plantegin un tracte prioritari a aquestes empreses. No prioritari en el sentit de deferència exclusiva i per la raó de ser, sinó que es contempli la possibilitat que, com diem nosaltres, ponderem la capacitat de llocs de treball que, en matèria d'exclusió o d'inserció sociolaboral, la mateixa contractació pública pot generar. I, en aquest sentit, plantegem que la clàusula social haurà de ser incorporada legislativament i hauré de procurar que sigui, ja sigui per la via directa, ja sigui per l'associació d'empreses, ja sigui per la via de la contractació, un sistema de creació d'ocupació en el col·lectiu de persones en situació d'exclusió. I, a més a més, plantegem en la disposició transitòria quarta la necessitat d'altres mesures, ajuts per al transport i per a l'habitatge, que són, al nostre parer, mesures complementàries imprescindibles per poder dur a terme processos d'inserció sociolaboral.

Per tant, senyora presidenta, nosaltres demanem el vot favorable d'aquesta cambra, però, abans de finalitzar la meua intervenció, jo voldria fer esment de dos elements importants. El primer: el mes de maig, una iniciativa similar, que ha begut de fonts similars, que són els projectes en què ha treballat el sector, no només a nivell de Catalunya, sinó a nivell de tot Espanya, amb l'Administració del Ministerio de Trabajo, quan era portat pel senyor Pimentel, que era un projecte de llei d'inserció, d'empresa d'inserció –d'inserció sociolaboral–, que va fracassar. Aquell primer projecte, el que podríem dir-ne la primera iniciativa Pimentel, es va morir, i es va morir per raons que el concepte ultraliberal del ministre d'Economia no tenia ni té cabuda en el seu plantejament polític per a una iniciativa d'aquest caràcter.

Però, a més a més, el 22 de maig, es va debatre al Congrés una iniciativa portada pel diputat de Convergència i Unió senyor Carles Campuzano, que té similituds amb aquest projecte –han tingut, el seu projecte i el nostre, una «andadura» similar– i que també va ser derrotat de forma humiliant i aclaparadora pels vots del PP.

Jo pregunto, senyora Alícia Sánchez: vostè, que ha demostrat davant del sector de les empreses d'inserció

una enorme sensibilitat en aquesta matèria; senyor Rafael Hinojosa, vostè, que em deia ahir que fins i tot en temps de la Matilde Fernández, de la ministra Matilde Fernández, ha portat aquest tema a Madrid i que porta, Convergència i Unió, aquesta proposta en el seu programa electoral..., quina serà la vostra actitud? Jo espero una actitud favorable, espero un vot afirmatiu, però estem disposats –fins i tot, estic disposat, en nom del meu Grup, a obrir l'oportunitat a d'altres iniciatives legislatives. Per exemple –per què no?–, la possibilitat de tenir una ponència conjunta de tots els grups en què puguem discutir i donar resposta al sector, a les seves demandes i a les seves necessitats. Crec i considero absolutament viable i absolutament imprescindible que aquest projecte tiri endavant, en favor del sector, en favor del col·lectiu d'exclusió i en favor...

La vicepresidenta segona

Hauria d'anar acabant, senyor diputat.

El Sr. Labandera Ganachipi

...de l'economia de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

Hi ha possibilitats d'un torn en contra? No? D'acord. Per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades i senyors diputats, la veritat és que és incompreensible que a aquestes alçades no hi hagi una llei d'empreses d'inserció, malgrat l'allau d'iniciatives parlamentàries de diversos grups –després de no sé quants anys– que s'han portat al Parlamento Español, tant a la passada legislatura com ara, on, fa poques setmanes –ho recordava el senyor Labandera–, l'última iniciativa –per cert, del Grup de Convergència i Unió– va ser, incompreensiblement, refusada pel Partit Popular. En nom del Partit Popular, intervenia la senyora Reyes Montseny, del Partit Popular de Catalunya, conspícua dirigent del Partit Popular de Catalunya. És mala cosa, aquesta, de fer del *perro del hortelano*, és a dir, que ni legisla ni deixa legislar en un tema de tanta envergadura com aquesta.

Senyories, recordo perfectament les jornades d'empreses d'inserció celebrades l'any passat a Tarragona amb participació de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra. I tinc al cap els compromisos que tothom va prendre allà. M'ha sobtat molt la posició del Partit Popular a Madrid, que considero molt greu. Una postura que deixa la gent, que torna a deixar la gent, molta gent a la intempèrie, especialment perquè és una demanda que ens ve des de la societat civil organitzada, des del

sector, des de la gent del sector que treballa i, també, del sindicalisme confederal, que ha discutit, ja, fins ara, no sé quants projectes i antiprojectes de llei. Què farà, avui, Convergència i Unió? Ja ens ho diran després, però el que és cert és que el Parlament de Catalunya té avui la gran oportunitat d'esmenar la plana a una descomunal manca de sensibilitat parlamentària del Partit Popular, almenys a Madrid. I, ves per on, nosaltres podem reobrir el tema, avui, i donar satisfacció a tot un grapat de gent que pot passar del no-res a la ciutadania que dona el treball, a l'autonomia personal que dona el treball i a uns salaris, més o menys dignes, per poder viure una mica millor, o una miqueta, perquè no cal exagerar. I, a més a més, senyories, tenim o podem tenir l'oportunitat de posar en marxa una modesta parcel·la de *welfare* de noves oportunitats.

Així, doncs, la nostra posició favorable al tràmit que estem discutint. Avui no és protocol·lari, és de continguts, perquè, amb aquesta llei, es pot entrar en la consolidació d'un conjunt d'experiències que combinin la lògica empresarial amb realitats d'inserció laboral, atès que les bosses de desocupació en determinats col·lectius és la principal raó d'exclusió i/o marginació socials. Obviament, si és que vota «sí» Convergència i Unió o, si es fa cas d'aquesta importantíssima oferta que ha fet abans l'illustre diputat senyor Roberto Labandera. Perquè, amb aquesta llei, es podrà definir amb detall quins són els subjectes beneficiaris de les empreses d'inserció, i també el concepte d'empresa d'inserció, o sigui, els requisits, entitats promotores, registre administratiu de les empreses d'inserció i les competències de les administracions públiques, coses que també van discutir a Tarragona i on tothom va prometre *el oro y el moro*; després vindria la tècnica parlamentària del *si te he visto, no me acuerdo* –molt a l'ús. I, a més a més, es podrà normar el contracte d'adaptació sociolaboral, les característiques del contracte, les condicions de treball, les percepcions salarials, les obligacions de les parts, l'extinció del contracte i les mesures de foment d'inserció, de què vam parlar a Tarragona, també.

Bé, quins avantatges tenim? De moment, molts. Primer: el recolzament del sector a una llei d'aquestes característiques. No dic aquesta en concret, a una llei, a la millor possible, i aquesta entrada és una hipòtesi, una hipòtesi de la millor llei possible. Segon: l'existència de diversos textos, inclosos aquells que estan en un període de latència. I tercer: les aportacions –moltíssimes– del sindicalisme confederal.

Senyores diputades i senyors diputats, jo valoro molt positivament aquest tipus de polítiques d'estat de benestar capaces de combinar drets i tuteles en formes empresarials que ja són una certa realitat en diversos països o en diverses regions europees i que compten amb uns certs resultats prometedors.

I més encara quan es tracta d'allò que podríem anomenar, genèricament, l'economia ètica de què tant s'està parlant últimament per part d'estudiosos, polítics, etcètera. I parlo d'un estat de benestar que ofereix un conjunt d'oportunitats, precisament, per a la gent més desfavorida, més feble, per a aquella gent que hem de procurar que amb un conjunt de mesures com aquestes es vagi inserint; o sigui, per anar eliminant aquelles

subalternances, aquelles servituds, si és que hi són, en les polítiques tradicionals de l'estat del benestar tradicional.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

En definitiva, aquest text té una virtut que és la d'interferir en el que podríem anomenar la intolerància parlamentària del Partit Popular a Madrid, almenys, en aquest punt –almenys amb relació a aquesta història. I el Grup Parlamentari de Convergència i Unió té ara una oportunitat de continuar amb una tasca no irrellevant, que històricament ha fet també el senyor Hinojosa, que va dur al senyor Campuzano al Congrés dels Diputats, i que ha estat francament celebrada per diversos grups parlamentaris; però no sabem què farà el Grup de Convergència i Unió, almenys no ho sabem oficialment.

És que dirà que no? És que seguirà les passes de la maledicció de la senyora Reyes Montseny? Si fos així, el Grup de Convergència i Unió acabaria convertint-se en un grup parlamentari intersticial, que es mouria solament en els intersticis que li deixa el Grup Popular a Madrid o aquí a Barcelona, la qual cosa posa al descobert, també, una reflexió: és que l'autonomia catalana acabarà sent una autonomia amb poders intersticials per allò que li deixen cap allà i aquí? Bé. No avancem esdeveniments i, com deia en Lampedusa, *quello che sarò, sarò*.

Reitero el nostre vot afirmatiu –el reitero, el nostre vot afirmatiu–, tradicionalment, amb aquestes figures parlamentàries, i nosaltres hi hem votat positivament; Convergència i Unió ha viscut a Madrid els rigors del que significa una votació adversa en posicions de tràmit, però *donde las dan, las toman*, de la qual cosa un servidor no es felicita. I és que hi ha la punyetera mania... –es pot dir «punyetera» aquí al Parlament, senyor Boada?; gràcies–, és que hi ha la punyetera mania de no admetre a tràmit aquells projectes de llei que no vénen del Govern, tant a Barcelona com a Madrid. Mal costum, nosaltres no el compartim; però avui el nostre posicionament –ja ho he dit abans– no era protocol·lari, no era en el sentit de la tradició, era de continguts, era de mèrit, era en funció d'una llei que, aquesta, és la millor possible que tenim ara davant de nosaltres mateixos.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López Bulla. Si us plau, es prega al públic assistent que no exterioritzi d'una manera tan expressiva les seves intencions. Té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana, l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. El projecte..., la Proposició de llei d'empreses d'inserció que ha presentat el diputat Roberto Labandera, avanço que tindrà el nostre suport.

És evident que a la situació d'exclusió d'una part de la població, a la no-participació en el procés productiu cal prendre mesures perquè les empreses que hi treballen tinguin almenys uns al·licients, uns coixins que facilitin la seva tasca. Estem parlant, doncs, d'una proposta que afecta àmbits socials desfavorits, on es demana que hi hagi mesures públiques contra l'atur d'aquests sectors, d'aquests col·lectius. En aquest sentit..., o la remarca que la mateixa Constitució i l'Estatut ja diuen en el seu text que cal promoure la igualtat entre els individus i entre els ciutadans, és evident que les persones que tenen les disminucions han d'accedir amb unes igualtats de condicions, si més no, al mercat laboral, i per això és bo regular el sector de les empreses d'inserció laboral.

En aquest sentit, l'exposició de motius del senyor Labandera parla que els poders públics han de vetllar per a la incorporació, la inclusió en el mercat de treball de les persones en atur, especialment de les persones en disminució, i d'aquelles que, a conseqüència dels desequilibris de la societat, no poden accedir en igualtat d'oportunitats al mercat.

Per tant, estem totalment d'acord amb els objectius de la proposta. En aquesta proposta s'avança en la línia de definir un caràcter especial per a aquestes empreses. És evident que estem amb unes empreses que no competeixen amb les mateixes condicions que les altres en el lliure mercat. En aquest sentit, doncs, cal valorar les empreses d'inserció i els itineraris professionals d'inserció i la proposta que regula aquestes actuacions: la qualificació d'empreses de inserció, el registre d'aquestes empreses, l'accés de les persones a les empreses, la responsabilitat de l'Administració davant d'aquestes empreses, funcions d'avaluació i inspecció per part de l'Administració i el paper, també, de l'Administració local; tot això dóna un corpus d'una llei necessària.

Des d'Esquerra hi donarem suport, però, a més a més, entenem que segurament la Llei o la Proposició de Llei habilita o, diguem-ne, se situa en un dels aspectes de la problemàtica. És evident que moltes d'aquestes empreses han demostrat sobradament la seva experiència, la seva solvència i, fins i tot, des del punt de vista estricte de mercat, l'eficiència i l'eficàcia, d'estrictament mercat, mercat lliure.

Per tant, és cert, com es diu també o s'ha dit, que s'ha de salvar una certa lògica empresarial i s'ha de salvar en base que precisament puguin competir en igualtat de condicions, partint del fet que el capital humà amb el que treballen té disminucions. I, per tant, no estem demanant una subvenció a fons perdut, estem demanant una actuació que faciliti la igualtat de condicions davant del mercat.

I en aquest sentit, doncs, el tercer sector de què parlava el diputat José Luis López Bulla, diguem-ne, és un sector, precisament, on aquestes empreses hi cauen plenament; un sector que fa funcions molts cops que, probablement, si no, les hauria de fer el mateix Estat directament. Per tant, la rendibilitat social d'aquestes empreses és altíssima i, fins i tot, econòmica, des del punt de vista que si no hi haguessin empreses amb vocació social haurien de ser els funcionaris de torn els que haurien de fer front a aquestes necessitats o quedarien sectors de la societat sense rebre aquest suport.

Per tant, ens trobem davant d'un àmbit que pertany clarament al que, des d'alguns punts de vista, s'ha anomenat el tercer sector i, fins i tot, a vegades, des del mateix punt de vista de l'organització empresarial. No és el cas de totes les empreses, però hi ha bastants empreses que, a més a més, trien el model d'economia social per organitzar-se. Estem parlant, a vegades, de cooperativisme, societats anònimes laborals o d'organitzacions o entitats sense afany de lucre; per tant, doblement socials per la seva finalitat i per la seva estructura, molts cops, organitzativa.

Per tant, estem, doncs, davant d'un sector en què nosaltres creiem, i creiem que se li ha de donar el suport. I quan deia que això formava la proposició d'un àmbit és perquè crec que s'ha de complementar amb algunes iniciatives que estan en marxa i que esperem que el Govern doni comptes aviat a aquest Parlament. Vull recordar un tema només, és a dir, algunes d'aquestes empreses –no totes, però algunes– accedeixen, a vegades, al mercat de licitació d'obra pública o de béns i serveis. I ho fan en condicions, a vegades, desfavorables i amb una poca sensibilitat d'administracions, no només de la Generalitat, a vegades d'algun ajuntament, a l'hora de concedir aquests béns i serveis.

En aquest sentit, Esquerra fa..., no un any, uns set o vuit mesos que va presentar una proposició no de llei per tal de reservar un 20% de l'obra pública i de béns i serveis a pimes, i dintre d'aquest 20%, seguint curiosament el model americà –seguint curiosament el model americà–, reservar un 5% per a empreses d'inserció social o per a empreses de finalitat social.

Això esperem: que el Govern faci la feina, els seus deures; que ens presenti l'estudi per desplegar la legislació en aquest àmbit. Nosaltres creiem que és possible avançar malgrat que hi hagi unes directives europees una mica complicades, però és possible avançar en aquesta línia. I això –ho crec– és un complement necessari al que és pròpiament regulació i suport d'ajut al sector, és a dir, també la forma és donar possibilitats de competir en el mercat públic.

I al costat d'això, també, una tercera pota –que, a vegades, hi hem insistit en aquesta casa– és l'ajuda a engagar nous projectes. I això passa per una política d'autoempresa important, per una política de capital risc, de microcapital risc amb finalitats socials, on les caixes haurien de tenir un paper determinant, i aquí sí que ens costa avançar. Tenim un país encara amb molt poc capital risc, sobretot microcapital risc amb finalitats socials, cosa que ens trobem en altres bandes, curiosament, titllats..., en altres països, de neoliberals o ultraliberals. D'aquí que, teòricament, no s'anés..., a la pràctica no hi ha els mitjans, diguem-ne, per llançar-se a fer iniciatives emprenedores, també de finalitats socials, perquè no hi ha la forma de finançament.

Per tant, jo crec que són tres potes: el que presenta el senyor Labandera és una pota –hi votarem a favor–, i esperem que faci els deures el Govern amb la segona pota, i la tercera està de moment bastant més complicada, però esperem que algun dia també aquesta cambra pugui discutir alguna proposició que avanci en aquests aspectes de capital risc.

Per tant, resumint, és claríssim que una necessitat sentida pel sector, sentida també pel sindicalisme, doncs, no pot fer altra cosa que rebre el suport d'Esquerra Republicana, i deixar molt clar que es tracta que les empreses d'inserció laboral actuïn en aquest mercat lliure amb un risc limitat; «limitat» per l'Administració, que és la que ha de posar el coixí, perquè estan treballant amb capital humà disminuït, en dificultats, i «risc» perquè, malgrat tot, són empreses; i, per tant, l'eficiència la hi posa el qui està al davant de l'empresa. No estem parlant de caritat, sinó de fer que les empreses funcionin per a una finalitat social que és d'una importància cabdal.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Huguet. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre la senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, també voldria donar la benvinguda al sector que avui es troba aquí amb nosaltres, en aquesta presa en consideració d'aquesta proposta del Partit Socialista de llei d'empreses d'inserció sociolaboral.

Nosaltres creiem que el tercer sector, el sector de l'economia social, és un sector cabdal per al funcionament del nostre país, per a l'economia del nostre país, no solament a Catalunya, sinó també a la resta de l'Estat espanyol.

S'ha dit pels diputats que m'han antecedit en l'ús de la paraula, la importància que l'economia social i que el tercer sector i, en concret, les empreses d'inserció sociolaboral, tenen pel que és la generació de béns i serveis en el mercat productiu.

També s'ha deixat palesa la importància del sector en el que és la democratització i la solidaritat que representa la seva actuació, és a dir, en la importància de les polítiques socials i de l'objectiu social.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Aquestes empreses..., l'objectiu de les mateixes empreses és inserir persones amb dificultats amb risc d'exclusió en el mercat laboral. És un dels objectius més lloables que es pugui fer no solament en el mercat econòmic i productiu, sinó en política social.

Permetin-me que els digui que la seva actuació ha estat sempre molt reconeguda, no solament pel nostre Partit, sinó per la resta de partits polítics per la importància de la seva estructura organitzativa i per la importància del seu objectiu social, que –ho repeteixo– és inserir aquelles persones amb dificultats d'exclusió que es troben al marge no solament del sector productiu, sinó moltes vegades, en exclusió del que és la dinàmica normal i quotidiana de la societat.

Nosaltres, com no podia ser d'una altra manera, ja en les jornades que es varen realitzar l'any passat –i com molt bé ho ha dit el senyor diputat José Luis López Bulla– a Tarragona, vàrem expressar la importància que

per al nostre Grup Parlamentari, per al nostre Partit té la dinamització del sector d'empreses d'inserció sociolaboral, com també ho té el sector cooperativista. Jo mateixa i el nostre Grup en aquesta cambra, també, vàrem impulsar fa pocs dies una interpellació per tal de dinamitzar i de definir el cooperativisme en el sector de l'economia social i d'impulsar la seva activitat empresarial i social.

En el sector de les empreses sociolaborals, també tornem a reiterar el mateix; és a dir: impuls del que deu ser i del que és la seva activitat empresarial en un mercat lliure, que ha necessitat ajuts en moments determinats però que es troba en condicions de competir amb les mateixes condicions que els altres en aquest mercat lliure –i hem de posar les eines per fer-ho–, i, sobretot, l'objectiu social de participació i de treball i d'inserció sociolaboral de les persones amb risc d'exclusió.

És per això que no es pot dir al nostre Grup Parlamentari en cap cas, ni al nostre Govern a Madrid, la manca de sensibilitat i la manca de treball que hem tingut respecte a aquestes empreses d'inserció sociolaboral. El sector, que avui es troba aquí amb nosaltres, ha estat, al llarg de la legislatura anterior, treballant colze a colze amb el nostre Govern, amb el Ministeri de Treball i, en concret, amb la secretària general d'Assumptes Socials –que sé que vostès li tenien un gran reconeixement–, la senyora Amalia Gómez, en el que és la regulació i la normativització de les empreses d'inserció sociolaboral. Coneixen l'interès que ha tingut el nostre Partit, el nostre Govern, a regular una matèria que per nosaltres és cabdal. És per això que nosaltres, tot i que no vam poder-ho treure a l'anterior legislatura, hem cregut absolutament necessari que aquest any es trobés, encara que fos de manera urgent, per via d'esmenes, regulat en la nova Llei de reforma del mercat de treball.

Per això el nostre Grup Parlamentari a Madrid ha presentat tres esmenes, tres esmenes importantíssimes, en el Senat, en el que ha de ser el Reial decret llei 5/2001, la seva translació a llei; tres esmenes molt concretes, que serien la definició de quines són les empreses d'inserció sociolaboral, d'inserció de persones en situació d'exclusió social. I diu el següent: serien aquelles empreses de promoció i inserció laboral, qualsevol forma jurídica o d'activitat econòmica..., aquelles que dediquin habitualment no menys del 30% dels seus llocs de treball a l'ocupació de persones que estan amb aquest risc d'exclusió, amb l'objectiu de formar-los per tal que realitzin aquesta activitat laboral, però també perquè el seu objectiu primordial és la integració normalitzada en empreses també ordinàries; és a dir, l'accés ordinari d'aquestes persones al món del treball. També recull la creació d'un registre al qual podrien..., i s'inscriurien de forma voluntària aquestes empreses d'inserció, i que seria desenvolupat reglamentàriament. I, en tercer lloc, recull les competències de l'Administració per tal de negociar amb les empreses d'inserció sociolaboral les contractacions o les ofertes que realitzin les administracions i entitats públiques.

No es pot dir llavors –permetin-me, senyors diputats, estimat diputat d'Iniciativa per Catalunya - Verds– la manca de sensibilitat, la intolerància que el Grup Parlamentari Popular ha tingut. No és veritat, no l'ha tin-

gut. I a més els dic i els avanço una altra cosa: el Pla d'inclusió que el Govern d'Espanya acaba d'aprovar abans de l'1 de juny, en compliment dels objectius de la Cimera de Niça, és un pla d'inclusió que va adreçat a tots aquests col·lectius que es troben en exclusió de la societat. Aquest Pla recull un pressupost de 4,2 bilions de pessetes i va adreçat de forma molt concreta, en un apartat, a la promoció i dinamització de les empreses d'inserció sociolaboral. Ja s'han vist també els resultats que hem tingut en els plans d'ocupació, amb actuacions tan concretes com els plans de xoc a cent municipis en concret i, sobretot, amb actuacions com la renda activa d'inserció. Però, sobretot, aquest Pla d'inclusió és una eina fonamental per a la dinamització del sector, per a l'ajut del sector i per a l'impuls de les empreses d'inserció sociolaboral. No es pot dir, en cap cas, que el Govern del Partit Popular a Madrid ha tingut manca de sensibilitat en aquest aspecte.

I li diré una altra cosa, senyor Labandera. Jo no voldria polemitzar sobre aquest aspecte, però sí que li haig de dir que, si no es van poder aprovar les iniciatives legislatives en la legislatura anterior, també en catorze anys de Govern socialista poques iniciatives s'han tingut pel que ha representat la dinamització de les empreses d'inserció sociolaboral. Només em permetria fer-los aquest apunt, perquè crec que no han estat procedents en aquesta cambra unes crítiques tan agreujades contra l'actuació del Partit Popular, quan la nostra actuació ha estat, en tot cas, la contrària: fer activitat de govern per dinamitzar el sector i, a més, regular-ho, com també els he dit, amb les esmenes que es presenten a la reforma laboral en el Senat. Vostès em diran que això no és suficient; hi estarem absolutament d'acord, que això no és suficient, però sí que és un pas endavant, i sí que demostra l'interès clar, no solament d'aquesta diputada que els parla i que ha estat moltes vegades amb el sector, sinó també del Partit Popular.

Nosaltres creiem que hem de seguir treballant endavant. Per això creiem que, encara que el concepte està definit en aquesta nova reforma laboral que probablement s'aprovarà al Senat i després tornarà al Congrés, s'han definit els requisits i les competències amb l'Administració, creiem també que cal seguir treballant. Però cal treballar no amb iniciatives d'un grup concret; creiem que el tema és de la suficient importància perquè tots en aquesta cambra ens posem a treballar.

És per això que aquest Grup Parlamentari ja havia sol·licitat al diputat ponent d'aquesta iniciativa la possibilitat de fer una ponència conjunta per estudiar una iniciativa legislativa, una proposta de llei que sortís d'aquest Parlament, però amb el consens de tots i cadascun dels grups parlamentaris aquí presents.

Moltes gràcies, senyores, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, mirin –jo també saludo el sector, que està aquí–, el sector, el que deu estar és desorientat en aquest moment, perquè tots els oradors que han pujat a la tribuna hem valorat fantàsticament la tasca que fan, i això és veritat, sempre ho hem valorat... Home, sense arribar al socialisme utòpic, senyor Labandera, perquè el socialisme utòpic també va tenir fracassos considerables, com l'aventura icariana. No anem tan enllà, però fa molt temps que en parlem, d'aquest tema, i fa molt temps que Catalunya –el Govern i el sector– en parla. I va ser..., ja no parlo de la meua etapa a Madrid, a què vostè ha fet referència, que amb la ministra Matilde Fernández ja havíem parlat, d'alguna manera, de normalitzar aquest sector. Però parlem d'aquí, parlem de Catalunya: l'exconseller Comas havia treballat bastant amb el sector, i els primers papers articulen sobre el tema de les empreses d'inserció procedeixen del seu Departament i del Departament de Treball, de la Direcció General de Política Social.

I que és el que compta? –el que compta en la vida i el que compta en la vida parlamentària. El que compta és el que fem, i sobretot el que votem. I nosaltres què vam fer? Vam fer un projecte de llei junt amb el sector, i aquest Projecte de llei és el que compta. I es va presentar a Madrid, el setembre de l'any passat, i s'ha debatut fa dos, tres setmanes, i hem perdut: no s'ha votat, i no sabem exactament per què. Volem creure que, com que no hi ha una raó fonamental –perquè, tal com ha dit la senyora Alicia Sánchez, no es pot acusar el Govern de no tenir sensibilitat social–, doncs, suposo que ha estat més aviat per l'hàbit –que deia el senyor López Bulla– que les propostes de l'oposició normalment no es prenen en consideració, sense entrar en el fons del tema. Suposo que ha estat per això, perquè, si no, no s'explicaria.

El sector també sap, els diputats també sabem i el Govern també sap que aquesta no és una llei ingènua i que aquest sector no és un sector ingenu, és un sector important, però té adversaris; aquest sector –i vostès ho saben– té adversaris. Les empreses normals, les organitzacions empresarials diuen: «Per què hem d'ajudar unes empreses determinades que em fan la competència a mi?» I això s'ha hagut de valorar, i per això ha sigut tan difícil fer un projecte de llei que arribés a Madrid. Però, bé, al final es va fer, i va arribar a Madrid, i s'ha debatut, i s'ha perdut.

Nosaltres, que som gent possibilista –ho hem demostrat al llarg del temps; a vegades ens costa, però som gent possibilista–, vam protestar perquè no s'havia aprovat el Projecte de llei, però immediatament vam fer un intent d'arreglament en el Senat. Avui, a aquestes hores, s'està debatent en el Senat la reforma laboral. I aquí hem presentat nosaltres una esmena –que la senyora Alicia Sánchez deia «hem presentat»; vol dir que nosaltres, el Grup Parlamentari Català ha presentat una esmena–, amb tres apartats importants, que, afortunadament, el Partit Popular –per tant, mèrit també, pel que li correspongui, a la senyora Alicia Sánchez– ens aprovarà; amb una petita modificació, ja els ho adverteixo, perquè ahir a la nit hi havia una petita modificació res-

pecte a la proposta que nosaltres fem, que és que el registre, que dèiem que seria voluntari, segurament sortirà com a registre obligatori. Però això no canvia l'essència del tema. L'important és que part del contingut de la Llei va a parar a la reforma laboral. Bé, és un pas, és un pas positiu. No és el pas, no és la Llei, però sí que és veritat que és un pas positiu.

Nosaltres creiem que, com que no hi han raons de pes, ni aquí ni a Madrid, per rebutjar una llei d'aquesta naturalesa, creiem que és oportuna l'oferta que fa el senyor Labandera, perquè també és veritat que aquestes coses, quan són d'interès tan general, el normal és que facin conjunt. El Projecte que avui ens presenta el senyor Labandera, si vostès el llegeixen i el comparen amb el Projecte de llei presentat a Madrid, veuran que, dels vint-i-vuit articles que té, vint són literals als de la Proposició de llei que hem presentat a Madrid. Per tant, podríem dir que som copropietaris d'aquesta proposta. Per tant, si l'interès és comú, si tots hi estem d'acord, si Madrid és sensible al tema que ens afecta en aquest moment, home, potser sí que és raonable que comencem des del principi a treballar conjuntament i fem una proposta conjunta.

Ara bé, jo, que estic molt d'acord a acceptar la proposta que fa el senyor Labandera, demanaria en tot cas que la Ponència comencés a treballar amb els documents que tenim en aquest moment; és a dir, un element de treball, un dels documents de treball per a aquesta Ponència haurien de ser els treballs que ja hem fet uns i altres, i a partir d'aquí fer tantes esmenes com siguin necessàries per poder arribar a una proposta conjunta, i a veure si en el tràmit de la Ponència i el tràmit de la defensa que haurem de fer a Madrid tenim la fortuna de convèncer definitivament el Govern perquè el seu Grup majoritari a la cambra del Congrés ens doni suport.

En aquesta línia, jo agraeixo molt al senyor Labandera que ens faci l'oferta de poder fer una ponència conjunta i, en tot cas, retirar la seva proposta d'avui, que això ens evitaria votar en contra d'un tema al qual tots som sensibles, que tots hi estem d'acord, que tots volem protegir... Doncs, si tots volem protegir-ho, si tots hi estem d'acord, fem-ho en conjunt. I en aquest sentit demanaria, efectivament, al senyor Labandera que mantingués la seva oferta de retirada de la seva proposta, per no haver-la de votar.

Gràcies, senyor president.

El president

Em demana la paraula el senyor Labandera? (*Pausa.*) Des de l'escò, i per un minut.

El Sr. Labandera Ganachipi

Senyor president, amb relació a la proposta que jo mateix he fet, i a les sollicituds que m'han fet els diputats, la diputada Sánchez-Camacho i el senyor Hinojosa, nosaltres retirem aquesta Proposició en favor d'una ponència conjunta. Però també en el sentit que... Per què? Perquè és un tema que està madur socialment, perquè és un tema que en té una gran necessitat, el sector, perquè és un tema que té un grau de maduresa a proposta legislativa, donat, a més a més, senyor presi-

dent –i a això també voldria fer una puntualització a la intervenció del senyor Hinojosa–, que aquesta similitud d'articles és que hi ha una doctrina comuna, que no neix del grup polític, sinó que neix al mateix sector i per això les coincidències, si es tira endavant, d'una doctrina comuna que hem convertit tots dos grups en propostes legislatives. I finalment...

El president

Senyor Labandera, hauria d'acabar.

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, sí. Exclusivament dir a la senyora Alicia Sánchez-Camacho que estem d'acord amb el consens, però que si la fórmula del consens és la que va seguir el Partit Popular pel tema de la reforma laboral, no és el camí del consens que nosaltres volem.

Dit això, retirem la Proposició en favor de la ponència comuna i esperem que es comenci a treballar al més aviat possible.

El president

Molt bé.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal i de la Llei 14/1986, del 25 d'abril, general de sanitat (presa en consideració) (tram. 270-00039/06)

Estant, per tant, retirada aquesta presa en consideració, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el quart, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal i de la Llei 14/1986, del 25 d'abril, general de sanitat. En fa la presentació l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao, per part d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyor diputats, tornem a plantejar en aquesta cambra la despenalització de l'eutanàsia. Una despenalització que al seu dia, com vostès saben, no fou considerada, amb motiu de l'aprovació del Codi penal l'any 95, ni quan s'ha plantejat darrerament també al Congrés dels Diputats –l'última ocasió el 20 de març passat, fa, per tant, molt poques setmanes–, i que tampoc ha superat el tràmit de la presa en consideració en les dues anteriors ocasions en què s'ha plantejat també en aquest Parlament –la darrera, plantejada pel nostre Grup Parlamentari el 10 de maig de l'any passat.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Avui, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya - Verds presenten conjuntament una proposta que té la voluntat de reiniciar un debat, un debat que entenem que no ha cessat sobre el reconeixement del dret a disposar de la pròpia vida, a través del debat sobre l'eutanàsia activa i voluntària, o amb paraules del teòleg suís Hans Küng, un debat sobre l'atracció que tot ésser humà té per obtenir una mort bella, ràpida i sense patiment.

Un debat que, a més a més, té segles d'antiguitat, i que ja va ser centre d'acalorades polèmiques des de l'època grecoromana. I un debat sobre el qual volem reconèixer d'entrada que també s'han anat produint grans avenços, amb una especial sensibilitat com la demostrada per aquest propi Parlament de Catalunya, a través d'una llei pionera a tot l'Estat que consagra el document de voluntats anticipades o el testament vital, i que a més a més és una llei que ha estat seguida per altres comunitats autònomes i que també ha estat objecte d'una iniciativa conjunta similar al Senat per part dels grups parlamentaris de l'Entesa Catalana de Progrés i de Convergència i Unió; un dret, el dret al testament vital, que tothom sap que no és equivalent al debat de l'eutanàsia, però sí que és –i això ho volem deixar molt clar d'entrada– una ampliació, el testament vital, una ampliació del recorregut que tots busquem amb serenitat per donar solució a un problema que la gent ens demana.

Certament, el testament vital pot contenir instruccions sobre el tractament mèdic que s'accepta o que es rebutja, sobre el desig de no ser mantingut amb vida per mitjans artificials o extraordinaris, sobretot en el cas de patir una malaltia incurable, dolorosa, de les que condueixen inexorablement a una mort segura, però mai el testament vital, i és això el que avui volem subratllar, mai el testament vital pot contenir instruccions que permetin el suïcidi assistit, que permetin la cooperació impune d'una tercera persona a ben morir. I això és, també, senyories, el dret a una mort digna, lliure i racionalment consentida. Això és el que hauria permès, per exemple, que el tetraplègic gallec Ramón Sampedro, el tetraplègic de cap viu en un cos mort, des de la seva patètica immobilitat, tenir una mort digna, sense dolor i sense angou.

I això és el que avui serviria, en opinió dels dos grups proposants, per donar resposta a un ampli clamor social existent, resultat d'una sensibilitat elevada, molt propera a la de països com Holanda, en què ja ha avançat de forma important, o Suïssa, en els darrers mesos; una sensibilitat, també, que és producte o el resultat d'esquemes ideològics majoritàriament compatibles en la nostra societat amb el pluralisme i amb la tolerància –ho diuen les enquestes que s'han publicat recentment–, i, per tant, en aquests moments a Catalunya poca gent hi ha que es neguin a proporcionar a tothom que ho vulgui els mitjans necessaris per evitar la indignitat i el dolor, poca gent hi ha que no vulgui garantir el dret de les persones a viure amb dignitat fins al darrer moment, fins al moment de la mort.

Amb aquesta proposta essencialment pretenem que es derogui en aquest punt un apartat del Codi penal –que continua sent un dels textos punitius més severos d'Ocident; només cal recordar que el suïcidi assistit hi està

castigat amb una pena de fins a sis anys–, un precepte del Codi penal fet ja al seu dia, l'any 95, amb tanta mala consciència que, de fet, contempla com a atenuants de les penes que castiguen els supòsits més dramàtics de l'eutanàsia, per exemple: l'existència d'un mòbil humanitari, la voluntat inequívoca i expressa del propi malalt o bé el fet que hi hagi la presència d'una malaltia incurable.

Per tant, entenem que avui ja no hi ha motius, ja no s'hi valen gaires excuses, perquè ni el Codi penal es va aprovar ahir mateix –es va aprovar l'any 95–, ni va acabar de manera positiva les conclusions o els treballs, la Comissió específica creada al Senat per tractar sobre el tema de l'eutanàsia.

Al món, les coses també s'han anat movent darrerament; a Holanda, com deïem, però també en aquests moments a França el Govern plural de les esquerres, el ministre Bernard Kouchner, està preparant una despenalització en aquest sentit.

I, diguem-ho clar, malgrat alguns posicionaments polítics en aquesta cambra, que es mantenen invariables des de fa anys, a Catalunya només hi ha sectors ultraconservadors o integristes religiosos, que és el mateix, que parlen de l'eutanàsia com una mostra de l'hedonisme ateu que ens envaeix.

I de fet, per tant, s'ha dilucidat a bastament el terreny del consens ètic, mèdic i sobretot social, com revelen les enquestes que abans deïa –la darrera, la més recent, la de l'Ajuntament de Barcelona que demostrava que un 68% dels ciutadans de la capital de Catalunya estan a favor de la despenalització–; un consens social ampli i transversal, perquè –reguin-me– aquí, en aquest terreny, per a la majoria de la gent, no hi ha ni credos, ni ortodòxies religioses, ni ètiques, ni morals, només s'hi val un simple raonament –un simple raonament–, com si d'un sil·logisme es tractés; és a dir, si tots tenim dret a una vida digna, també tenim dret a l'últim acte de la vida, que és el dret a una mort digna.

No podem, des del negacionisme més estèril, continuar enganyant tothom tot el temps, com deïa Lincoln. La gent sap que quan parlem de la mort digna estem parlant també dels seus drets, estem parlant del dret a la vida, perquè la vida ha de ser conscient, racional, no latent, ni vegetativa, ni pacient, i perquè –no ens enganyem– el dret a la vida no existeix com a tal dret si el seu posseïdor no ho vol, i perquè aquest és un dret –recordem-ho, també ho ha dit el mateix Tribunal Constitucional– de disposició individual, i forma part d'allò més íntim de la persona humana, i és quelcom que ningú no pot expropiar; però també és un dret a la llibertat individual, perquè la dignitat és un valor que es manifesta en la decisió conscient i responsable de la pròpia vida, i això entenem que, en tot cas, sota qualsevol circumstància, ha de ser respectat escrupolosament.

La solució que avui conjuntament els presentem Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa - Verds pretén el màxim respecte per a aquests dos drets: el dret a la vida i el dret a la llibertat individual. Però ja se sap que no hi ha drets absoluts, que no hi ha drets il·limitats. De fet, en el cas que ens ocupa, el de la despenalització

de la cooperació o en l'auxili al suïcidi, intervenen —com no?— terceres persones; les conseqüències d'aquest tipus d'actes, per descomptat, són irreversibles; els processos de decisió que poden portar una persona a demanar la cooperació o l'auxili d'una altra persona, evidentment són processos que poden ser vulnerables, i a més a més és evident que hem d'actuar amb les degudes cauteles, amb tota la prudència del món. Però això és una cosa, i una altra, arribar a fonamentar la imposició d'un càstig a qui ajuda un altre a fer una cosa justa i pietosa, a qui, des del seu imperatiu ètic o com un acte d'estimació, tant se val, ajuda un altre a ben morir. Per tant, plantejem només —i ho remarco— la despenalització de l'eutanàsia, i només la despenalització quan hi hagi una petició expressa i inequívoca del mateix malalt, quan hi hagi la presència d'una malaltia greu, dolorosa o en cas d'un patiment físic o psíquic difícilment tolerable.

No perdem, senyories, senyores i senyors diputats, no perdem una vegada més l'oportunitat d'apropar aquest Parlament, aquesta cambra, a la nostra societat; no frustrem —els ho demano— un cop més l'esperança de tanta gent que aposta per la vida, perquè tots volem morir igual que vivim: afrontant tant la vida com la mort de manera serena i amb la confiança, sobretot, que ens empara el nostre dret a decidir lliurement.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ridao. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Com diria Salvador Espriu, ens trobem davant d'un tema solemne, el més solemne que existeix, que es diu mort. I jo amb la mateixa solemnitat volia començar recordant que aquest tema va ser introduït a la cambra a partir d'iniciatives parlamentàries com —entre d'altres, i la primera— la que va presentar el diputat Roc Fuentes i Navarro.

Aquesta cambra, amb molta solemnitat també, va avançar en la legislació sobre el testament vital. I crec que ho vàrem fer d'una forma no sostreta de contradiccions, però modèlica quant a la voluntat d'aproximar posicions sobre un tema que hi planeja, evidentment, la clàusula de consciència, que afecta les conviccions i que difícilment, fora de casos forassenyats, té fronteres partidistes.

És un tema que segur que té una dimensió de transversalitat. Torno a dir que fora de casos de resistències absurdes, més enllà de les fronteres partidistes i, per tant, independent del resultat de les possibles votacions parlamentàries, segur que hi ha la consciència individual de les dones i els homes que formem aquest Parlament que donaria una altra expressió.

Nosaltres creiem que el Parlament de Catalunya va obrir un camí a nivell d'Estat espanyol sobre aquesta temàtica, iniciant tot el que és el testament vital. I avui, voldríem donar un pas més amb una proposta de resolució, per

ser tractada aquí i, després, tramesa al Congrés dels Diputats, en la línia de despenalitzar l'eutanàsia activa. Vull deixar molt clar que, per part del nostre Grup i per part del Grup d'Esquerra Republicana, tot allò que en aquest text es consideri que s'encavalla amb el que ha estat legislat sobre el testament vital es pot donar formalment per retirat, molt en concret, els continguts dels punts 2 i 3 poden ser i són superats per lleis vigents.

No m'estendré en l'argumentació sobre el perquè de la despenalització de l'eutanàsia activa. És ben senzill apellar la forma de conciliar l'article 10 i l'article 15 de la Constitució: la dignitat de la persona i el dret a la vida; mai pot ser interpretat com una obligació inacceptable. I el Codi penal actual ja ha avançat amb mesures de despenalització de l'eutanàsia passiva, falta donar aquest altre pas.

Nosaltres podem ser titllats de cabuts, d'insistents, de reiterar —recordo aquell proverbi popular: *festina lente*, «acuita't lentament», quan creus que tens un fons de raó—, és anacrònic, avui, resistir-se a aquesta despenalització, ho és per raons de civilització i ho és per raons de cultura. La nostra civilització produeix tècniques superrefinades per perllongar indefinidament una falsa concepció de la vida humana en estat vegetal, en una civilització que, paradoxalment, viu sortosament cotes impensables d'esperança de vida —òbviament, en països desenvolupats com el nostre—, i per cultura va avançant en la concepció dels drets i valors, on les persones i les persones en comunitat han d'estar per sobre de falses imposicions moralistes.

Els drets avancen i arreu s'està sortint de la foscor. No els cansaré amb la llista d'estats i societats que ja han regulat o comencen a regular aquesta mateixa qüestió, òbviament, tots homologables en estadi de maduresa democràtica a la nostra societat. El mateix Congrés de Diputats està en el tràmit d'arbitrar allò que permeti discutir i madurar sobre aquest mateix tema, però, a nosaltres, ens donaria l'oportunitat d'entrar serenament en tot tipus d'esmenes.

Ho diré altra vegada amb tota la suavitat que podré: volem madurar-ho, ho volem polir, ja hem avançat que ha sigut una retirada formal d'aspectes que poden obstruir aquesta discussió. Tant de bo, una vegada més, el Parlament de Catalunya, com ja ho és la societat catalana, anés pel davant en la defensa d'aquests drets.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Popular no entrarà en el contingut de la proposta que avui se'ns sotmet a debat, i no entrarà en el seu contingut perquè aquesta proposta ha estat votada, ha estat tractada, ha estat debatuda al voltant d'una desena de vegades en aquest Parlament, i no ens deixarem portar per la síndrome del ciclostil, en la qual viu instal·lada Esquerra Republicana de Catalunya.

Per tant, no reiteraré uns arguments que avui ha reiterat el senyor Ridao, i el que sí voldria fer és un repàs de les vegades que aquest Parlament ha votat aquesta qüestió, per centrar en quin debat estem. Jo diria que no estem en el debat de l'eutanàsia, sinó que estem, com deia, en la síndrome del ciclostil.

Ho deia abans el senyor Ribó, la primera vegada que es va presentar en aquest Parlament una iniciativa que anava dirigida justament a despenalitzar l'eutanàsia ho va fer el senyor Roc Fuentes, i, a més a més, ho feia amb un caràcter ampli, perquè també tractava la modificació de la Llei de sanitat. Efectivament, el mes de febrer de l'any 98 Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el senyor Roc Fuentes, i Esquerra Republicana –primer el senyor Roc Fuentes i després Esquerra Republicana– varen presentar dues proposicions de llei en les quals es plantejava, respectivament, presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la modificació de la Llei orgànica 10/95 del Codi penal i la Llei 14/86 de sanitat.

Aquestes propostes varen ser rebutjades en el Ple del Parlament del dia 2 d'abril, però és que el mateix dia 16 de febrer, el mateix dia 16 que es presentava la proposta de resolució perquè es veiés en el Ple, sense esperar que el Ple es pronunciés, Esquerra Republicana tornava a presentar una altra iniciativa sobre la despenalització de l'eutanàsia perquè es veiés en Comissió; Iniciativa, amb el mateix contingut, exactament amb la mateixa finalitat, i que va ser rebutjada a la Comissió de Justícia, el dia 2 d'octubre de l'any 98.

Però és que el dia 14 de desembre del 99 Esquerra Republicana torna a presentar exactament la mateixa proposta –i ja anem per la tercera–, que una altra vegada és rebutjada pel Ple del Parlament el dia 26 d'abril del 2000. Doncs, bé, el dia 26 d'abril del 2000 el Parlament rebutja aquesta proposta i el dia 10 de maig tornen a presentar la mateixa proposta; és a dir, el 26 d'abril la rebutja el Parlament i el dia 10 de maig tornen a presentar la mateixa proposta. Com deia, viuen instal·lats en la síndrome del ciclostil.

Però és que, a més a més, sense retirar aquesta proposta, que està ajornada la presa en consideració des del dia 20 de juny del 2000, sense retirar aquesta proposta tornen a presentar la mateixa proposició de llei, aquesta vegada sí, aquesta vegada completada amb el que va ser la iniciativa del senyor Roc Fuentes, incloent-hi no només la modificació del Codi penal, sinó també incloent, també, en aquesta, la modificació de la Llei general de sanitat.

I s'ha recordat en les intervencions anteriors, però em sembla important recordar que el Ple del Parlament va aprovar el 21 de desembre de l'any 2000 la Llei reguladora del dret a la informació concernent a la salut, i a l'autonomia del pacient i la documentació clínica, que incorporava –com es deia abans, a les intervencions anteriors– una novetat important, una novetat pionera a tot Espanya: la possibilitat de signar un document de voluntats anticipades, allò que comunament, allò que hom coneix com el testament vital. Totes les forces polítiques catalanes vàrem considerar no només convenient sinó imprescindible traslladar al Senat aquesta proposta, una proposta que va ser aprovada en el Senat el dia 28 de març d'aquest mateix any.

Aquesta mateixa legislatura, també al Congrés dels Diputats, l'illustre senyor Joan Saura va presentar una proposició de llei sobre disponibilitat de la pròpia vida, i he de dir que, per part de totes les forces polítiques en el Congrés, va ser valorat molt positivament el rigor amb què va tractar aquesta qüestió el senyor Joan Saura. Aquesta iniciativa, vostès coneixen perfectament el resultat, va ser rebutjada l'11 de desembre del mateix any, i és una iniciativa que té exactament el mateix contingut que la proposta que novament avui tornem a votar aquí.

Si volen que els digui la veritat, quan un fa l'exercici d'entrar en el SIAP d'aquesta casa i de veure les vegades que hem votat aquesta proposta, els ben asseguro que un es perd, perquè si, a més a més del que els he anunciat, ens dediquéssim a recollir les vegades que ho hem votat en Comissió, doncs –hi insisteixo–, es posa de manifest novament que determinats grups parlamentaris –m'estic referint al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana– viuen sota la síndrome del ciclostil. I em sembla d'una extraordinària gravetat. És un tema d'una importància cabdal, és un tema que afecta les consciències, i en aquest sentit, justament, s'ha demanat que es faci votació secreta en aquest Ple.

Per tant, tractar amb superficialitat, amb una superficialitat que m'abstinc de qualificar, frivoltzar, banalitzar aquest debat, em sembla realment d'una gran irresponsabilitat. Certament –hi insisteixo–, això dona un cert ressò mediàtic per la transcendència del tema i els fa, a vostès, presoners, com deia –novament ho vull repetir–, de la síndrome del ciclostil. Perquè si el que realment es persegueix és reforçar l'autonomia del pacient, garantir la dignitat de la persona –en deia l'illustre diputat senyor Ridao, en deia el dret a morir dignament–, li diré més: el dret a morir dignament i el dret a no patir estèrilment, i aquests drets s'han garantit amb la Llei aprovada en aquest Parlament.

El senyor Ribó ens deia: «Estem davant d'un fet molt solemne, estem davant del fet més solemne amb què es pot encarrar una persona, estem tractant de com s'encara la mort.» I vostès saben perfectament que tots els grups parlamentaris varen estar treballant aquest tema al llarg de dues legislatures, vam aconseguir elaborar una llei capdavantera arreu de l'Estat, que s'està tramitant justament en aquest moment en el Senat, i saben perfectament que en el Senat s'haurà de tenir en compte aquesta nova regulació i com s'introdueixen les modificacions que seran necessàries d'introduir en la Llei 14/86, que en el seu moment també va ser pionera perquè recollia els drets dels usuaris dels serveis sanitaris en matèria d'informació clínica i d'autonomia personal.

Però, és que, a més a més, ara també tenim una altra garantia: tenim la garantia del Conveni del Consell d'Europa per a la protecció dels drets humans i la dignitat de l'ésser humà pel que fa a les aplicacions de la biologia i de la medicina, que ha estat transposada, que ha estat ratificada per Espanya i que va entrar en vigor l'1 de gener de l'any 2000, i que, per tant, ens obliga. Per tant, té un caràcter vinculant i, per tant, vostès saben que s'hauran de traslladar necessàriament, també, a la Llei general de sanitat.

I el senyor Ridao ens ha dit avui que el document de voluntats anticipades no és l'eutanàsia. Doncs, me n'alegro enormement. M'alegro enormement que ho hagi dit, perquè un dels debats que vam tenir, una de les pedagogies més importants que es va haver de fer quan vàrem aprovar aquella Llei, i ho varen fer distingits metges que treballaven en la Ponència conjunta, és que no frivolitzéssim, que alguns grups no frivolitzessin parlant que s'estava introduint l'eutanàsia passiva.

Miri, jo tinc aquí retalls de diaris de declaracions fetes el dia després de l'aprovació de la Llei, que diuen que s'obria el pas a l'eutanàsia, i això és portar a engany els ciutadans de Catalunya; entre cometes: «No ens importa emmascarar el testament vital en una llei més àmplia, perquè el que compta és obrir el camí cap a l'eutanàsia.»

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En la meua opinió, ens sembla que estem davant d'un fet solemne i que no es pot frivolitzar una qüestió d'aquesta importància. Perquè vostè ho ha dit, vostè sap perfectament que una cosa és la disponibilitat sobre la pròpia vida i una altra cosa és que, quan algú té un dret, algú altre té una obligació, i no es pot obligar ningú que materialitzi aquest dret.

Per tant, no vull..., ho deixo aquí, no vull entrar en el contingut de la proposta, com he dit a l'inici de la meua intervenció. El que sí que els demanaria és que, en el que resta de legislatura, facin un exercici de responsabilitat i s'alliberin de la síndrome del ciclostil que els porta a presentar una vegada i una altra les mateixes iniciatives –i no m'estic referint només a aquesta, senyor Ridao– en aquest Ple del Parlament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyor diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Espasa.

El Sr. Espasa i Oliver

Senyor president, senyores i senyors diputats, començaré amb una citació en castellà d'un poeta republicà molt bo, amb Miguel Hernández, que parlant del seu amic Ramón Sijé deia: «A Ramón Sijé, con quien tanto quería.» Doncs, jo diria el mateix al senyor Ridao i al senyor Ribó, «con quien tanto quería» i amb qui tant voldria tenir en el futur.

De tota manera, dit això, com a marc general de la meua intervenció, el nostre Grup Parlamentari, davant del contingut estricte d'aquesta iniciativa legislativa, ha quedat perplex. Ha quedat perplex perquè, sent un grup que diverses vegades s'ha manifestat a favor del debat, d'obrir el debat parlamentari de la possible i necessària despenalització de l'eutanàsia..., aquí tothom ha parlat dels moments en què s'han fet primeres iniciatives: aquest diputat que els parla potser va ser dels primers, no sabria..., vull dir el primer que, l'any 95, debatent el Codi penal que porta causa d'aquesta iniciativa legislativa, va defensar la despenalització de l'eutanàsia, en el tràmit de l'article 143.4 del Codi penal.

El 26 d'abril vam tindre un debat a fons sobre la matèria, sobre el contingut, i aquest diputat que els parla es va produir i es va manifestar de forma clara, contundent i inequívoca a favor, en nom del seu Grup, del Grup que representa, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, de la votació a favor de la presa en consideració de la Llei per obrir el debat en el Parlament de Catalunya, de forma..., formal, amb un vehicle parlamentari, com és una proposició de llei o una ponència conjunta, i es va manifestar personalment favorable a la despenalització o a la possibilitat que l'eutanàsia activa, voluntària i sol·licitada, que és l'única, en la meua opinió, que es pot reclamar, sigui possible que es practiqui en el nostre país, a Catalunya i a Espanya.

Però això no treu –això no treu– que, per doloroses... –i repeteixo la paraula–, doloroses raons d'oportunitat política, avui la nostra reflexió hagi de ser una reflexió de perplexitat que ens portaria a no sentir-nos implicats en aquesta concreta Proposició de llei, amb aquest instrument legislatiu, no pas a impedir que es pugui prendre en consideració, però a no sentir-nos-hi gens –gens– implicats; no pel contingut, però sí per la forma, senyores i senyors diputats.

Per què per la forma? Per quatre raons d'oportunitat. Una. La qüestió de fons, la qüestió de la dignitat de la persona humana, del dret a escollir la pròpia mort, del dret a poder reclamar l'aplicació de l'eutanàsia activa, voluntària i sol·licitada, és un dret fonamental, és un dret importantíssim, és una qüestió d'una gran complexitat i d'una gran entitat que nosaltres creiem que no es pot banalitzar, no es pot repetir una i una altra vegada de forma abstracta, aïllada, anant només a buscar la modificació única, sense cap aparell d'acompanyament, de l'article corresponent del Codi penal.

És un debat jurídic i penal, és un debat ètic, és un debat que pot ser constitucional i per tant –i per tant–, no es pot anar simplement, en nom d'uns valors que compartim, a la modificació formal d'un incís d'un tipus del Codi penal; s'han de fer moltes més coses per arribar a aquesta solució, i després les diré.

En segon lloc, en un tema tan important, en un tema tan cabdal –com els oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula, el senyor Ridao i el senyor Ribó, ja han subratllat, i jo no repetiré avui, no entraré en el contingut–, no és bona la tècnica diguin-li'n «de la gota malaia» o «de les onades sobre la roca deserta»; no assegura més qualitat, no assegura més pedagogia, no assegura més avançament de les posicions que es defensen des del sector laic i progressista de la societat en forma de grups parlamentaris; la pura i mecànica repetició –onada sobre la roca deserta, gota malaia– no és una garantia de millor tècnica política o d'avançament.

La qualitat del text. La qualitat del text..., el senyor Ribó s'ha posat –com es diu sempre..., repetidament en tècnica parlamentària– la bena abans que la ferida. El text, senyores i senyors diputats, és tècnicament i parlamentàriament impresentable. Els dos articles que acompanyen l'incís de la despenalització del Codi penal són articles que eren molt bons i molt meritoris en el moment en què es van produir –i s'ha citat aquí el diputat i senador Roc Fuentes, i jo també vull citar-lo

elogiosament—, però són incisos, són articles que avui estan absolutament superats amb el vot i la reflexió de tots nosaltres, i no només superats, aprovats amb llei i en aplicació. I demano, ja que està escoltant-me el conseller de Sanitat..., li demano al conseller de Sanitat que, com diu la Llei, la desenvolupi reglamentàriament i es preocupi —i sé que ho farà— que la Llei dita «del testament vital» tingui el més ampli ús social que puguem a Catalunya.

Com saben és una llei que també s'ha portat..., aquest diputat que els parla, com a senador, i els senadors del Grup Parlamentari de Convergència i Unió van presentar aquesta Llei al Senat, van aconseguir la firma del Partit Popular, del Partit Socialista, del PNB, de tots..., d'Izquierda Unida i del Bloc Nacionalista Gallec, i dels Canaris, per recolzar la Llei del testament vital que havia aprovat el Parlament de Catalunya i que ara és text de les Corts Generals, text oficial de les Corts Generals, que volem que s'aprovi, que el que és bo per a Catalunya sigui bo per a tot Espanya, i que tingui el màxim ús social.

Per tant, és clar, a un se li fa molt costa amunt entendre com una llei aprovada entre tots, amb el mèrit de tots —d'Iniciativa, d'Esquerra, de tots—, és ara modificada per un instrument legislatiu que està molt per sota —o pretesament modificada, o seria modificada—, que està molt per sota... El senyor Ribó ja ha dit: «es retirarien aquests articles». Bé, però és que avui el que ens posen a consideració és un projecte de llei que té tres articles, dos dels quals estan..., van ser en el seu moment capdavanters, punters —i ho vull tornar a subratllar—, però avui estan totalment obsolets. És una tècnica legislativa que no comprenem i que no compartim.

I finalment això porta al fet que alguns representants, dignes representants, de grups parlamentaris, que respectem com a tals representants però que no compartim les seves idees, puguin parlar... —i això és el que ens dol, a nosaltres—, puguin parlar —m'estic referint a la senyora Dolors Nadal—, amb coneixement..., no amb coneixement de causa, amb raons que ha pogut posar sobre la taula, de banalització de les propostes. I com que nosaltres no volem banalitzar de cap manera el tema de l'eutanàsia, com que nosaltres estem a favor que es pugui parlar i es pugui legislar sobre l'eutanàsia, ens dol —ens dol—, al Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi li dol, que un tema de tal envergadura, de tal importància, pugui ser banalitzat per uns «íters» legislatius equivocats, no pel contingut —hi insisteixo—, però sí pels instruments i per l'oportunitat de l'ús d'aquests instruments.

Senyores i senyors diputats, sobre el tema complex de com conduir la vida, com conduir la mort, com lligar dignitat personal i autonomia de la persona humana, des d'una perspectiva laica, hi han tres formes d'aproximar-s'hi, i que no són esglaonades, són tres formes. Una d'elles —i vull fer un aclariment o intento fer un aclariment conceptual— és el tema de les cures pal·liatives, per dir-ho d'alguna manera, cuidar abans que curar, i el tema de les voluntats anticipades, que ja hem legislat. Tot això seria el que malament, mal dit, se'n diu «ortotanàsia o eutanàsia passiva», que, en la meua opinió, són termes que no s'haurien d'utilitzar. Això ho tenim ja desbrossat i ho tenim legislat, i ara hem de

procurar que hi hagi un ús social d'aquest aspecte de com conduir la pròpia mort; testament vital, ja vam discutir-ho, no ho repeteixo.

Segon nivell possible i legislat arreu del món i que potser fóra bo que aquí hi comencéssim a pensar: el suïcidi assistit —lleï d'Oregon: tres anys de vigència, valorada, i amb resultats molt positius; és un altre nivell de posar en pràctica, convertir en legal aquest dret a l'autonomia, a la dignitat de la persona, a conduir la seva mort com ha conduït la seva vida—, el dret al suïcidi assistit, que té dues variants: amb participació professional o sense participació professional, que és el cas de la lleï d'Oregon; amb participació professional era el cas de la lleï dels Territoris del Nord d'Austràlia i que va ser després derogada pel Parlament australià. Segon nivell o segona aproximació.

I tercera aproximació: eutanàsia activa, voluntària i sol·licitada.

Ara; el que no es pot, en aquest tema tan complex i tan abstrús, amb derivacions jurídiques i ètiques, constitucionals, penals, és entrar per dalt, per la teulada, amb la modificació d'un tipus del Codi penal en abstracte, «a la brava», com dirien a Madrid. Ens sembla que aquest no és —no és— el camí per anar-hi; hi han tots aquests camins pels quals volem arribar aquí —i sóc, i som, el nostre Grup, dels que vol arribar aquí—, molt més practicables, molt més productius...

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

El Sr. Espasa i Oliver

Acabo, senyor president, dient que en funció d'aquestes raons, nosaltres no ens sentim en absolut implicats en aquesta Proposició de llei, més aviat creiem que s'hagués pogut estalviar aquest nou tràmit parlamentari. El senyor Ribó ens deia: «podem retirar els dos punts que semblen no agradar al Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi», però el text és com és i reglamentàriament no pot ser així, i, per tant, nosaltres..., la nostra posició és la que jo acabo d'expressar, i ens reservem per al final del debat fixar definitivament la posició, però em sembla que les nostres apreciacions i la nostra valoració ha quedat prou evident.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, després d'aquest debat que —jo que sóc diputada acostumada a esbrinar els antecedents de les iniciatives que aquí es debaten...— és molt més tranquil que el del passat any, també un debat produït mitjançant una iniciativa del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana...

Senyor Ridao, vostè en la seva exposició deia que hi ha uns grups del Parlament que tenen posicions invariables –ho deia, fins i tot, amb més to de veu que jo ho dic ara, més contundentment–; però jo, senyor Ridao, li haig de dir que el seu Grup té uns plantejaments molt invariables. O almenys el senyor Ridao, m'imagino que és compartit per tot el Grup.

La senyora Nadal –que també ha fet investigació en els antecedents d'aquesta iniciativa; per tant, no ho repetiré– assenyalava la total coincidència –però allò que en diuen «fil per randa», textualment– de totes i cada una de les iniciatives que ha presentat Esquerra Republicana de Catalunya. Però ara ens trobàvem davant una iniciativa que era diferent. El que passa és que després de sentir el senyor Ribó penso que és exactament la mateixa, perquè calculo i dedueixo que l'aportació de nou que té aquesta iniciativa, signada pels dos grups, és allò que el senyor Ribó ha dit que retirava.

Per tant, quatre, cinc vegades, ha estat presentada la mateixa iniciativa per part d'Esquerra Republicana. I això vol dir tenacitat. Però jo li diria que no sé quin comportament parlamentari és aquest, quina finalitat té, quan no ha fet ni la mínima aproximació, almenys al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per assolir un consens, o per treballar, o per pensar que podríem crear algun altre fòrum de discussió, o per saber simplement quin era el vot que el nostre Grup Parlamentari volia avui manifestar.

Sembla que el raonament –l'únic que se m'acudeix– és el següent: «Com que és repetit, no quedarà més remei que dir que sí.» Però és que això és molt simple. I, per altra banda, jo crec que el correcte seria: «S'ha estat treballant durant aquest temps per aconseguir un consens.» Això és fals i, com li deia abans, ni tan sols aproximació per saber el sentit de la votació.

Els parlamentaris d'Esquerra Republicana –i és molt d'alabar– presenten moltíssimes iniciatives; està en la seva posició correcta i legítima de control del Govern, però li haig de dir que aquesta només és de quantitat, però no de qualitat. És una iniciativa que no és de qualitat per la forma –que, la forma, ja l'acabo d'expressar, i l'han expressat també els altres diputats que m'han precedit–, però, sobretot, no és de qualitat pel tractament del tema que ens ocupa.

Senyors i senyores diputats, estem parlant de lliure disposició a morir dignament, de la llibertat de darreres voluntats, d'autonomia de la persona, de la dignitat, de despenalitzar un delictes... Del que segur que no parlem és de toleràncies o intoleràncies; no és aquest el tema, senyor Ridao. Són, en tot cas, els que li acabo d'enumerar, o potser –i no és el plantejament del nostre Grup– el del dret a la vida i els seus límits. Però segur que, en tot cas, no és ni de tolerància ni d'intolerància.

El Codi penal del 95, valorem positivament les reformes que va introduir. Convé, senyor Ridao –i crec que és compartit per tots els grups parlamentaris–, que les lleis tinguin un rodatge. Li pot semblar que cinc anys són molts; jo crec que no, perquè els codis penals són centenaris, i Déu me'n guard, que els codis penals es rectificassin constantment.

Aquí en el Parlament de Catalunya s'ha aprovat l'anomenada Llei de testament vital, que encara no té sis mesos, i no voldria... Jo li deia que la modificació del Codi penal és una modificació molt important. Ha desaparegut el delictes d'auxili al suïcidi, ja no està contemplat. Només es recull, a l'article 143, a l'apartat 4, del Codi penal, la cooperació activa, en actes necessaris, a la mort d'un altre per causes humanitàries, diguem-ne, d'una manera general, i cas aquest en què es rebaixa la pena en un o dos graus. Per tant, la participació passiva –perquè aquí en la intervenció també he vist una certa confusió– en el suïcidi ja no és punible des de la reforma del Codi penal, i això cal que ho subratllem, per subratllar que aquesta reforma va ser important en aquest tema que ens ocupa. I que, a més, la pena que estableix el 143.4 es compleix en llibertat. Això no vol dir que no sigui encara punible, que ho és.

Senyor Ridao, creiem que la regulació ha de ser molt més global i que la Llei, en aquest cas, no necessàriament ha d'avançar-se a la realitat social, al que la societat demana. Jo, realment, no tinc cap baròmetre ni cap CIS per saber si hi ha un clamor social en la petició de despenalització de l'eutanàsia. Modestament dic que no ho tinc, però que, en tot cas, seria un dels casos en què no necessàriament ens hem d'avançar al que demana la societat. I, per altra banda –aquí no ha sortit, o ha sortit molt poc–, sense els metges, senyores i senyors diputats, no és possible l'eutanàsia.

Jo avui, donat que estic sentint el timbre i no tinc més temps..., fins i tot podria parlar d'algun tema personal, perquè entenguessin més bé el perquè em manifesto així. És un debat, senyor Ridao, de llibertats, de dignitats, com li deia, de consciència també, i no tant d'un dret a la vida ni als seus límits. En tot cas, en aquest cas sí que podríem tenir més problemes, no el meu Grup Parlamentari, sinó en general.

Primer, crec que amb la Llei del testament vital i el Codi penal hem iniciat un procés. El testament vital, l'hem estat durant dos anys debatent, reflexionant i estudiant, per assolir un consens. El senyor Espasa parlava..., jo m'imagino que es referia a la recomanació de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa del 1999, que assenyalava..., em sembla que són tres recomanacions, que no les repetiré, perquè penso que ell les ha recollit prou bé.

Les Corts Generals també han debatut fa dos mesos..., i també amb idèntiques, jo diria, conclusions. Fins i tot, els dos grups que en el Congrés de Diputats ho van plantejar, que eren Izquierda Unida i Iniciativa per Catalunya..., ni tan sols entre els dos grups, que eren dues iniciatives, van estar d'acord, perquè uns parlaraven de despenalització i els altres de disponibilitat de la pròpia vida. Per tant, si parlem de disponibilitat de la pròpia vida, no s'està parlant d'un delictes.

Senyor Ridao, no podem acceptar la proposta sense més, com un tronc central de la futura reforma. És un homicidi, o un suïcidi, sobre el qual s'han d'aplicar atenuants? O estem parlant, com deia abans, del dret a la vida, de les darreres voluntats, de l'autonomia de la persona, de la dignitat, en definitiva, també, de la llibertat?

Senyor Ridao, estem segurs que aquesta reforma arribarà, però segurament, segur, precedida de reformes també en l'aspecte sanitari. El futur marc marca en una direcció: la necessitat de legislar en aquest camp, però legislar amb la deguda informació, debat i reflexió, i recollint també les garanties precises per tal d'evitar abusos. Avui, senyores i senyors diputats, no frustrem ningú; estic absolutament convençuda que no frustrem ningú. No és cap dia decisiu, però el serà, en tot cas, el dia decisiu, quan plantegem –després d'estudiar-ho, com deia– la regulació de l'eutanàsia activa, no una mera redacció d'un article del Codi penal, i no tampoc de la Llei de sanitat.

Senyor Ridao, senyores i senyors diputats, en el nostre Grup Parlamentari avui encara no hi ha un consens per tractar aïlladament aquest tema de la despenalització sense tractar el tema d'una manera més global. Però, per acabar, senyores i senyors diputats, diria el següent: que, no obstant el pas del temps i la reflexió conjunta, no es situés aquesta iniciativa en l'oblit, ni en la marginalitat, com altres iniciatives presentades pels grups de l'oposició, i estem segurs que el futur encamina cap a una reflexió i una regulació més extenses i més globals del tema de l'eutanàsia, però no com una despenalització del que entenem ja avui que no és un delictes, ni tan sols amb atenuants.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. (*El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.*) Senyor diputat, té un minut.

El Sr. Ridao i Martín

President, no tinc cap intenció d'entrar en el debat sobre l'oportunitat o no del nostre Grup Parlamentari –però també del d'Iniciativa per Catalunya - Verds, senyora Cuenca, perquè de fet la iniciativa és conjunta– de fer anar aquest tema en el debat de la sessió d'avui del Parlament. De fet, el nostre Grup, com el d'Iniciativa, és sobirà a l'hora de decidir aquelles qüestions que creu convenients de fer anar en el Ple i, per tant, d'entrada dir això.

Però, en qualsevol cas, com que la senyora Nadal ha enumerat almenys més de deu ocasions en què segons ella aquest tema s'ha discutit, jo, perquè hi hagi constància en acta, senyor president, voldria recordar que aquesta qüestió s'ha debatut tres vegades en aquest Ple del Parlament –tres vegades. La primera, el primer d'abril del 98, amb una proposta d'Esquerra Republicana de reforma del Codi penal, i amb una altra d'Iniciativa per Catalunya - Verds de reforma del Codi penal i de la Llei general de sanitat. La segona vegada, el 10 de maig del 2000, amb una proposta, en aquest cas d'Esquerra Republicana, substancialment idèntica a l'anterior. I finalment, avui –que, si no vaig errat, és 13 de juny del 2001–, aquesta és una proposta conjunta que vol ser o que pretén ser la suma de les dues anteriors...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...tant la d'Esquerra com la d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

I, finalment, senyor president..., ho dic per atendre, en tot cas, una consideració feta pel senyor Espasa. De fet, ell desqualificava tècnicament la proposta a partir de la incorporació de dos articles que pretenen modificar la Llei general de sanitat. Aquesta és una aportació singular, que el nostre Grup agraeix, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Però, si no ho recordo malament, el mateix senyor Ribó ja ha manifestat abans que retirava aquests dos preceptes...

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar...

El Sr. Ridao i Martín

...amb la qual cosa –senyor president, si m'ho permet–, retirant aquest dos preceptes, posaríem a votació el text idèntic que es va sotmetre a votació ara fa uns mesos. I, per tant, des d'aquest punt de vista, això no hauria de fer variar el vot de cap grup.

I finalment, vull insistir, senyor president, que es tracta del debat per a una presa en consideració...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...i, per tant, a partir d'aquí, lògicament, es poden modificar les coses en el tràmit de la Ponència...

El president

...hauria d'acabar.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. (*El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.*) Senyor diputat, per un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, en primer lloc, vull agrair el to de les intervencions, especialment de la senyora Maru Cuenca, que m'ha semblat d'una gran civilitat –i perdoni que li digui Maru en el plenari.

En segon lloc, vull recordar a tots i a totes que quan vam començar aquest camí vam ser titllats de banals i d'impresentables. I, sort que vam començar el camí, vam arribar al testament vital. I continuem en el camí, malgrat que alguns encara s'aferrin a dir-nos banals i impresentables. És un camí que podem millorar, de cara a aquesta despenalització o regulació de l'eutanàsia activa.

Vull informar la cambra que el nostre Grup Parlamentari, junt amb el d'Esquerra Republicana, va oferir al Grup del PSC, després de l'anterior debat, treballar un

text conjunt, per presentar-lo conjuntament, sobre aquests objectius en què sembla que es diu que tots coincidim excepte un grup parlamentari de la cambra. I va ser el Grup del PSC qui va rebutjar entrar en aquesta elaboració conjunta.

Doncs, avui torno a fer l'ofertament a tots, inclòs el Grup Popular: que agafem el toro per les banyes i que anem a discutir seriosament el pas més que podríem donar de forma exemplar des de Catalunya. I crec que, tard o d'hora, en aquest Parlament, igual que el testament vital quan semblava banal i impresentable, arribarà i s'aprovarà.

Gràcies, senyor president.

(La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.)

El president

Senyora Nadal, per un minut...

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Esquerra Republicana ens comença a preocupar de debò, eh? *(Rialles.)* La dosi de... Sí, sí, sí: la sobredosi de ciclostil fa que ni puguin saber les vegades que presenten la mateixa iniciativa. Faci vostè una recerca en el SIAP, senyor Rídao, i veurà quantes vegades s'ha votat aquesta iniciativa en aquest Parlament, en el Ple del Parlament i en comissió. I, en qualsevol cas, li ho deia abans: és que això és sobredosi de ciclostil, perquè vostè ho circumscriu a aquesta qüestió, i jo li diria que amplii aquesta recerca en el SIAP. Amplii aquesta recerca a proposicions de llei sobre incompatibilitats, amplii la recerca a reforma de la Llei orgànica del poder judicial, amplii aquesta recerca a cessament de càrrecs públics. Facin una cura i guareixin-se, realment, d'aquesta síndrome del ciclostil.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada.

Dos grups de la cambra han demanat que sigui votació secreta. Prego als serveis de la cambra que donin les instruccions perquè el sistema electrònic, realment, ho adegui a aquesta circumstància. *(Pausa.)*

Molt bé. Doncs, fet això, comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 72 en contra i 28 abstencions.

Interpellació al Consell Executiu sobre les activitats extraescolars i de lleure (tram. 300-00531/06)

El punt següent de l'ordre del dia és el d'interpellacions. I, la primera, la presenta el Grup Popular, la presenta la il·lustre diputada senyora Caridad Mejías, sobre les activitats extraescolars i de lleure. Té la paraula. *(Remor de veus. Pausa.)* Prego a les senyores i als senyors diputats que deixin l'hemicicle amb rapidesa i en silenci, els que vulguin fer-ho. *(Pausa.)*

Senyors diputats, ara ja els que quedem hauríem d'estar en disposició de poder fer silenci. *(Pausa.)* Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, el primer que m'agradaria dir és que aquesta interpellació neix d'un debat obert durant els darrers dies, després dels quals hem llegit tots uns rius de tinta sobre un desgraciat incident, escrits als mitjans de comunicació, i, en tots ells, en els articles d'opinió, s'afegeixen recomanacions i reivindicacions que vénen de lluny. Un element coincident en totes les opinions que s'han manifestat és que hi ha un buit legal i que hi ha necessitat de regular les activitats extraescolars que fan les escoles.

(La vicepresidenta segona substitueix el president en la direcció del debat.)

Dit això, li diré que aquesta història va començar fa uns anys, durant els quals els canvis socials i, més concretament, els canvis en l'estructura familiar han afectat de manera determinant el sistema educatiu. La societat exigeix, cada vegada més, serveis o activitats que s'han de desenvolupar en l'àmbit escolar, i es traspassen responsabilitats, que generalment havien estat sempre tutelades en l'àmbit familiar i que, poc a poc, es van traslladant a l'àmbit de l'escola, amb exigències que, en molts casos, ultrapassen les possibilitats de resposta en l'àmbit educatiu.

Un d'aquests casos més clars es dona en les activitats extraescolars i de lleure, que, d'uns anys ençà, han generat una gran demanda, s'han convertit en una autèntica necessitat per a pares i mares, que veuen com es fa cada vegada més difícil compaginar els horaris laborals i els escolars. I no només pel que fa a les activitats de lleure, sinó també durant el temps de menjador, el parèntesi entre l'hora d'entrar i sortir i l'hora de l'inici de les classes i, últimament, la gran demanda generada en el període de vacances escolars. Això posa de manifest que hi ha un desfasament entre l'activitat laboral dels pares i l'activitat escolar i el temps lliure dels alumnes.

Al llarg de l'any, l'horari lectiu dels alumnes és del 15%, mentre que el 35% d'aquest temps és temps lliure. Llavors, què fem d'aquest temps lliure? Les associacions de pares i mares han iniciat una dinàmica de gestió d'aquests serveis en aquests períodes no lectius i, pràcticament, el 73% dels centres educatius tenen servei de menjador i el 81% de les escoles organitzen activitats extraescolars.

Cada estiu participen en activitats de vacances, organitzades pel moviment associatiu a Catalunya, més de cent mil nens, segons dades de la Fundació Pere Tarrés. Això fa que no puguem oblidar que a Catalunya hi ha una importantíssima tradició de voluntariat que ha promogut des de fa molts anys tot tipus d'activitats educatives en el lleure, i que ajuden a transmetre valors com aprendre a conviure amb els altres, afavorir l'autonomia personal i respectar el medi ambient, exercint una tasca de formació ciutadana per a molts infants. Però, hem de dir, també, que el seu treball s'ha desenvolupat amb molta precarietat de mitjans i que, en

aquest moment, necessita una actuació decidida de l'Administració per tal de consolidar els nous serveis educatius de lleure i garantir la seva professionalització i qualificació. I és això el que estan demanant.

I per tant, nosaltres li preguntem, senyora consellera, si el seu Departament té prevista realitzar alguna actuació en aquest sentit. És important que, davant els fets desgraciats com els que van succeir fa uns dies, es tranquil·litzi les famílies; hem de garantir que les seves necessitats seran ateses amb activitats educatives de qualitat i fora dels límits del perill.

Tampoc estem d'acord amb el tractament que han fet molts mitjans de comunicació, que han desorbitat el tema. Si bé és cert que hi ha una tendència social de recerca d'emocions fortes, que afecta els infants i adolescents a partir de models que veuen en els adults, el que és veritablement important és establir, com a criteri general, que les activitats assimilables als esports d'aventura de risc no són aconsellables ni s'han de permetre en alumnes de menys de dotze anys, en estades de colònies. I això és el que han manifestat gairebé tots els experts que han opinat.

Ens agradaria saber si el seu Departament té previst elaborar algun tipus de normativa clara que determini o aconselli quin tipus d'activitats es poden realitzar en les estades de colònies i quines són les activitats més adequades a cada edat. Des de tots els agents implicats en aquest tema, es demana insistentment una regulació adequada, i tenim models propers que ja han donat una resposta a aquestes demandes.

Volem fer referència a la normativa que ha elaborat la Diputació General d'Aragó des de la Direcció General de Joventut i Esports. És una normativa que ha estat pionera a tot l'Estat i, realment, això ens fa pensar que, atès que nosaltres havíem estat els pioners a elaborar normatives sobre aquest tema, ara algú ens ha passat pel davant. Aquesta normativa regula l'exercici i l'actuació de les entitats dedicades a la prestació de serveis d'aventura, i regula, també, entre altres coses, les següents: en principi, una que ha estat molt demandada, la titulació necessària per als monitors; en segon lloc, el nombre exigible de guies per a assessorar les persones que participen en les activitats extraescolars, els materials homologats i els aparells de comunicació per a emergències, que obligatòriament s'han de portar per a avisar en cas d'accident, i, també, es regulen les instal·lacions i les condicions que han de reunir aquestes.

A Catalunya tota la regulació que hi ha és molt dispersa i, a més, és insuficient, a més de no comptar amb els mecanismes adequats de control. I, per tant, una vegada més haurem d'anar a aprendre models d'altres.

Respecte a la normativa de cases de colònies, i segons dades de l'Associació de Cases de Colònies i Albergos de Catalunya, hi ha gairebé un total de 125 instal·lacions que encara estan pendents de legalitzar i que, per tant, és necessari controlar. Qui ho controla, això?, perquè es veu que hi ha molts departaments que hi estan implicats, però que no se sap ben bé quin és el que té realment la competència. Joventut? Ensenyament? Turisme?

El conseller Mas va reconèixer, en unes declaracions, que no es disposava d'un cos d'inspectors que contro-

lés la situació en què es troben les cases de colònies i el tipus d'activitats que fan. Què és el que té previst el seu Departament, en aquest sentit?

Un altre tema preocupant, i que també es reflecteix en la regulació que hem esmentat de l'Aragó, és la necessitat de regular la formació i la titulació exigible als monitors i als directors d'entitats d'esplai, casals o colònies. En aquest àmbit, també podem trobar referents importants a la resta d'Europa.

Hi ha un informe, elaborat l'any 1996, anomenat Atenció educativa a la infància fora de l'horari escolar a la Unió Europea, que combina dos nivells, el de voluntariat i el professional, i recomana a tots els països de la Unió Europea que desenvolupin ambdós models per als diferents models de lleure.

Hi ha diferents regulacions a Europa. França té un fort desenvolupament del sector del lleure amb consolidació històrica dels moviments associatius. A Dinamarca hi ha una forta professionalització i als educadors, se'ls exigeix estudis de pedagogia i un període de pràctiques de quinze mesos. I a Gran Bretanya, que està poc desenvolupat, però, existeix una diplomatura molt consolidada que ha estat considerada com una de les formacions de referència. A Catalunya, de moment, no hi ha res. Estem davant d'un exemple d'insuficiència normativa total, que cal resoldre amb perspectives de futur, preveient l'adaptació de la formació a la realitat canviant; un exemple: les titulacions que haurien de tenir els monitors i els perfils educatius que cal exigir a les entitats de lleure.

La Fundació Catalana de l'Esplai ha elaborat un quadre, que ha publicat en una revista —que és aquest—, sobre les responsabilitats o tasques i la titulació recomanada en funció de la responsabilitat

at. Segons aquest quadre, entre les responsabilitats o tasques, al director d'entitat d'esplai de funcionament diari, no se li demana cap titulació; al director d'entitat d'esplai, tampoc; al responsable pedagògic d'àrea o de secció d'una entitat de funcionament diari, tampoc; al responsable del grup d'esplai, tampoc. Ells fan unes recomanacions dels tipus de titulacions que s'haurien d'exigir. En la majoria, aquestes tasques, les desenvolupen voluntaris que, si bé no tenen els coneixements adequats, sí tenen l'experiència, que cal aprofitar.

Cap titulació davant una exigència, cada vegada més important, de qualitat i de seguretat per part de les famílies i les institucions. I per això és necessari anar cap a un desenvolupament professionalitzat del lleure, sense perdre el component bàsic que ha suposat a Catalunya l'ajuda del voluntariat en aquestes tasques, i que és necessari preveure, amb temps, la manera d'adaptar la formació a les necessitats que van sorgint.

Des del meu Grup, senyora consellera, creiem que, un cop més, la societat, els moviments associatius han anat més ràpid que l'Administració a donar resposta a aquestes noves necessitats i que és hora que els departaments implicats, entre els quals es troba el seu, posin fil a l'agulla i fem una normativa que fa temps que s'està reclamant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, senyora diputada Mejías, en primer lloc li voldria advertir o fer una reflexió: vostè té una confusió total sobre les activitats extraescolars.

Perquè, clar, les activitats extraescolars estan àmpliament definides i, a més, perfectament definides: són activitats extraescolars aquelles, primer, que es concreten durant el curs escolar, que estan adreçades a alumnes i que faciliten la seva formació en aspectes socioeducatius i de lleure, sense relació directa ni necessària amb l'activitat pròpiament escolar. Això són les activitats extraescolars. I vostè les confon amb els serveis complementaris de menjador o, fins i tot, amb activitats complementàries, que és, precisament, com les confonien, doncs, antigues legislacions –per exemple, la de l'any 45 i la de l'any 67–, però no pas a partir del 85, que sabem perfectament que són les activitats extraescolars.

Per tant, el Departament d'Ensenyament, en aquest cas, el que ha fet és regular, i regular des del bon moment, ja, de l'any 85, i, en diverses excepcions..., ha regulat les activitats extraescolars, aquelles que es fan durant el curs escolar, que es poden fer dins del recinte escolar o també fora del recinte escolar. I diu exactament amb quines persones s'ha d'anar sempre acompanyades. I precisament, fins i tot, posa, com per donar més seguretat a aquestes activitats extraescolars, posa una relació d'acompanyants –professor i acompanyants–, superior, per exemple, a la molt bona regulació que té –i és recent–, per exemple, el Govern francès al respecte. Per tant, estan regulades.

Miri, el tema d'avui sorgeix, com vostè molt bé ha dit, sorgeix exactament d'un fet, d'un accident, d'un fet luctuós, d'una tragèdia. I a mi, ja sé que actualment la saba de la política, i, en part, la saba de l'actitud i de l'activitat parlamentària, és la tinta impresa. Caldria que veiéssim quan estem parlant realment de quelcom que és absolutament necessari, que és poder fer millor prevenció, si és possible, que no d'extrema regulació dels riscos.

Vostè, que és d'origen jurista i que està molt ben preparada en els aspectes jurídics, sap perfectament què estic dient. Sap que la llei escrita ens fa sempre vulnerables, perquè la llei escrita, la norma, mai no pot adreçar, mai no pot adaptar-se a tot el que pot succeir. És per això que la llei escrita, com li dic, ens fa vulnerables. Fa vulnerable aquest Parlament quan legisla, fa vulnerable l'Administració quan normativitza. La llei no escrita, precisament, és la que ha donat força i vitalitat a la societat civil, la que dóna graus d'autonomia als centres, la que fa invenció, la que fa innovació.

Per tant, no podem regular, no podem prohibir que no hi hagi accidents, no podem prohibir l'insòlit, perquè no sabem, perquè precisament és insòlit; no podem prohibir que no hi hagi tragèdies –mai no ho podrem fer– ni que hi hagi errors. Només podem fer prevenció de riscos.

Això és el mateix que passa a Sanitat: no es pot eradicar absolutament ni el mal ni la sanitat. Es pot eliminar, i eliminar no vol dir eradicar. Per tant, això ens passa amb qualsevol llei i norma. Jo pregaria, llavors, que tractem aquest tema en els límits que ha de tenir.

Miri, l'any 89 hi va haver el primer fet luctuós, sense mort, però luctuós, i va passar al Vallès, sobre una activitat que no era ni extraescolar.

Va ser l'època, el moment –que jo el porto encara gravat dins meu– en què es comença a penalitzar el docent, en què el Codi penal, el Codi civil diu que un docent... –i aquí podríem dir o algun monitor, etcètera–, diu, precisament, quelcom tan terrible que diu que han d'emplear *toda la diligencia de un buen padre de familia para prevenir el daño*, d'un *buen padre de familia*.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Nosaltres no podem evitar el fet tan luctuós que aquest matí he escoltat, per exemple, per la ràdio, en què dos gossos «carinyosos» i dòcils han deixat en coma gairebé un nadó. No han estat diligents la seva família? Aquesta tragèdia es pot evitar? Anem a prohibir que hi hagi gossos dòcils a les cases? Anem a prohibir que es condueixi amb nens al costat o amb fills o filles? Què anem a prohibir? Donant titulacions, ho evitarem? Miri, si donant titulacions ho evitéssim, fariem titulacions. I al respecte, nosaltres n'hem fet: aquest Govern té cicles formatius de grau mitjà sobre activitats físiques i esportives, té grups formatius de grau superior sobre activitats físiques i esportives i sobre serveis socioculturals i a la comunitat.

Però en aquest moment i quan ha passat això, quina és, en realitat, la substància del perquè arriba amb caràcter d'urgència aquesta interpellació? Jo em pregunto: en el fons, a qui estem interpellant? Estem interpellant els mestres. Quan vam aconseguir –i ho vam aconseguir des de Catalunya– que es canviés el Codi i es digués que es passés de la *culpa in vigilando* es passés a la *culpa in organizando* només –que això ho va aconseguir aquest Govern, a Madrid–, no sé jo què pretenem..., què pretenem fer. Jo ja sé que vostè vol evitar..., o vol crear llocs de treball? No sé exactament el que volem fer. Jo li ho asseguro: nosaltres regularem. I regularem encara el millor possible. I vostè sap perfectament que hi va haver una moció d'aquest Parlament en què es va demanar a Cultura que també regulés i estudiés totes aquestes activitats esportives o possibles de risc.

Però miri, hi ha un model social... –i vostè ho ha parlat molt bé i ho ha dit algú–, la FAPAC, per exemple, va ser model·lic allò que va dir. Hi ha un model social, si vostè busca a Internet trobarà un espai –no pas d'aquí de l'Estat espanyol, però un espai–, que es diu *Come back alive* –torna, torna viu–, en què es diu «viatges als llocs més perillosos del món», on hi ha una guerra, es fa un viatge, eh? On hi ha una guerra, on hi ha perill. Aquests són els models socials. Aquests són els models, potser, d'aventura o de risc. Quan hi ha un familiar que porta un familiar petit, menor de sis anys, de vuit o de deu anys, que el porta baixant per un riu, això també passa. No són mestres, no són activitats extraescolars. I això s'ha de regular, però potser s'haurà de regular dient: «Es prohibeix que això ho faci tal.» Però no po-

drem mai prohibir que es vagi per la muntanya. No podem prohibir que, ja que al segle XVIII es torna a descobrir la muntanya de veritat per a gaudir-ne, ara la podem perdre, per exemple.

Nosaltres, ja li ho dic, regularem el millor possible –ho farem. Hem estudiat totes les regulacions ja que existeixen als nostres entorns, no la d'Aragó: la d'Aragó, la de Canàries, la de França, la de tots els llocs. I ho estem fent. Sabem que ja hi han hagut reunions entre departaments per intentar regular més. Ara –ho sap vostè–, no podem prohibir que hi hagi accidents, malauradament. No podem evitar fets luctuosos i no podem evitar, tampoc, que, a vegades, mediàticament, s'usi el dolor de les famílies, el dolor dels mateixos professors, el dolor dels voluntaris com una matèria de debat, de pancarta i de titular.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, està clar que nosaltres no podem regular els imponderables i que sempre passen accidents que, evidentment, potser sí que es podien haver evitat, però que potser no.

Jo no vull que aquesta interpellació es vulgui veure en el context de l'accident que va succeir, sinó en el fet que aquestes llacunes legals, que moltes vegades queden i que..., de fet, o el comentari que es fa molt dintre de l'àmbit jurídic, poden traduir-se en una certa inseguretat.

Ja sabem que no podem evitar que hi hagi tragèdies, però sí prevenir riscos. Vostè mateixa ho ha dit. I potser ho fariem molt millor si els nostres monitors, doncs, tinguessin una preparació adequada; les colònies s'organitzessin d'una manera, doncs, correcta. I crec que, dins del recinte escolar o fora del recinte escolar, als pares el que se'ls ha de garantir és la seguretat i la tranquil·litat que els seus fills estaran ben cuidats.

Jo sí que he volgut tractar el tema dins dels límits que ha de tenir. I, d'això, vull fer esment que no és la primera vegada que es parla d'aquest tema, perquè no es parla d'aquest tema com a conseqüència de l'accident que s'ha produït. Deixi'm recordar-li que, el mes de desembre de l'any 2000, el Consell Escolar de Catalunya ja va aprovar un informe en què es demanava que es regulessin les activitats extraescolars, i que aquest informe demanava l'elaboració d'una normativa que regulés les activitats extraescolars i les complementàries. Perquè vostè sap també que el tema de les activitats complementàries està esdevenint un dels efectes o un dels fenòmens d'atracció d'alumnes en molts casos. La FAPAC i la Federació Catalana de l'Esplai han signat, també, un acord per a impulsar aquestes activitats extraescolars. I sempre demanen una regulació adequada.

A més, com a conseqüència d'aquest desgraciat fet, el passat 28 de maig també van emetre un comunicat en el qual tornaven a demanar aquesta regulació. I, a més,

s'han ofert a l'Administració per tal de collaborar. És un avís. És un avís que ha arribat des de molts indrets, però que, lamentablement, hem de fer cas quan s'ha produït una situació com aquesta, com passa sempre: sempre arribem tard. Ja li avanço que, des del nostre Grup, el que volem és donar resposta a aquestes peticions que es fan continuadament des de totes les institucions i des de totes les entitats que es dediquen a preparar aquest tipus d'activitat.

Ja li avanço que, des del nostre Grup, el que volem no és tenir un titular o fer un..., aprofitar-nos d'aquesta situació, sinó que el que volem és demanar-li que vostè, que és realment la consellera d'Ensenyament i la que té sota la seva tutela, doncs, el bon funcionament del sistema educatiu a Catalunya i la responsabilitat que els alumnes de Catalunya rebin no només una educació de qualitat, sinó també que aquestes activitats extraescolars es facin en uns paràmetres de seguretat i de tranquil·litat per les famílies i, a més, amb una intenció educativa i de transmetre valors per als alumnes, es facin en les millors condicions i delimitar quina és la competència. I en el cas que la competència estigui compartida com és en aquest cas, perquè hi havia un moment en què no se sabia exactament qui era el responsable, si la conselleria d'Ensenyament, si era Joventut, si hi havia un component de Sanitat, ja que tenim aquí el conseller que ens escolta amb tanta atenció...; tot això, el que volem és que es determini. I per això –ja li ho avanço– el nostre Grup el que farà serà demanar una comissió interdepartamental que estudiï la millor manera de regular aquest tipus de situacions.

Li torno a repetir que, evidentment, es poden agafar models; altres comunitats autònomes ho han fet: han fet unes regulacions. O també ho han fet a la resta d'Europa, vostè ho ha dit. És un fenomen, senyora consellera, que es va produint i que es va demanant cada vegada més. Jo l'únic que li demano és que vostè s'adapti a les noves exigències i les reguli d'una manera adequada. I per això li he fet referència abans a la necessitat d'adequar, doncs, els llocs on se celebren aquestes colònies; limitar els tipus d'activitat, senyora consellera, perquè hi han coses..., una cosa és que els nens vagin de colònies i descobreixin la muntanya i una altra cosa és que als nens se'ls faci fer coses que estan al límit del risc, amb el perill que això comporta, i garantir, sobretot garantir, la formació adequada dels monitors i directores de colònies que, en molts casos, el seu component de voluntariat, doncs, fa que tinguin tota l'experiència, però que evita que, en molts casos, doncs, una titulació més adequada pugui donar una resposta més àgil en situacions d'aquestes de crisis.

Només això, no volia fer ni cap titular ni aprofitar-me d'una situació desgraciada, perquè vostè sap, perfectament, que no és el meu estil ni el del meu Grup.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyora diputada, em sembla molt bé, doncs, el to de les seves paraules. Nosaltres ja ho tenim regulat, eh?, des d'Ensenyament està regulat. Regular-millor, ja ho he dit abans. Intentarem encara regular-ho millor, està regulat..., està regulat absolutament. El que no podem regular, com abans he intentat que se m'entengués, és si en algun moment hi ha error o no hi ha sentit comú o no hi ha proporció. Això no es podrà regular de cap manera. Ara, intentarem preveure aquells riscos que coneixem i veure com ho podem regular.

De totes maneres, la Comissió interdepartamental ja s'ha posat en funcionament: hi és Cultura, per la part d'esports; hi és Joventut i, també, hi és el Departament d'Ensenyament. I ja s'està treballant al respecte: cadascú en aquella part que li toqués. De totes maneres, li ho torno a repetir que les famílies van amb seguretat a les colònies: i van amb la seguretat que l'escola, quan les organitza, el Consell Escolar les aprova, el professorat hi participa i es porten els monitors, els acompanyants necessaris..., tenen la confiança i no es deixen de fer –sortosament, no es deixen de fer.

I hem d'intentar sempre... –i no ho dic per vostè: ho dic en general i sobretot ho dic sempre pels mitjans de comunicació–, hem de procurar, hauria de ser una obligació absoluta de tota la societat, intentar no tocar –intentar no tocar-la– la confiança en l'escola i la confiança en aquestes activitats de lleure, socioeducatives. Perquè la confiança és –com li ho diria, jo?– com la massa magmàtica, que es pot destruir fàcilment i que és impossible reconstruir-la. I voler evitar l'error, voler –no evitar– creure que es pot prohibir des d'una administració o des d'aquest Parlament quan legisla, l'accident... Això, pensar això és com creure que hi ha un reflex a l'aigua, que volem matar aquest reflex sense matar l'aigua.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa a les confessions religioses (tram. 300-00531/06)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa a les confessions religioses. La presenta Esquerra Republicana de Catalunya i la presenta l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet. Té la paraula.

(*Remor de veus.*)

L'adreça..., a veure, el punt sisè... l'adreça al Consell Executiu i em consta que serà el senyor Artur Mas... (*Remor de veus.*) No ho sé... (*veus de fons*), que puntualment arriba al requeriment que se li fa des d'aquesta cambra.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Aquesta Interpellació d'Esquerra Republicana s'ha d'emmarcar en l'àmbit de la

gestió del pluralisme a Catalunya i del desplegament, a Catalunya, de polítiques avançades de reconeixement de drets personals. Per tant, voluntàriament –i ho subratllo– desmarco la meua interpellació de qualsevol referència al fenomen migratori i a la política d'acollida, que és tota una altra qüestió que s'ha debatut en aquest Parlament i esperem que tingui un bon futur desenvolupament legislatiu.

Parteixo, doncs, de la premissa que –ja fa temps que s'ha superat, afortunadament– el monopoli religiós a Catalunya, que el procés de secularització que fa anys que es produeix, no és, malgrat tot, lineal; que pot tenir retrocessos i que, de fet, el pluralisme religiós –això sí que és una dada estadística– només té possibilitats de créixer cap al futur entre els ciutadans de Catalunya.

La primera qüestió que vull abordar és la qüestió de la legalitat amb relació a l'àmbit religiós. Hi ha una llei orgànica, de juliol del 1980, que, per primera vegada, en etapa recent, configura el dret a la llibertat religiosa i de culte amb una sèrie de drets reconeguts; que trenca trajectòries que, a excepció dels períodes republicans..., trenca totes unes trajectòries d'hegemonia molts cops imposada, feta des de la imposició per part de la jerarquia catòlica i el poder polític.

Aquest marc de llibertats garantit per la Constitució i desplegat per aquesta Llei orgànica del 1980 és el marc que entenem que la Generalitat i l'Estatut d'autonomia..., permet desplegar... –precisament perquè l'Estatut també ho diu–, el desplegament d'aquests drets personals pel que fa a l'àmbit de la llibertat religiosa i de culte.

El panorama de les religions a Catalunya, evidentment, es basa en una gran massa de creients..., practicants catòlics, una majoria social no practicant, però que en les enquestes es titula o s'autoanomena «catòlic»; hi ha una tradició, ja secular, de la presència d'esglésies evangèliques, amb 167 llocs de culte; ortodoxos, molt més escàs, 2 llocs de culte; jueus també, comunitat jueva, comunitat israelita, 2 llocs de culte; testimonis de Jehovà, 153 llocs de culte, i islàmics, amb xifres que a hores d'ara estan superades, amb 133 mesquites, 67 carnisseries *halal*, 20 associacions culturals islàmiques, es calcula entre 60 i 100.000 creients de l'islam en aquests moments només a Catalunya.

Segons l'autor, Joan Estruch, professor de l'Autònoma, estem en un moment de secularització creixent, per un cantó, més que en altres llocs de l'Estat, amb persistència del nucli tradicional del catolicisme, un més contestatari i un altre més diguem-ne ortodox, seguidor de la doctrina oficial, i sobretot una gran massa de pràctica religiosa però no..., diguem-ne puntual només, de signe cultural: batejos, comunions, etcètera; un creixement del pluralisme religiós, com deia abans; el retorn a Catalunya –«retorn», perquè havien estat expulsats al seu moment– del judaisme i de l'islam; proliferació dels moviments religiosos o parareligiosos, i algun altre..., també retorn d'una certa creença màgica en la mesura que la secularització deshumanitzada provoca reaccions, a vegades, del pèndul. Aquesta seria l'anàlisi que fa Estruch del panorama a Catalunya.

Diversos representants de l'àmbit de la representació religiosa han opinat sobre la necessitat de ser tinguts en compte com a interlocutors. Així ho fan en un llibre l'autor del qual és Àlex Seglers, *Autogovern i fet religiós*, el prevere Antoni Maria Oriol; Guillem Correa, representant del Consell Evangèlic; Dalia Levinsohn, representant de les comunitats israelites de Barcelona; Joan Garcia, arxipreste de l'Església ortodoxa, o Mansur Escudero, de la Federación Española de Entidades Religiosas Islámicas. En aquest cas concret, per exemple, és evident que només en poques ocasions hi ha hagut convenis de col·laboració Generalitat - confessions –l'únic que està en marxa és el de Generalitat - Consell Evangèlic–; mentre la Comunitat de Madrid ha fet un conveni de col·laboració amb la comunitat israelita. I en el cas de l'islam, que és el que ens pot preocupar en aquests moments, hi ha pendent de desenvolupament el conveni de cooperació Estat - comunitat islàmica, des del 92; manca de desenvolupament que provoca que en molts casos no tinguem una àrea de joc clara quan l'Administració autonòmica o la local ha d'abordar temes complicats o espinosos en què frontereja, el tema de drets públics o drets civils, amb drets religiosos.

En aquests moments, concretament 28 de maig i 1 de juny, van tenir lloc a Madrid sengles reunions entre representants de l'Administració central i de la Unión de Comunidades Islámicas i de la Federación Española de Comunidades Islámicas, en les quals s'estan pactant coses que, a la pràctica, haurà de portar a terme la Generalitat o els ajuntaments, perquè les competències bàsicament en temes de sanitat, en temes d'escoles, en temes de presons, són de la comunitat autònoma, però s'estan pactant a Madrid.

És a dir, una concepció absolutament centralista i jacobina de l'Administració central en un tema com el pluralisme religiós que, al marge de ser una conculcació clara del bloc constitucional, que parteix d'un estat compost i que, per tant, caldria que tingués en compte les voluntats de les diverses comunitats autònomes en temes tan delicats com aquest, al marge d'això, pot provocar autèntics problemes, com deia abans, de convivència, perquè els pactes que pugui establir l'Estat amb les confessions s'allunyaran de les realitats concretes de cada comunitat. Per exemple, és evident que un acord amb la comunitat islàmica a Madrid segurament a Cantàbria no l'afectarà, perquè no té una massa important de creients islàmics, però sí que afectarà Catalunya, on un 33% de la presència musulmana a l'Estat està aquí, i, per tant, alguna cosa hi ha de dir la Generalitat, sobre un conveni –possible– a signar entre Estat i comunitats islàmiques.

Això ens posa sobre la taula, també, el problema de religió a l'espai públic i les polítiques públiques. Hi ha un retorn del debat. Fins ara, la religió havia tornat a la privacitat. Però hi ha pressions des de religions establertes, com la catòlica, però també d'aquestes religions creixents, com l'islam, per retornar a una certa presència visible, a una certa visibilitat del fet religiós al carrer. I aquest debat, que a França ja hi ha estat i, per sort, han anat solucionant a través del diàleg, aquí està per encetar i està provocant malestars; malestar en la

població diguem-ne de tradició cristiana catòlica, mal-estar en la població de tradició islàmica, que veu que no es compleixen els acords, diguem-ne, que tenen dret en principi, legalment i per drets universals, que es tirin endavant.

Per tant, estem davant un tema que s'ha d'abordar, i temes que afecten el vessant religiós i el vessant públic: dret a la família, educació, enterraments, alimentació, celebració de festivitats, assistència social, etcètera, etcètera. És a dir, aquí estem en una temàtica que acaba afectant Generalitat, com deia abans, i ajuntaments; que bonament el treballador o l'Administració que li toca abordar aquell problema l'aborda com bonament el sap abordar, sense que hi hagi unes regles de joc, un marc comú, perquè no s'ha avançat des de Catalunya en el desplegament de les facultats que podria tenir a desplegar la política religiosa aplicada en aquests àmbits i perquè segurament ens caldria reclamar, també, més competències de les que hi ha sobre aquesta qüestió.

L'Administració té l'obligació de vetllar, per exemple, que sota l'argument de l'exercici de la llibertat religiosa no es practiquin costums antropològics que vulnereu la legalitat vigent. Per exemple: les pràctiques de casaments concertats, la poligàmia, el divorci *talak*, la retirada de les filles de l'ensenyament obligatori, o les pràctiques no atribuïbles a l'islam, com l'ablació –se'n va parlar aquí–, són pràctiques perseguibles de fet perquè vulnereu la legalitat. Això ha de formar part del pacte, del bloc d'acord i de concertació entre Administració i confessions religioses.

Per tant, és la Generalitat que ha de prendre la iniciativa a establir un pacte per la laïcitat amb el conjunt de confessions religioses presents a Catalunya i també amb agrupacions de pensament areligiós o humanisme secularitzat, per tal de dissenyar quines són les regles de joc a Catalunya, en la línia dels pactes que s'han establert en altres latituds. Aquest acord marc permetria desplegar convenis bilaterals amb cadascuna de les confessions, tal com ja s'ha fet aquí amb el Consell Evangèlic i a Madrid amb la comunitat israelita, com deia abans.

Es va constituir, fa poc, una secretaria de relacions amb les confessions religioses –un pas; vint anys, hem tardat que hi hagi una secretaria especialitzada, però–, una secretaria que compagina les seves tasques en això amb fer de delegat a la província de Barcelona. Francament, no veig molt la relació d'una cosa amb l'altra. Per tant, potser caldria més especialització i posar gas a la política religiosa a Catalunya, perquè el problema el tenim a sobre la taula, el problema de com gestionem el pluralisme religiós.

I és evident que això no només afecta les comunitats religioses emergents sinó també les clàssiques. Per què la Generalitat no desplega –qui impedeix desplegar, Estatut en mà– convenis particulars, com han fet *Länder* alemanys o altres estats compostos, amb el Vaticà? Qui impedeix que hi hagi una línia d'acord directa Església catòlica - Generalitat? Hi ha molts elements que competencialment són de la Generalitat: reconeixement de la personalitat jurídica a través del Llibre de registre d'entitats religioses –que podrien traspassar-se

de Madrid—, el calendari de dies festius —que, de fet, també depèn de la Generalitat, l'assistència religiosa a centres penitenciaris i hospitalaris, la col·laboració amb entitats de beneficència, el tema de la religió a les escoles, el control sanitari de productes amb denominació *halal* o caixer, la promoció del patrimoni històric, artístic i cultural de procedència religiosa, els efectes civils dels matrimonis religiosos o el reconeixement dels ministres de culte. Tota una ampla gamma de qüestions que, *de facto*, són o bé competència de la Generalitat o que podria gestionar-se el desplegament de competències de l'Estat.

Per tant, aquí hi ha tota una ofensiva a tirar endavant...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

Sí. Si tinc ocasió, en la rèplica, de continuar, algun element més...

El president

Molt bé.

El Sr. Huguet i Biosca

...però és evident que la Generalitat ha d'abandonar una certa política passiva en aquest camp o insuficient, diem-ne «insuficient». S'han fet passos. Reconeix que la creació de la Secretaria és un pas endavant, ha tardat, però un pas endavant. S'hauria d'especialitzar millor aquesta Secretaria i a partir d'aquí, doncs, endegar una sèrie de polítiques avançades.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller de la Presidència i conseller en cap té la paraula.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Huguet, bé, vostè mateix al final de la seva intervenció reconeixia que s'havien fet passes concretes. Vostè ho exemplificava amb una cosa que té la seva importància, perquè, a més a més, no té pràcticament precedents en el conjunt de l'Estat, que és la creació de la Secretaria de Relacions amb les Confessions Religioses. Però també val la pena recordar que, abans de la creació d'aquesta Secretaria, de fet el Govern de Catalunya havia tingut tradicionalment contactes amb les diferents confessions religioses existents en el nostre país, i prova d'això és que el conveni que vostè citava, entre d'altres, però el conveni que vostè citava amb el Consell Evangèlic de Catalunya és de l'any 1998. Per tant, abans que es creés la Secretaria de Relacions amb les Confessions Religioses, de fet el Govern de la Generalitat ja estava actuant en contacte amb les diferents confessions religioses i, allà on va ser possible, doncs, amb la creació..., vaja amb la creació, amb l'establiment d'uns convenis marcs.

Concretament aquest del Consell Evangèlic de Catalunya era especialment important, primer, perquè la comunitat evangèlica, com vostè molt bé deia, és una comunitat nombrosa en el nostre país; és a més a més una comunitat molt dinàmica en les seves actuacions, i concretament aquest conveni de l'any 98 desenvolupava amb el Consell Evangèlic un marc de col·laboració en molts àmbits que són especialment importants, no? Per exemple: l'ensenyament, el treball, la cultura, el benestar social, els mitjans de comunicació i, lògicament també, en alguns aspectes religiosos.

Per tant, contactes n'hi ha hagut sempre, preocupació n'hi ha hagut sempre, sensibilitat per part del Govern n'hi ha hagut sempre. El que passa és que en un moment determinat es decideix fer aquesta passa endavant —que vostè, de fet, doncs, considerava positiva—, que és la creació de la Secretaria de Relacions amb les Confessions Religioses, cosa que demostra que volem donar més empenta i més força al que són aquests contactes i aquest marc de relacions amb les diferents confessions religioses existents a Catalunya.

Quins són els objectius... —ho dic per recordar una mica els motius de la creació d'aquesta Secretaria—, els objectius i les funcions? Bé, primer, l'atenció a les diferents entitats religioses establertes a Catalunya. Segon, l'aplicació dels acords del Govern amb les diferents confessions religioses de Catalunya, per exemple, amb el Consell Evangèlic. Tercer, l'exercici de la representació ordinària de la Generalitat davant les entitats religioses. I quart, l'elaboració d'estudis i informes en matèria d'affers religiosos. L'objectiu fundacional d'aquesta Secretaria de Relacions amb les Confessions Religioses era concretament aquestes quatre funcions.

Bé, durant aquests mesos d'existència la Secretaria s'ha centrat bàsicament en el coneixement i l'establiment de contactes amb les diferents confessions religioses del país. Això no treu —i vostè també, de fet, ho deia, però jo ho vull recordar—, això no treu que, de fet, qui exerceix, d'acord amb la pròpia Constitució, més competències, i de molt llarg, a nivell del conjunt de l'Estat i també a dintre de Catalunya en aquesta matèria religiosa és concretament l'Estat, que té un clar predomini en el marc legal de les relacions amb les diferents confessions religioses.

Ara bé, és veritat que la Generalitat ha d'adoptar aquelles mesures necessàries per garantir la llibertat religiosa i de culte —i jo crec que això, a Catalunya, clarament s'ha fet— d'acord també amb les competències que té atribuïdes. I entre aquestes competències hi ha establir —no sé exactament com ho deia vostè— els instruments propis de cooperació amb les diferents confessions religioses. I en aquest sentit també, doncs, la signatura d'acords, com vostè deia, pot ser un element principal. Per exemple, en aquest moment s'està treballant, a més a més del conveni que ja existeix des de l'any 98 amb el Consell Evangèlic de Catalunya, s'està treballant a estendre aquest mateix acord —un acord semblant: no pot ser mil·limètricament igual, lògicament, però un acord semblant— tant amb la comunitat israelita —em sembla que vostè comentava que hi havia un precedent, en aquest cas a Madrid; també hi serà a Catalunya, perquè s'hi està treballant— i també —cosa que vostè no ha citat— amb l'Església ortodoxa.

Amb aquestes dues confessions s'està treballant a establir un conveni marc, diguem-ne, de les característiques generals que va tenir el conveni marc amb el Consell Evangèlic de Catalunya.

També és veritat –i aquí estic totalment d'acord amb el que vostè reclama– que des de Catalunya es podria tenir, diguem-ne, més participació o més protagonisme en el que és la política religiosa impulsada pel conjunt de l'Estat. En aquest sentit, la Generalitat podria estar representada en les comissions mixtes existents, per exemple, i no ho està; podria participar en la gestió del Registre d'Entitats Religioses, i no ho fa; o alguns altres mecanismes pel que fa també a les competències en matèria religiosa. Nosaltres, concretament, vàrem encarregar..., això no sé si vostès ho coneixen o no, però vàrem encarregar un informe a l'Institut d'Estudis Autònomic, per saber exactament fins on podíem arribar, i l'Institut d'Estudis Autònomic ja ha expressat una primera opinió favorable, en el sentit que realment la Generalitat podria tenir en aquest àmbit unes majors competències i una major capacitat d'intervenció.

Bé, nosaltres això, lògicament, ho reclamarem, ho seguirem reclamant, ho reclamarem amb més força, tot i que vostè ja és conscient que una cosa és reclamar-ho i una altra cosa és que finalment això sigui possible, perquè això no depèn només de nosaltres, sinó que depèn també de la voluntat que tingui, en aquest cas, el Govern central.

Una altra cosa que també li volia comentar a títol informatiu –perquè vegi que realment, doncs, s'estan fent coses, i algunes d'elles importants– és que, concretament a través d'un grup de recerca d'investigacions en sociologia de la religió, de la Universitat Autònoma de Barcelona, s'ha encarregat un estudi sociològic, sota la direcció del catedràtic Joan Estruch, per conèixer a fons la situació de les confessions religioses en aquest moment a Catalunya. Aquesta recerca ja s'ha iniciat i tindrà tres fases, que s'acabaran, concretament, a mitjans de l'any 2003. I l'objectiu, hi insisteixo, és disposar d'una base de dades actual, actualitzada, de totes les entitats de cadascuna de les religions existents a Catalunya, que, com vostè sap, és una situació desigual; no és la mateixa en el cas de les diferents confessions religioses. Ara, per manca de temps, doncs, no podré analitzar quina és la situació de cada una d'aquestes comunitats, però, en tot cas, tothom és conscient que, lògicament, la situació no és exactament similar en tots els casos.

Bé, aquesta és la situació, diguem-ne, general. Per tant, hi ha aquesta voluntat per part nostra d'aprofundir en el que són les relacions amb les confessions religioses. Vostè parlava d'un pacte per la laïcitat. De fet, aquest pacte, podríem dir, per la via dels fets reals ja existeix; una altra cosa és que se li doni forma o no se li doni forma, però, com vostè reconeixia, des de fa molts anys a Catalunya es practica una política governamental –com per altra part no pot ser d'altra manera– que garanteix aquest respecte a totes les confessions religioses i garanteix també la no-intervenció dels òrgans de l'Administració, siguin a nivell nacional català, o sigui també a nivell dels ajuntaments, que també hi tenen la seva capacitat d'intervenció, garanteix que tot això es faci amb el màxim respecte a les confessions religioses i sota aquesta,

diguem-ne, pàtina d'un Estat, i també, lògicament, d'un país, el nostre, Catalunya, aconfessional.

Això crec que està garantit; crec que les relacions amb les diferents confessions religioses són, diguem-ne, positives –això és el que nosaltres notem a través d'aquests contactes periòdics i diaris–, i, com vostè ha pogut comprovar a través de la meua explicació, la nostra intenció és de reforçar-ne els mecanismes, via convenis, via reclamació de competències, que em sembla que va això..., encaixa, per dir-ho així, amb la línia que vostè reclamava en aquesta seva primera intervenció.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, en torn de rèplica, té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Que quedi clar que un tema com aquest, que, des d'Esquerra Republicana, i crec que només des d'Esquerra, entenem que és estratègic i sensible, perquè parlem de drets i parlem, de vegades, de conflictes entre concepció de drets –on arriba el dret o on limita el dret amb el dret de l'altre?–, doncs..., la interpellació no té cap interès especial a anar a buscar cap erosió de ningú, que quedi clar. Per tant, esperem que, a l'hora de pactar, hi haurà una bona voluntat per part del Govern de fer una bona moció. I, si em permet, deixi'm acabar alguns elements més en la línia de la meua intervenció anterior.

Vostès estan negociant ara el finançament. Aquí, nosaltres podem ser crítics o hipercrítics –ja ho veurem. Però el que està clar és que aquesta casa, amb els seus vots, va demanar el traspàs del 0,53. Jo no sé si el tenen al paquet de negociació, però crec que s'ha de tornar a demanar. El 0,53% de l'IRPF va destinat a entitats religioses, per un cantó, i a entitats solidàries. Resulta que en aquest àmbit..., unes dades que vostès havien de proporcionar, i això sí que és veritat que no ho han fet, però diuen els experts –o almenys és *vox populi*– que hi ha molt més dèficit fiscal en aquest àmbit que en la resta. És a dir, només torna a Catalunya el 50% de l'aportació dels catalans al 0,53. Clar, una política de relació amb entitats religioses també vol dir recursos, i administrar els recursos en funció de les teves necessitats. Per tant, aquest és un paquet que caldria posar sobre la taula.

Un altre tema és, en la mesura que hi hagin traspassos d'impostos –per exemple, IVA–..., hi ha una sèrie de confessions que demanen un tractament equitatiu. Em sembla també de lògica: quan hi ha construccions d'obra religiosa, que hi hagi desgravació d'IVA, com passa en àmbits com l'Església catòlica. Això em sembla d'equitat. Per tant, aquí sí que, probablement, a mitjà termini vostès també tindran part de competències perquè la part impositiva i fiscal sigui equitativa al conjunt de confessions.

Vull subratllar dos qüestions més que m'han quedat al tinter. Tema escola i religió: si agafem al peu de la lletra l'actual legalitat, és evident que les confessions poden fer, dintre de l'horari escolar, hores de religió. Però

tots sabem quina és la realitat. La realitat és que hi ha poquíssima gent –dades estadístiques aquests dies publicades–, em sembla que és un 10% o menys, que cerca això. I també hi ha dubtes, per part d'una tradició laica de l'escola catalana, de fins a quin punt en hores obligatòries s'ha de fer catequesi. I –casualitats de la vida– estava preparant aquesta interpellació i m'arriba a les mans una resolució de la Comissió Interreligiosa per a l'Ensenyament de Religions a l'Escola, redactat..., de l'Associació UNESCO, que, des d'Esquerra Republicana, hi coincidim plenament. I és que hi hagi una interpretació de la legalitat en el sentit d'impartir cultura religiosa en hores obligatòries i deixar la catequesi en hores lliures, fora de l'horari escolar. Em sembla que és una bona línia, que salvaria també una reivindicació clàssica dels professors de religió, que estan demanant un estatus d'estabilitat no dependent de la jerarquia, sinó directament de l'Administració escolar –solucionaríem diversos problemes al mateix temps.

Això, evidentment, ha de ser fruit d'un diàleg, evident: diàleg amb confessions, diàleg amb sindicats, diàleg amb associacions de pares. Però crec que, com a punt, horitzó possible de trobada, no és un mal horitzó. És un treball que han fet a consciència representants de diverses..., de quasi totes les confessions –i fins i tot humanistes no confessionals– relacionades amb el Centre UNESCO. I crec que per aquí s'hauria d'avançar, s'hauria d'avançar perquè aquesta competència sí que és seva, i l'aplicació jo crec que donaria solució a diversos problemes.

I última qüestió: el Síndic de Greuges fa poc va expressar, amb relació al tema de l'islam, la necessitat que hi hagués imams catalans –ho deia així–, com també alguns reclamem que hi hagi bisbes catalans. És evident que la Generalitat no ha d'immiscir-se en els afers interns de la jerarquia, però sí que aquest Parlament pot manifestar el desig –com ho manifesta el pacte establert a França entre l'Estat i l'islam– que les jerarquies estiguin arrelades al país; si més no, coneguin la llengua i la cultura del país. I l'Administració del que té l'obligació és de posar-los els mitjans perquè aquestes jerarquies s'arrelin lingüísticament i culturalment al país.

I seria un error parlar només de l'islam, perquè, en aquests moments estem pendants de nomenaments de bisbes també. Per tant, és una qüestió que és traslladable al conjunt de confessions religioses. Els jerarques, perquè hi hagi una ciutadania arrelada i que el fet confessional no acabi sent un discriminador de tipus ètnic o cultural..., la forma d'evitar això és que la jerarquia, el lideratge religiós, estigui en mans de persones plenament arrelades al país on actua aquesta confessió. I aquí sí que hi ha una part que depèn clarament de l'acció de la Generalitat, en la mesura que hi posi mitjans perquè aquests ministres del culte puguin accedir, doncs, a aquest arrelament lingüístic i cultural.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

I acabo, president, amb un parell de frases.

El president

Pot acabar.

El Sr. Huguet i Biosca

Cal –acabo com he començat– separar el tema de la immigració del religiós, tot i que ara pugui semblar que hi va junt, pel factor, sobretot, del creixement de l'islam, que, per cert, seria un tema a començar a abordar, senyor conseller, sobretot quan a Madrid estan negociant a l'esquena de la Generalitat; un tema que, per nosaltres, és estratègic. Això és molt important. Immediatament, escolti, hi hem de ser, en aquesta negociació.

Segona... O sigui, en aquesta mateixa línia, per tant, cal descomunitaritzar la pràctica religiosa o, dit d'una altra manera, catalanitzar el comportament de les diferents confessions i desvincular la religió de la procedència ètnica i cultural.

Per tant, un cop més, senyor conseller, des de la voluntat constructiva, totalment, en temes estratègics –Esquerra ho té claríssim–, hem de fer una bona actuació, espero, d'aquí a quinze dies, per impulsar –que això és tasca d'aquest Parlament– l'acció de govern encara més.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller en cap

Sí, gràcies, senyor president. Senyor Huguet, bé, jo celebri molt que –ja ho he pogut comprovar en la seva primera intervenció– el seu ànim, com vostè mateix ha dit, sigui un ànim molt constructiu, molt positiu, per relançar l'acció de govern, i a més a més, com vostè deia també al començament, que en aquesta ocasió, deia vostè, no hi ha d'haver cap mena de dubte que no hi ha voluntat d'erosionar el Govern. Bé, jo estic segur que és en aquesta ocasió i en totes: segur que vostès, quan actuen, sempre actuen de forma constructiva i mai amb l'ànim d'erosionar el Govern.

També vostè deia, amb relació al finançament, que vostès poden ser hipercrítics o crítics. També poden fer una altra cosa –si volen, eh?–, que ja sé que és difícil en el seu cas, però, a més a més, fins i tot poden estar d'acord algun dia –poden estar-hi, poden estar-hi, eh? A la banda, no només hi ha l'hipercrític i el crític, sinó que també hi ha alguns altres colors o alguns altres matisos, no?

Bé, com que tampoc és el tema d'avui, doncs, jo estic totalment d'acord amb vostè quan fa aquesta afirmació i aquesta apreciació. Vostè diu: «Home, tenim un cert coneixement, pel que ens arriba, que el dèficit fiscal que es produeix a nivell d'impostos generals també es produeix en l'àmbit, diguem-ne, del finançament de les confessions religioses de Catalunya», i en aquest cas, sobretot, doncs, de la més important segurament; és la més destacable en aquest sentit, no? Jo coincideixo amb vostè. No és només una apreciació, sinó que, pel coneixement que jo també en tinc –i en tinc un coneixement bastant directe–, la realitat és exactament així,

eh?, és a dir que també a nivell religiós es produeix aquest desequilibri financer respecte a Catalunya. Per tant, és també un tema, doncs, a posar clarament sobre la taula, com vostè estava reclamant.

Quant a si podrem o no fer una política fiscal més interessant en aquest sentit, bé, veurem exactament, doncs, com acaba aquest acord de finançament. Ens podríem trobar, efectivament, si les coses acaben bé, que el Parlament de Catalunya, per primera vegada en aquesta història democràtica nova, del conjunt de l'Estat, realment, tingués algunes competències, fins i tot importants, en alguns àmbits en què, fins ara, no en teníem cap ni una, no? I vostè citava concretament un tema, que és el tema de l'IVA. Bé, aquí veurem exactament com acaben les coses, però podria passar que això ens ho poguéssim plantejar d'aquí a uns mesos; també en l'àmbit, concretament, de les confessions religioses i en altres àmbits de l'actuació del Govern en els temes que passen sovint en el país.

Una altra cosa que vostè deia –jo crec que també amb encert– és parlar del tema de l'ensenyament religiós a les escoles. I en aquest sentit, bé, assenyalar que hi ha una certa problemàtica..., no una certa: hi ha una problemàtica important amb els que són els professors de religió.

Jo, personalment, hi he estat en contacte en aquests darrers mesos, i el que hem estat esperant era una possibilitat de major intervenció aquí a mesura que..., bé, que també es deslliguessin una mica dels lligams que tenien amb l'Estat, com vostè sap que això, de fet, està passant, no? Per tant, també aquí entenc que podem arribar, doncs, a algun tipus d'acord per intentar donar, diguem-ne, un reconeixement millor en el que són els professors de religió del nostre país.

I quant a l'últim tema que vostè em comentava que és el de l'arrelament de les persones que després són referents a les diferents comunitats religioses..., home, jo crec que aquest, en allò que depèn de nosaltres, ja s'està donant; perquè, és clar, quan fem polítiques d'integració de tot tipus d'immigrants, les fem amb relació a tot tipus d'immigrants i també òbviament en els ministres religiosos de les diferents confessions, no? Això és ben clar, no?

Altra cosa que ens hauríem de preguntar és si sempre aquests col·lectius o aquests ministres religiosos volen realment integrar-se ells en la nostra societat. Això ens ho hem de preguntar, perquè ens podríem trobar en alguns casos –i, de fet, succeeix, i com vostè sap molt bé ens hi trobem– que, precisament, alguns d'aquests ministres d'algunes confessions religioses el que pretenen és marcar una certa distància amb el que són, diguem-ne, les formes normals d'integració en la nostra societat. Això en el dia a dia passa, no passa res per dir-ho públicament, perquè no és posar el dit a la llaga a ningú, és simplement una reflexió en termes generals.

Jo estic d'acord amb vostè que..., no sé si és l'expressió imams catalans o no, amb la igualtat dels bisbes, no sé si aquesta és la expressió; però, en tot cas, en el que sí que coincideixo és que respecte a totes les persones que després tenen una influència sobre els seus propis col·lectius nosaltres, com a mínim, siguin catalans o no,

com a mínim, el que hem de demanar és que la seva identificació, per entendre'ns, amb el que és la nostra llengua, amb el que és la nostra tradició, amb el que són els nostres costums generals i amb el que és aquest respecte a la laïcitat global, que això, evidentment, existeixi, no?

I en aquest sentit, jo espero, com vostè deia, que ens podrem posar d'acord en les propostes per recollir una bona moció que ens permeti treballar en aquesta línia.

El president

Senyor conseller, moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política ambiental, especialment pel que fa a les necessitats, les prioritats i les repercussions socials (tram. 300-00538/06)

La següent interpellació, la presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'exposa la il·lustre diputada, la senyora Montserrat Tura, i és sobre política ambiental, especialment pel que fa les necessitats, les prioritats i les repercussions socials. Té la paraula.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., honorable conseller, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi ha cregut oportú, arran de l'adquisició d'actualitat de la política ambiental a Catalunya, presentar aquesta interpellació o realitzar aquesta interpellació pel que fa a la política ambiental, especialment a les necessitats i prioritats i a les repercussions socials d'aquesta.

M'agradaria començar llegint una frase que diu: «Un dels criteris que presidirà aquesta legislatura des del Departament de Medi Ambient és el diàleg polític i social.» Una altra frase que els podria llegir: «Volem implicar tothom, perquè estem convençuts que la participació de la gent en les iniciatives ambientals és una condició indispensable per assolir-ne l'èxit.»

Semblaria que qui ha pronunciat aquestes frases, aquestes paraules, té clar i assumit aquest principi bàsic que el debat de l'àmbit mundial, pel que fa als temes mediambientals, té plantejat com a doctrina principal, que és que, avui per avui, només és possible reconduir la situació ambiental del planeta si som capaços de fer-ho aconseguint canvis d'actituds i de tendències; si aconseguim fer-ho mitjançant la coresponsabilització dels diferents sectors, dels diferents actors implicats en qualsevol dels temes ambientals que plantegem, mitjançant la conservació i mitjançant el consens.

Aquestes dues frases que acabo de llegir corresponen a una intervenció que el conseller de Medi Ambient va efectuar davant de la Comissió de Política Territorial i Medi Ambient el mes de febrer de l'any 2000, poques setmanes després d'haver estat nomenat a l'inici d'aquesta legislatura, en la qual ens explicava els propòsits de capteniment i els projectes generals per a la legislatura que ara té ja gairebé dos anys de vida.

Des d'aleshores ençà, certament, la política ambiental de la Generalitat de Catalunya, del Govern de Convergència i Unió al front de la Generalitat de Catalunya, ha estat sovint notícia i titular de diari, però no ho ha estat ni per haver aconseguit canvis d'actituds i de tendències en la societat catalana ni per haver aconseguit coresponsabilitzacions ni concertacions ni consens ni per haver dit que el Departament havia adquirit uns nivells elevats de diàleg i de consens ni de participació, sinó tot el contrari.

I, per tant, la nostra intervenció ve guiada per la preocupació, perquè quan es produeixen determinats processos en un país no sempre es resolten fàcilment, sinó que aleshores generen determinades actituds socials molt difícils de reconduir a la llarga, i el que volem és fer una crida, un toc d'atenció al conseller corresponent per dir-li: «No anem per bon camí, sinó que hem agafat just el camí contrari, conseller.» Hem agafat just el camí contrari quan intentem que aquells que discrepen, però que, a la vegada, són agents actius i clars del mediambientalisme o de representació territorial, se'ls denega la seva representativitat pel sol fet de discrepar en decisions de la Conselleria del Medi Ambient.

I hem presenciat..., després d'aquell magnífic discurs de l'inici de legislatura, en el qual recordarà que la diputada que li parla ja li va dir «si vol obtenir consens, utilitzi un to d'aproximació, no de distanciament i confrontació», perquè en aquell mateix dia vam ja debatre com el conjunt de l'Administració catalana i, molt especialment, l'Administració local havia de participar en l'elaboració d'aquesta Catalunya sostenible que, teòricament, tots defensem.

Durant molts mesos hem presenciat, com li deia, multitud d'accions que no s'han dit amb aquelles afirmacions, sinó que s'han contradit de manera flagrant. I, per tant, tot el que ha succeït pel que fa a la desconsideració del moviment –des de feia molts anys no vist a Catalunya– de les Terres de l'Ebre per temàtiques mediambientals, pel que fa a la relació amb el món local –per exemple, pel desconeixement del conjunt dels municipis–, pel que fa als espais que la Generalitat ha proposat que es configuren en la xarxa Natura 2000 i que sap vostè, a més, que aquest és un tema que s'haurà de replantejar amb profunditat, perquè els espais de la xarxa Natura 2000 han de configurar espais de veritable singularitat i no s'ha de repetir mimèticament allò que un dia es va fer de manera important i interessant i que nosaltres ho hem aplaudit sempre i li hem donat suport, que va ser el PEIN, però que malauradament s'ha fet servir només de tant en tant per ensenyar-lo i per dir «que magnífic que és!», però ni s'ha gestionat, i s'ha aplicat mimèticament, per exemple, en el tema de la xarxa Natura 2000, sense permetre la participació dels ajuntaments que tenen territoris en aquest àmbit..., s'ha fet en temes com determinació de nous parcs naturals.

I després intentaré, si tinc temps, parlar-li d'allò que són fets reals i d'allò altre que, si no tenen al darrere una figura legislativa i no tenen al darrere una veritable voluntat de gestió i de Govern, esdevé foc d'encenalls i fum, esdevenen paraules i més paraules sense cap mena de repercussió real sobre el territori i sobre la

sostenibilitat a Catalunya. I, per tant –li ho dic, també–, vostè ha anunciat en aquests darrers dies, com si es tractés de cinc minuts abans d'un examen fer el deures de premsa i corrents –ho ha anunciat–, dos dels quatre parcs que s'havia compromès estructurar dintre d'aquesta legislatura.

Fer parcs naturals no vol dir només anar-se'n un dia en un lloc i fer una roda de premsa, vol dir consensuar, concertar entre les parts, parlar amb el món municipal afectat, amb tots els sectors que tenen activitats en el si d'aquest territori que es vol esdevenir parc natural i fer-ne, a més, la tramitació legislativa que pertoquei.

Vostè... –cinc minuts abans, vol dir en aquesta darrera setmana–, ens ha anunciat..., i no vol dir pas que no ens n'alegrem, només posem en evidència que no és així com s'ha de treballar en política ambiental quan vostè havia assegurat davant d'aquesta cambra..., quan vostè s'havia compromès a treballar davant d'aquesta cambra que és fent rodes de premsa, primer amb la premsa, primer amb la foto, primer amb el titular, després, si cal, amb els alcaldes, sense cap mena d'informació, per tal d'explicar-los, més o menys, com anirà això de la delimitació d'aquests nous parcs naturals, que –hi insisteixo– ens n'alegrem, però també en aquesta afirmació que estava convençut que qualsevol política ambiental per ser d'èxit havia de basar-se en la concertació de les parts. Vostè no ho ha fet ni en matèria de política forestal.

En aquests moments, vostè sap que els plans de gestió de les masses forestals o bé són de propietaris particulars o bé són dels municipis i no hi ha hagut el suport de la Conselleria per intentar treballar conjuntament amb el món local, aquest món que té, en alguns casos, molts i molts territoris, molta de la seva superfície com a zona forestal; i, per tant, no s'ha fet amb la proposta inicial del Mapa eòlic, no s'ha fet amb tantes i tantes altres coses que la Conselleria ha anunciat, això sí, sempre a través de mitjans d'informació mediàtica, mai a través de la cerca de l'acord i del consens de les parts.

A la vulneració de les seves pròpies paraules, a l'incompliment de les seves pròpies paraules, a l'incompliment d'aquests desitjos i d'aquests criteris que havien d'emmarcar necessàriament l'acció de la Conselleria durant aquesta legislatura i que, com jo li dic, aquell dia vostè estava inspirat, qui va col·laborar amb vostè en preparar aquell discurs sabia la doctrina ambiental mundial que parla necessàriament de la coresponsabilització –i va utilitzar aquestes paraules–, ha estat ignorada una i una altra vegada. I no només han estat ignorats una i una altra vegada els agents socials del territori, els propietaris forestals, els pagesos, la gent que en viu i en gaudeix, d'aquests territoris, els representants democràtics en els municipis, sinó que, fins i tot –i vostè ho sap molt bé i aquesta ens sembla ja la màxima expressió d'això–, ha estat, també, sovint ignorat i oblidat aquest mateix Parlament, aquesta mateixa cambra en tant que representació màxima de la voluntat democràtica de la ciutadania catalana.

I ho ha sigut en temes tan importants com el Pla hidrològic nacional i ho ha sigut en temes tan importants com perquè, per ara, el senyor conseller, el senyor Fe-

lip Puig, té l'honor d'haver tingut en aquest any i mig de legislatura el nombre màxim de conflictes, el nombre màxim de problemes en el territori, manifestacions públiques de petició de dimissió i, també, en el si d'aquest Parlament, resolucions contràries, aprovacions de la majoria de la cambra que li feien palès que no havia complert les mateixes resolucions d'aquesta cambra.

I per tant, ens sembla, senyor conseller, que avui, en aquesta cambra hauríem d'escoltar, de nou, com pensa reconduir aquells compromisos que a l'inici de la legislatura va prendre en matèria de diàleg, de consens, en matèria d'haver entès que només amb la coresponsabilitat i amb la concertació entre les parts...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Tura i Camafreita

...era possible fer una política ambiental. D'altra manera el que estem fent és generar un debat cada vegada més tens, cada vegada més de reacció cap a aquells fets inadequats que serà molt difícil de reconduir en el futur.

El president

El senyor conseller de Medi Ambient té la paraula.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyora diputada, interpreto de la seva exposició i de la motivació de la urgència de la seva interpellació que a vostès els comença a agradar això de justificar la seva política en funció de determinada inquietud social que es produeix en el territori.

Interpreto que aquesta interpellació vostè la sustenta també darrere algunes pancartes o algunes manifestacions efectuades el diumenge passat. És aquesta l'explicació que vostè li ha donat a la necessitat de tramitar-la amb caràcter d'urgència. I haurà fet, vostè, diferents reflexions, diferents comentaris sobre alguns aspectes de la política ambiental i, en tot cas, de les intencions o judicant les intencions del nostre Departament, en aquest cas, del conseller que els parla.

Jo preferiria començar la meua intervenció més que amb grans referències conceptuals, més que amb una resposta retòrica de la seva, també, inicial exposició parlant de resultats. I començarem parlant de resultats, i després també parlarem de consens, i després també parlarem de la implicació o de la motivació de la complexitat que en aquests moments s'està trobant el Govern, la força que li dona suport en aquest Parlament, en el desplegament de les seves polítiques ambientals, de la política ambiental.

En primer lloc, i no ho obviaré perquè a més és una realitat, és evident que les polítiques ambientals són, no només a Catalunya, sinó a molts altres països, avui, eixos de referència prioritaris en l'agenda social i en l'agenda política de molts governs. Només cal repassar

els mitjans de comunicació i l'atenció que a determinades decisions es dona en totes les societats modernes. I és cert que en diverses ocasions, avui, també, vostès i algun altre grup de l'oposició, en el marc d'aquest Parlament i fora del Parlament, han pretès també donar la impressió que el Govern de la Generalitat té dificultats per governar, no pren decisions i, sobretot, en aquest cas orientat en el camp del medi ambient, doncs, no avancem. I jo per això prefereixo parlar de fets més que de paraules. La feina feta pel Departament indica tot el contrari.

En un any i mig —no dos anys—, en un any i mig de legislatura s'han pres moltes decisions i molt importants, i a més s'han orientat i s'han establert les bases perquè en els propers anys puguem afrontar amb decisió altres temes que seran determinants per continuar definint la nostra concepció, el nostre model de desenvolupament i de relació, el nostre model de país. Que en aquest marc especialment important de la política ambiental en ocasions s'expressin, amb més o menys força, legítimament, amb més o menys constància, diverses opinions, diversos punts de vista, fins i tot, evidentment, amb desacord i contraris a l'opció i a la política del Govern, de com s'estan fent les coses, jo ho entenc com a lògic i, fins i tot, del tot comprensible. I nosaltres, avui, vull reiterar que el nostre Departament està obert a qualsevol debat, a dialogar i a parlar de tot i amb tothom, com hem vingut fent en els darrers mesos i seguirem fent en els propers mesos.

El que sí que vull dir és que després de deu anys d'implementar una política ambiental des del Govern de Catalunya, amb la creació del Departament de Medi Ambient, podem dir que comptem amb un model global de fer les coses que creiem que, a més, és vàlid i que continua sent vàlid. Si més no, no només ho diem nosaltres, que també ho diem, ho diu molta altra gent, no pas evidentment el govern a l'ombra, el Grup principal de l'oposició al Parlament de Catalunya —és la seva feina: intentar posar en evidència possibles mancances o intentar desgastar el Govern.

Avui, la política ambiental de Catalunya és referent a tot Espanya, és referent a molts països d'Europa, és referent per als governs espanyols que utilitzen empreses, institucions del Departament, com a referents i com a interlocutors en la política ambiental mediterrània, és referent a molts països d'Amèrica que s'interessen per de quina manera nosaltres hem estat capaços d'adaptar el rigor ambiental en les nostres decisions, amb la nostra pròpia idiosincràsia, manera de ser, la nostra cultura i el nostre substrat allunyat dels models centre i nord-europeus. I malgrat els ritmes insuficients en alguns casos, malgrat mancances puntuals, la valoració objectiva, i sobretot comparativa, ens permet afirmar que la política ambiental és bona.

Deixi'm que faci un breu repàs d'aquest balanç d'any i mig de legislatura. En el camp de la planificació estratègica estem desenvolupant l'Agenda 21. La setmana que ve s'acabarà la fase informativa, molt participada, i el nostre compromís és que abans del juny de l'any vinent el país tingui la seva Agenda 21 aprovada i puguem comparèixer, si s'escau, a Rio+10, a Johannesburg, com un dels referents, també, regionals a Europa,

amb la seva Agenda 21 desenvolupada. I en el marc de l'Agenda 21, després de l'estiu, iniciarem un dels nostres compromisos, també, cridant a la participació de desplegar una carta de drets i deures ambientals per la sostenibilitat del país.

El Govern de Catalunya, malgrat les limitacions que tenim en temes d'abast global i amb les nostres competències, ha aprovat una estratègia catalana per la lluita contra el canvi climàtic i té un grup de treball en el si del Govern per desenvolupar aquesta visió estratègica. El Govern de Catalunya ha aprovat un pla de lluita contra la contaminació per nitrats, que declara les zones vulnerables, tramita més de catorze programes comarcals de gestió de les dejeccions ramaderes, aprova vint-i-tres instal·lacions de tractament, crea les inversions per a les alternatives d'abastament pels municipis afectats i presenta aquest Pla al Govern de l'Estat espanyol i a Europa.

Estem elaborant una nova proposta de mapa eòlic. Vostè coneix per què varem haver de refer-la i tornar-la a sotmetre —com ho farem al llarg d'aquest mes— a informació del públic, després d'haver tingut consultes amb tots els consells comarcals, amb tots els territoris i amb totes les entitats interessades en aquest debat.

S'ha aprovat per part d'aquest Parlament, per unanimitat, la Llei de prevenció de la contaminació lumínica. Ben aviat entrarà al Parlament l'avantprojecte de la llei dels sorolls, de contaminació acústica, que esperem també que reuneixi un ampli consens.

La previsió del Departament per presentar projectes de llei en aquesta cambra és important: la del Servei Meteorològic de Catalunya, la de la revisió i reforma del cos d'agents rurals, la Llei de pesca, una revisió de la Llei de residus.

Som la primera comunitat autònoma, la primera comunitat autònoma de l'Estat espanyol i una de les primeres regions d'Europa, que ha aprovat una ordenació per al desenvolupament de les instal·lacions de telefonia mòbil.

En política ecoforestal, també, hem duplicat, hem triplicat els recursos destinats a la protecció i prevenció d'incendis. Tenim per primera vegada en el marc de la política ambiental, en el Departament de Medi Ambient, els recursos humans, tècnics i pressupostaris per fer aquesta política, hi destinarem al llarg d'aquest any 8.500 milions de pessetes. Estem impulsant conjuntament amb tot el sector forestal l'ecocertificació europea. Hem superat ja la xifra de més de mil plans tècnics de gestió forestal amb el sector privat, amb els propietaris forestals i, en definitiva, estem promocionant i promovent el que és aquesta visió múltiple de les diferents funcions que els nostres boscos ens destinen.

Estem desenvolupant un ambiciós programa de col·laboració també internacional d'ambientalització dels nostres ports. Tenim un pla de foment de la sostenibilitat local que ben aviat concertarà diferents projectes amb entitats i ajuntaments i consells comarcals. L'estratègia de comunicació i d'informació del Departament és reconeguda per tothom com una de les més agosarades, ambicioses i reeixides.

En el camp de l'aigua hem desenvolupat l'Agència Catalana de l'Aigua. Estem aplicant una important inversió: estem construint la depuradora més gran d'Europa. S'està completant el segon programa, el primer programa de sanejament i s'està treballant perquè aquest any s'iniciï el segon pla de sanejament de les aigües residuals per als municipis de menys de dos mil habitants. Estem construint la primera dessalinitzadora de Catalunya. Un nou programa d'informació i vigilància de les platges; més de 800 milions de pessetes. Hem completat el Pla d'actuació enfront dels aiguats i riuades del 2000 i ja estem ultimant els treballs perquè l'Inuncat s'aprovi definitivament. Hem aprovat els projectes de recuperació d'aqüífers en estat fràgil del Carme - Capellades i la Tordera.

Hem aprovat el primer parc natural, buscant el consens. A vegades, la teoria s'allunya de la realitat. És evident que abans d'ahir varem presentar un nou projecte de parc natural, i seguirem el mateix procés reeixit que hem aconseguit amb el Parc Natural dels Ports, presentat el mes d'octubre de l'any passat i amb més de vuit mesos de diàleg, de diàleg real, al territori, no de diàleg retòric des d'aquesta tribuna. Hem aprovat per consens, amb tots els ajuntaments, el Parc Natural dels Ports, i farem el mateix amb el Parc Natural de l'Alt Pirineu, i farem el mateix amb el Parc Natural del Montsant, i farem el mateix amb el Parc Natural de les Muntanyes de Prades.

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

Vaig acabant, senyor president. En el camp dels residus hem aprovat, també, per consens el segon Programa de gestió de residus industrials de Catalunya, i esperem i intentarem fer el mateix amb el segon Programa de gestió de residus municipals. Hem construït cent cinquanta deixalleries, hem obert un nou gran abocador a Catalunya, destinem esforços importants a col·laborar amb les entitats locals i amb totes les institucions del país. Però d'això, si m'ho permet, senyora diputada, senyor president, en parlaré en el següent torn.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller. Senyora diputada, en torn de rèplica...

La Sra. Tura i Camafreita

Honorable conseller, li he de dir que pujo a la tribuna novament i reiteradament decepcionada, i la decepció acumulada acaba portant a un cert grau de desaprovació cada vegada més intensa de la seva feina.

Vostè ha pujat aquí a intentar fer-nos un balanç de gestió del que havia fet durant un any i mig i ens ha fet un balanç de gestió telegràfic en el qual novament ha ignorat tot el que era altra cosa que no fos «hem fet, hem fet, hem fet i hem aprovat», fins al punt que quan ens diu —i també li ho diré telegràficament perquè jo no tin-

dré temps— «estem elaborant l'Agenda 21 de Catalunya amb molta participació», el dia que vulgui farem una interpellació específica per això i li demostraré què és l'elaboració i la metodologia i la que és referent a Espanya, perquè aquesta l'han descobert els municipis i vostè ni n'ha parlat d'això, i el referent veritable a l'Agenda 21, local, a Catalunya, són els molts municipis que ja la tenen aprovada i l'apliquen.

La carta dels drets i deures ambientals, ens l'ha mencionat 28.000 vegades com a intenció, perquè no l'ha feta. El grup de treball sobre el canvi climàtic és un grup de treball que té en l'interior del seu Departament. La contaminació per nitrats és després del desastre ambiental que ha suposat la contaminació dels aqüífers de Catalunya. El mapa eòlic va ser un desastre pel que fa a la seva tramitació i el seu consens. La Llei de contaminació lumínica, quan la va portar aquí, a aquesta cambra, no va ni mencionar l'Associació per un Cel Fosc, que havien estat els seus impulsors i que havien estat els seus màxims redactors. Les intencions que pensa fer de lleis futures ja ens les va fer a principi de legislatura i no les ha complert. La telefonia mòbil l'ha regulada, certament, sense la participació dels ens locals, quan implica fortament l'àmbit urbà, en el qual viuen les persones i on hi ha autoritats democràticament elegides. La depuradora més gran de l'Estat o d'Europa la deu estar fent el Govern de l'Estat.

«Hem aprovat el Parc dels Ports de Tortosa i Beseit», és que no ha de passar pel Parlament de Catalunya l'aprovació d'una llei que formuli un parc natural, com va passar el Cap de Creus? O ho aprova el senyor Felip Puig, en el moment en què decideix la seva voluntat i l'explica a la premsa, i a partir d'aleshores el país ho ha aprovat? Vostè no ha tornat a fer..., ha parlat de cent cinquanta deixalleries, jo li podria dir quantes d'elles s'han fet amb fons locals i amb fons europeus, sense participació de la Generalitat.

Li puc dir tot això però no tinc temps. L'única cosa que ha passat és que aquí dalt ha pujat un conseller que se li demanava que fes una certa autocrítica d'aquell incompliment d'una frase solemne que va dir a l'inici del mandat i que, lluny de fer autocrítica, ha tornat a caure exactament en el mateix error: «Hem fet, hem fet, hem fet...» i «aquells que no estan d'acord amb nosaltres són els que s'arrengleren darrere de les pancartes i a l'ombra» i no sé quantes coses. I ha intentat desqualificar-nos a nosaltres, senzillament, perquè veníem aquí a dir-li: «Senyor conseller, el consens, la concertació, sumar esforços en el medi ambient és fonamental.» I la nostra preocupació és per ara i per al futur, perquè aquesta acció del Departament de Medi Ambient genera reacció certament tensa en el carrer i en les terres, i refer això —per aquest Govern i pel que vingui al darrere— li costarà, i li costarà molt, si no es reconduïx des d'ara.»

Vostè va dir: «Trobaran un conseller i un departament amb tres compromisos clars: la voluntat de servei al país, és a dir, a la seva gent.», i ha desatès la gent de l'Ebre i ha desatès aquesta cambra i ha votat per interessos estrictament de conjuntura política un pla hidrològic que sap que aquesta terra no volia i que aquesta gent no volia.

«Trobaran la màxima predisposició al diàleg i al consens», i li repetim que, des del món local, des de les organitzacions polítiques, socials, des dels altres partits de l'oposició, no ha hagut aquest consens. No és un consens real el que vostè vingui aquí i ens llegeixi la cartilla del que ha fet o del que pensa fer.

La tercera cosa que va dir: «Absoluta determinació d'assumir els debats socials i polítics que el medi ambient i les seves polítiques generen —*Diari de Sessions*—.» Cap d'aquestes coses, se les està inventant ni aquesta diputada ni el Grup que jo represento; ho va dir vostè, i ho ha incomplert sistemàticament, i ha tornat a pujar a la tribuna a cometre exactament el mateix error.

I jo li dic amb tota sinceritat —i m'agradaria que s'ho agafés només des del punt de vista polític, i no personal—: un conseller de Medi Ambient que necessita necessàriament concertar i crear consciència i pedagogia de la concertació i de l'acció conjunta —que és el que volen dir les agendes locals, que és el que vol dir la coresponsabilització—, que té aquest actitud reiteradament, repetidament, està, jo li diria, en molt mala posició, això que se'n diu «malapte», «maldestre», per reconduir la política ambiental a Catalunya. I, per tant, o canvia d'actitud, senyor conseller, o haurem de començar a dir que la seva acció, a vegades superba, més enllà del que nosaltres voldríem, a vegades arrogant, més enllà del que nosaltres voldríem, a vegades presumptuosa, més enllà del que nosaltres voldríem, està impedit que es reconduïxin temes que no només serveixen per al Govern de Convergència i Unió, que no només serveixen per a aquests dos anys que vénen, que no només han de servir per a uns resultats o uns altres en les properes eleccions, sinó que han de servir per encaminar veritablement un clima de diàleg i de concertació únic i bàsic per aconseguir polítiques de sostenibilitat. I vostè això ho està fent malament, i no és l'opinió de la diputada que els parla: és l'opinió majoritària de la societat catalana.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, en torn de rèplica.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Es posa en evidència que hi han prismes diferents d'interpretar la realitat; vostè té el seu, nosaltres tenim el nostre. Jo diria que hi ha una part de la seva interpretació que ve —disculpi— generada des del desconeixement, i l'altra, des de la mala intenció, i una altra tercera, objectiva.

Per què dic des del desconeixement? Escolti'm, el Decret de telefonia mòbil està pactat i consensuat amb Localret, amb la Federació de Municipis de Catalunya i amb l'Associació Catalana de Municipis; entenc que no ho sàpiga. La creació del Parc Natural dels Ports està aprovada per decret pel Govern de Catalunya, com està previst en la legislació ambiental vigent; entenc que no ho sàpiga.

Però vostè ho xifra i diu que això és una realitat per part de tot el país sobre la interpretació que vostè en fa i que

la vol estendre... Jo ja entenc quina percepció vostès tenen, a vegades, del consens: és la seva. O és el seu consens, o no hi ha consens. Fins i tot a vegades, quan hem aconseguit consens, s'aconsegueix un consens i després s'estripa, perquè al carrer es diu una altra cosa. I, quan s'han buscat consensos i acords i s'han aconseguit, nosaltres continuem estant allà oberts al consens. I em refereixo –i vostè ho sap molt bé– a l'acord del mes de juliol, ratificat fins i tot després per aquesta cambra.

Vostè intenta dir-me que la manifestació del diumenge, doncs, era el sentit real de tot el país. Jo no la desmereixo, la manifestació que va haver-hi; ja sé que hi han algunes entitats que no estan d'acord amb la nostra política. Però també li haig de dir que la mateixa setmana –la mateixa setmana– jo he estat reunit amb més de dues-centes seixanta associacions de defensa forestal, amb més de vuit-centes persones, en la seva trobada anual; o que el dia 5 de juny també vam fer un acte amb molta més gent que la que es manifestava el diumenge, del Dia Mundial del Medi Ambient, en què hi havien també moltes entitats participant institucionalment en un acte del Dia Mundial del mes de juny; o que el diumenge passat..., el dissabte passat, a Núria, amb el voluntariat ambiental del país, amb més de set-centes persones, també vàrem tenir una trobada tranquil·la, amb discrepàncies en algunes coses i, en altres, complicitats. I que el consens l'hem buscat i l'hem aconseguit, i el seguirem buscant i el seguirem oferint, però amb major solidesa que la que en alguns actes el seu Grup, el seu consell a l'ombra, ha tingut.

Perquè, durant aquests mesos, vàrem signar aquest acord, que després s'ha desvirtuat, no pas per nosaltres, no pel tercer grup que el va signar, sinó per vostès. Durant aquests mesos, per consens també hem aprovat el segon Programa de gestió de residus industrials, per consens amb tots els sectors i amb totes les entitats municipalistes. Per consens vàrem aprovar la Llei de contaminació lumínica. Per consens hem pogut aprovar el Parc Natural dels Ports, per concert amb tots els alcaldes del sector i del territori. Per consens vàrem aprovar també una llei important en l'àmbit metropolità, sobre les condicions financeres d'un traspàs important, Aigües Ter - Llobregat. I per consens amb tot el sector social vàrem acabar una guerra de deu anys, la guerra de l'aigua, que vostè també coneix molt bé, i l'hem acabat fa pocs mesos.

I per consens hem aconseguit que Barcelona i l'Entitat Metropolitana puguin desencallar els fons que necessiten per tirar endavant les reformes de les depuradores del Besòs. I per consens hem tirat endavant convenis importants amb tots els ens locals, buscant també l'aplicació de la gestió local i del principi de subsidiarietat a les comarques de Lleida, i hem defensat també la veu dels ajuntaments davant d'altres visions en matèria de gestió. I per consens hem desencallat el conveni amb la comunitat de regants de Riudecanyes, del Topograpo, que feia vint anys que estava encallat. I per consens estem tirant endavant accions amb tots els consorcis que gestionen residus a Catalunya, al Vallès Occidental, o aigua, al Consorci del Besòs. O per consens ens hem compromès amb l'Entitat Metropolitana a finan-

çar un segon pla d'inversions fluvials per més de nou mil milions de pessetes, per consens.

Nosaltres, el consens, el promovem, l'expliquem i el practiquem. I jo ja entenc que a vegades vostès tinguin –en primer lloc, per conjuntura, conjuntura d'oposició– més dificultats per practicar-lo, per interessos a vegades polítics, legítims, i a vegades també no només per conjuntura, sinó per concepció: tenen una concepció del consens que jo crec també, modestament, sense cap to altiu –em mostro a la seva disposició per parlar-ne amb tota tranquil·litat–, però que també des d'un punt de vista conceptual l'haurien d'intentar també revisar i reinterpretar. Els consensos són possibles si hi han veritables intencions per avançar conjuntament. Si el no-consens ha de servir només per desgastar el Govern, és un risc en el qual vostès, en moltes ocasions, últimament també estan caient.

Moltes gràcies, senyora diputada; moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera d'Ensenyament i els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i d'Indústria, Comerç i Turisme.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

La primera pregunta, l'adreça al president de la Generalitat, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada i Masoliver.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el fet que els alumnes de l'ensenyament primari de l'escola privada concertada aconsegueixen un 17% més d'aprovats que els alumnes de l'escola pública (tram. 317-00275/06)

Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, com valora els resultats que ha publicat el Departament d'Ensenyament que mostren que els alumnes de l'escola privada

aproven un 17% més que els de la pública? I quines actuacions pensa portar a terme per solucionar aquest fet?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Quant a les actuacions, de fet, des de fa ja un cert temps, estem fent, a través de la Conferència Nacional d'Educació, concretament, que ha creat una secció específica d'avaluació, una revisió de com uns i altres, privats i públics, fan les avaluacions, perquè, és clar, aquí és on neix tot aquest fet i concretament aquesta discussió.

Ara bé, de tota manera li hauria de dir que aquest fet, aquesta diferència, aquí i a totes les comunitats autònomes espanyoles, i a bona part –almenys en els que jo conec– de països europeus, es dona. I per altre banda, he de dir també que afortunadament quan s'apliquen els mateixos criteris, no criteris diferents, en un cas i en un altre, per exemple, a la selectivitat, posem per cas, o bé quan es fan els seguiments dels estudis universitaris d'uns i d'altres els resultats són idèntics.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Pot repreguntar, l'il·lustre diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Anem a parlar de la forma i el fons, senyor Pujol. La manera com s'han presentat i el moment no és per casualitat. El senyor Duran i Lleida declarava estar sorprès pel fet de donar les dades sense acompanyar-les d'exposicions raonades, profundes i amb les matisacions necessàries. Compartim aquest fet; nosaltres no solament estem sorpresos, sinó indignats, juntament amb la comunitat educativa per la forma.

Perquè aquest és un element més que, des del nostre punt de vista, mostra la predisposició del seu Govern cap a la privada concertada. I l'hi demostraré. Aquestes dades s'han elaborat sense tenir en compte el punt de partida dels centres públics i dels privats concertats, ja que a la pública conviuen una gran diversitat d'alumnes, inclosos aquells que tenen necessitats educatives especials o els d'incorporació tardana, mentre que en els privats es fa una selecció prèvia ja a partir del seu decret de matriculació, i en algunes ocasions els alumnes més conflictius i amb més necessitats d'atenció i suport són derivats cap a la pública.

Les dades són clares: els centres públics reben el 72% dels alumnes amb necessitats educatives especials, mentre que als privats és només del 28%. I aquestes afirmacions, senyora consellera, no tenen res a veure amb el racisme, sinó que és una descripció de la realitat del país, i que el seu Govern és incapaç de portar a

terme mesures compensatòries per paliar aquesta situació. Dades concretes. La privada concertada no integra ni afavoreix la cohesió social; malgrat tot, continua rebent diners per a una funció que no fa. I el seu Govern, senyor Pujol, ho permet i ho fomenta.

Senyor Pujol, l'escola pública fa bé la seva feina, i es demostra quan en la selectivitat les notes s'igualen. El que passa és que en aquest procés deixem pel camí massa nois i noies, sobretot alumnes amb necessitats educatives especials, amb famílies desestructurades, amb entorns socials desfavorits, que necessiten més recursos perquè, per a molts, l'escola és el seu únic àmbit de socialització i l'educació és l'únic instrument de promoció social que tenen. I aquesta tasca d'integració, de compensació de desigualtats i d'equitat, en aquests moments, només la fa la pública i, per fer-ho bé, necessita recursos humans i materials, el reconeixement de la tasca social del professorat i la voluntat política per atendre la diversitat dels nois i noies de Catalunya.

Està disposat, senyor Pujol, a treballar en el sentit que l'ensenyament sigui una peça clau de cohesió social o continuarà obrint l'escletxa de la diferenciació social...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Boada i Masoliver

...finançant amb diner públic una escola privada segregadora?

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

Estem disposats a fer aquesta feina, perquè la fem d'ençà de fa vint anys. I la prova és que –fixi-s'hi, vostè– l'any 91 el tant per cent d'alumnes que no superaven –públics i privats, tots barrejats– la qualificació corresponent als 16 anys era del 42%; el 96 va ser del 38, i ara és del 28.

I li vull dir que no és cap fet excepcional que no es coneguin aquestes dades, el que passa és que hi deu haver hagut interès, potser, ara, a fer-les ressaltar; però no pas per nosaltres, perquè les donem cada any.

El tema aquest que vostè diu de la immigració no respon gens a les dades que hi ha, perquè en realitat aquestes diferències s'han produït sempre. En el curs 90-91, per exemple, en el qual no teníem –no teníem– immigració, o en teníem molt poca –em refereixo a l'actual immigració, que actualment ens preocupa–, teníem unes diferències... –el curs 90-91–, entre la pública i la privada hi havia quinze punts de diferència, per exemple. I en el COU, concretament n'hi havien vint. O sigui que aquestes dades aleshores ja es donaven. I es donen també perquè s'apliquen criteris diferents a molts altres indrets, a totes les comunitats autònomes espanyoles: Castella-la Manxa, quinze punts de dife-

rència; a Extremadura, quinze punts de diferència; Galícia, vint-i-tres punts de diferència, i a la que s'assembla més a nosaltres, que és la Comunitat de Madrid, vint-i-set punts de diferència a l'ESO i trenta punts de diferència en el COU.

Per tant, aquests són, repeteixo, uns fets que es donen degut que hi ha un tipus d'avaluació diferent, per la raó que sigui, i que evidentment...

El president

Senyor president, se li ha acabat...

El president de la Generalitat

...en el que sí que te raó és que valdrà la pena que ens hi fixem, en el perquè són diferents aquests criteris d'avaluació.

El president

Gràcies, molt honorable president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions fetes per a impulsar la investigació, el desenvolupament i la recerca (I+D+R) (tram 317-00278/06)

Té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Eudald Casadesús, en nom de Convergència i Unió, per preguntar també al president de la Generalitat. Té la paraula.

El Sr. Casadesús i Barceló

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, és evident que el procés de globalització de l'economia fa imprescindible que Catalunya hagi de fer un esforç continuat no només per consolidar, sinó per incrementar la seva competitivitat. Els factors de competitivitat són diversos i, sobre ells, s'hi pot incidir de moltes formes i des de molts sectors –públics, privats–, i, per descomptat, amb polítiques transversals.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme, per exemple, en un recent compareixença ens explicava les línies d'actuació del seu Departament per contribuir a incrementar la competitivitat de les empreses catalanes. Ens recordava que aquests eixos són, en el cas del seu Departament, la internacionalització, la qualitat, la capitalització i la recerca, el desenvolupament i la innovació.

La creació del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, per exemple, en la present legislatura, constata la importància i la prioritat que el Govern de Catalunya vol donar-li com un dels principals factors de competitivitat. Avui mateix, el conseller Mas-Colell explicava en un important mitjà de comunicació la política del seu Departament.

És en aquesta mateixa línia, doncs, que voldria formular-li, al president, la següent pregunta: quines actuacions està duent a terme el Govern de la Generalitat per impulsar la recerca, el desenvolupament i la innovació?

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, nosaltres actualment tenim una despesa total en R+D que, referida al producte interior brut, és de l'1,1%, evidentment baixa encara que sigui sensiblement més alta de la que teníem fa uns anys. La mitjana espanyola, concretament, és del 0,9. I tenim, evidentment, una dada que sempre, per les raons que tots sabem, de desequilibri i això..., que és la de Madrid concretament, que és de l'1,6.

Nosaltres pensem arribar a finals d'aquesta legislatura, a finals del 2003..., concretament volem arribar a l'1,4 del producte interior brut i per això..., després haurem de continuar, evidentment, però de moment l'1,4 a finals del 2003, en el pressupost del 2003, i això comporta que hi hagi un augment del 12,5 cada any, cosa que en aquest primer any de la legislatura hem complert perquè hem incrementat la despesa en R+D en un 13,3.

Bé, això són una sèrie d'iniciatives que ara no tindrè temps d'explicar-les-hi totes, però sí que em voldria centrar en dues coses, almenys que quedi constància que hi ha dues línies bàsiques d'actuació, que és, per una banda, el tercer Pla de recerca de Catalunya, vàlid per al 2001-2004, i, després, hi ha el que se'n diu el primer Pla d'innovació de Catalunya, vàlid també per al 2001-2004, que seran presentats, per cert, conjuntament, d'una manera més pública, durant aquest mes, concretament el mes de juliol.

Dit això, permeti'm que li expliqui algunes coses concretes d'aquests dos plans, començant pel Pla de recerca. Hi ha, per una banda, com a fet nou, a part del que ja es feia, la creació d'una institució que té com a objectiu poder recuperar, poder incorporar investigadors formats fora del país, de reconegut prestigi, i que voldríem poder recuperar.

I després hi ha, també, que estem tirant endavant tota una sèrie de centres de recerca científica i tecnològica que aspirem que siguin referents des d'un punt de vista..., i que tinguin prou nivell i prou prestigi perquè puguin ser referents arreu del món. Li'n diré uns quants, d'aquests centres. Tenim el Centre Català d'Investigació Química, del qual es posarà la primera pedra a Tarragona el mes de novembre. Tenim l'Institut Català de Ciències Cardiovasculars, que ja ha estat, el projecte, fet i a punt d'engegar; ens falta poder arribar a un acord –que esperem que es pugui tancar ràpidament– amb l'Hospital de Sant Pau, perquè el voldríem posar concretament allà. Hi ha el Centre Tecnològic de Telecomunicacions de Catalunya...

El president

Honorable president, se li ha acabat el temps. (Pausa.) Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva valoració del funcionament i la qualitat de l'ensenyament públic a Catalunya (tram. 317-00283/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular, també al president de la Generalitat. Té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, quina valoració fa de la qualitat de l'ensenyament públic a Catalunya?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, en faig una valoració positiva. (*Remor de veus.*) No..., com a mínim jo li'n donaré dades, perquè hi han dades, doncs... És a dir, ho hauríem de fer molt malament si amb aquestes dades tinguéssim un mal ensenyament. Perquè ara resulta que tenim... –i això ho poden comprovar on sigui, no cal que em facin confiança, vagin-ho a comprovar–, resulta que, per exemple en educació primària, nosaltres tenim, després d'Àustria –després d'Àustria–, la ràtio més baixa d'Europa. Això a la gent els sorprèn... Vagin-ho a comprovar, no?, vagin-ho a comprovar. I després en educació secundària... –ràtio alumnes/unitat educativa. (*Remor de veus.*) O bé, en educació secundària, doncs, tenim una ràtio que és la més baixa dels països que tinc aquí, però és que en aquests països no hi són tots però hi ha Alemanya, que té un 15,5; hi ha Suècia, amb un 15,3; hi ha el Regne Unit, amb un 16,7; hi ha França, amb un 17, i nosaltres concretament tenim –ràtio alumnes/professor, a secundària– en el públic 10,2 –10,2– i en el privat 12,7.

Per tant, jo crec que, amb tot això –si vol després miraré d'ampliar-l'hi–, podem..., estem en condicions de donar un bon ensenyament.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. El senyor diputat pot repreguntar.

El Sr. Fernández Díaz

Sí. Senyor president, la nostra pregunta respon a un doble interès del Grup Parlamentari Popular al voltant de l'ensenyament públic: d'una banda, la seva qualitat, i, de l'altra, la imprescindible igualtat d'oportunitats, garanties d'igualtat d'oportunitats que entenem que han estat qüestionades després de conèixer les dades que la diferència dels aprovats a l'ensenyament concertat i públic són de disset punts i que, per tant, és una diferència prou raonable per reflexionar-hi tots plegats. Qualitat i igualtat que, entenem, no són garantides pel Govern de la Generalitat de Catalunya, des del moment que no està unificant els criteris d'avaluació, fet aquest que perjudica, que discrimina els escolars en funció dels centres en els quals estudien, bé a l'hora de dis-

nyar el seu currículum, bé, fins i tot, entre altres consideracions, a l'hora d'accedir a la universitat –i avui és un dia d'actualitat, atès que s'hi estan celebrant les proves de la selectivitat.

Per això, senyor president, considerem que aquest fet s'afegeix a altres deficiències de l'ensenyament públic a Catalunya: un alt índex de fracàs escolar, una desmotivació dels docents, dels professorats, la necessitat d'impulsar nous plans de guarderies –perquè creiem i apostem, des del Grup Parlamentari Popular, per l'educació infantil, no enteses aquestes guarderies com a equipaments d'aparcaments de nens i nenes, sinó veritablement com a equipaments educatius–, o la construcció dels centres previstos al Mapa escolar i que encara no han sigut executats pel Govern de Catalunya.

Per això, senyor president, el Grup Popular li reclamem que centri els seus esforços en una educació de qualitat, i no pas en una educació de controvèrsies identitàries; li demanem que dediqui més temps a mirar el sistema educatiu, i menys temps a polèmiques sobre les cançons i les nades que han d'aprendre a l'escola els nens i nenes de Catalunya. (*Rialles.*) Si ho fem tot plegat, senyor president, si garantim aquesta igualtat d'oportunitats i aquesta educació també per part de tots, aconseguirem un veritable objectiu de país i, sense dubtes, senyor president, els pares, les mares, les noves generacions de catalans, li agrairan aquesta tasca.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Jo, com a precisió, li he de dir que nosaltres, i la consellera i jo mateix, no hem perdut ni un minut amb les discussions sobre *Els segadors*; simplement hem dit que s'ha de saber, i això és el que hem de fer, no? (*Remor de veus.*) Bé, i això és tot, no?

Ara bé, respecte a allò altre, respecte a... I, per altra banda, no fem res més que fer una cosa que a tots els països d'Europa és la mar de natural, i aquí, per..., bé, per les circumstàncies especials del nostre país, sembla que sigui problemàtica, quan, ho repeteixo, és de la més estricta naturalitat a qualsevol país d'Europa, evidentment començant per França i continuant per Itàlia.

Bé, a part d'això, el que li vull dir és el que he dit abans: avui és dia de selectivitat, molt bé; doncs, avui és un dia que vostè pot encarregar un treball de camp i veure com han anat els resultats d'aquí a uns quants dies, quan es donin a conèixer, i veure si hi ha diferència o no –que no n'hi ha, com abans jo he dit– entre els alumnes de la pública i els alumnes de la privada –no hi ha diferència.

Torno a dir-li una cosa: la selectivitat no depèn del Departament, com vostès saben, eh? Per tant, aquí hi ha una objectivitat que no podrà ser discutida. Torno a dir-li que això és un fenomen molt general. Vostè, per la seva relació, pot estudiar el cas, concretament, de la Comunitat de Madrid...

El president

President, se li ha acabat el temps. Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat d'establir amplis acords parlamentaris en temes d'interès nacional (tram. 317-00284/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i adreça la pregunta, també, al molt honorable president. Té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, el Govern que vostè presideix contempla la possibilitat d'arribar a acords realment amplis sobre temes d'interès nacional amb els partits catalans de tradició democràtica presents en aquesta cambra?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, la resposta ve donada pels fets, no? Vull dir, això ho hem estat intentant de sempre, i en aquesta legislatura també. Per exemple, en aquesta legislatura s'han aprovat trenta-dues lleis: setze, per unanimitat; onze, per, com a mínim, tres partits de la cambra –tres grups parlamentaris, millor dit–, i cinc, doncs, amb una sola..., només dos partits. Bé, per tant, això em sembla que és una demostració clara que ho hem intentat.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. La política no són només lleis, són acords. Això els partits espanyols ho saben molt bé. Ho saben bé des de l'època de la LOAPA, ho saben bé ara, quan han fet aquest pacte antinacionalista –que en castellà pronuncien «antiterrorista»–, quan han fet la reforma de la justícia, quan amenacen amb aquesta reforma també de la Llei de ports... I aquí, en canvi, no: aquí resulta que temes que per nosaltres són estratègics..., com per exemple la llengua, la llengua a l'euro o al passaport –iniciativa nostra–, aprovada aquí, va a Madrid, i els seus amics d'aquí la tomben allà; la votació escandalosa dels peatges ahir, abans aprovada aquí, tombada allà; l'impost sobre les grans superfícies, també, com l'anterior, a iniciativa nostra, aprovada aquí, tombada allà. Amb amics així, senyor president, Catalunya no necessita enemics.

El que necessita en aquests moments el país és un gran acord al voltant de temes d'interès realment nacional que requereixen transversalitat, no només entre partits, sinó també entre institucions; temes que no depenen de

Madrid, sinó sobretot d'aquí. No és possible posar-nos d'acord no només en lleis, sinó en temes concrets? L'ensenyament de zero a tres anys, les cues a la sanitat, l'ordenació del territori, l'habitatge social, la immigració, la llengua?

Senyor president, si és tan amable, podria mirar un moment cap aquí? (*Pausa.*) Vostè creu, de debò, que la gent que seiem aquí, des de l'última fila fins aquí baix, tenim menys elements de complicitat amb vostè que la gent que seu allà, en aquell racó? (*Remor de veus.*) Vostè creu que, pel que som i pel que representem, nosaltres estem més lluny del Govern de Catalunya i de la complicitat bàsica del catalanisme polític d'allò que representa el Partit Popular?

Senyor president, que l'herència que vostè deixi sigui una herència de pacte i de diàleg per Catalunya entre els partits que venim de la tradició democràtica durant la dictadura. I dic «durant la dictadura», que vol dir «contra la dictadura», perquè durant la dictadura també hi havia molta gent, i no tothom en contra. Deixi vostè una herència de pacte...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...i no faci més profunda la divisió entre aquesta part de l'hemicicle i aquesta d'aquí.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

En aquests grans temes sempre hem intentat pactar amb tots els partits, i més amb els partits nacionalistes. El que passa és que..., precisament, per posar l'exemple de la llengua, no?, amb qui no ho vàrem aconseguir va ser amb vostès. Vull dir, la Llei lingüística va anar endavant malgrat vostès, i ens vam entendre amb altres partits; en aquest cas, amb el Partit Socialista i amb Iniciativa per Catalunya. Per tant, ho hem intentat. I no sempre, en aquests temes, precisament, vostès han donat una resposta que crec jo que hauria estat l'adequada, no?

Ara bé, a part d'això –a part d'això–, ahir en teníem un exemple molt clar. Vol, realment, una unanimitat més gran, un acord més gran, un concert més gran i més bonic que el que s'havia aconseguit sobre això dels peatges? I què en traurem? Res de res. I no pas perquè nosaltres no hàgim portat fins al final la nostra actitud. Perquè el que passa és que, en això i en altres coses, evidentment ens hem d'entendre amb algú que realment tingui l'aixeta de segons què. I, per tant, estarem disposats a fer totes les coses que vulguin, sempre –que algunes poden ser testimonials–, i hem d'estar bé, estem contents, i ahir vàrem votar el que vàrem votar. Però a vegades ens passa que pensem que potser, a part de quedar bé, potser podrem aconseguir alguna cosa

per al país, i aleshores aquest acord l'hem de fer amb qui tingui realment la possibilitat d'obrir, donar-nos un marge que ens permeti, realment, aconseguir coses concretes, i no únicament fer actes testimonials.

En això em refereixo, evidentment, al Govern del PP, però també em refereixo, com vostè molt bé ha recordat, a determinats pactes d'Estat, que vostè ha dit, del PP i del PSOE, i d'això en teníem ara... *(Veus de fons.)* No, no, això és així mateix, oi? –això és així mateix. I, aleshores, el que passa és que nosaltres, també en aquest cas –també en aquest cas del PP i del PSOE–, hem intentat veure si podíem introduir en aquest pacte per la justícia algunes coses que..., de tipus autonòmic o des d'un punt de vista de concepte polític, de concepte general de justícia. I, evidentment, amb qui ho havíem de negociar això? Amb el PP i amb el PSOE. No ho podíem negociar amb els partits nacionalistes...

El president

President...

El president de la Generalitat

...com nosaltres, però que no tenien la possibilitat d'obrir cap mena d'escletxa.

(Veus de «Molt bé!».)

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els aspectes que, segons el seu parer, resulten primordials en la qüestió del finançament autonòmic (tram. 317-00288/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Pasqual Maragall i Mira, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i l'adreça al molt honorable president.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president, el pragmatisme és bo quan dona resultats pràctics, i si no en dona, és molt decebedor. I ara parlarem d'un aspecte particular en el qual això es pot demostrar o no demostrar.

Quin és l'escenari, senyor president, que vostè considera acceptable per a la resolució del finançament autonòmic? Hem sentit que són vostès optimistes, però no sabem encara ben bé per què.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

A mi no m'ho haurà sentit, que digués ser optimista: he dit que estic a l'expectativa. Que sí que crec que alguns conceptes s'han incorporat en la discussió, però estic a l'expectativa.

El que demanem, ja ho saben –un problema de concepte–: coresponsabilitat; fer que hi hagi més relació entre l'esforç fiscal i els ingressos; la cistella; la sanitat incorporada en el pressupost general; més capacitat normativa; més –si és possible– una agència tributària pròpia o, si no, amb una presència real, efectiva –realment efectiva, vull dir–, de l'Agència Tributària general, i, paral·lelament, que tot això repercuteixi en un real –i, si cal, progressiu, si vostès volen, però real– i segur increment d'ingressos, com de fet, encara que de manera insuficient, hem aconseguit d'ençà del 93 fins avui mateix, amb unes negociacions que sempre van ser dures, difícils, de mal presentar, de vegades, però que han representat una mitjana cada any de 150.000 milions de pessetes més d'ingressos per a la Generalitat.

El president

Moltes gràcies. Senyor diputat.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, cistelles i aspectes tècnics a part, deixi'm centrar una mica el tema en el fons de la qüestió. L'anterior acord de finançament va ser un mal acord; tant és així que es van haver de cercar maneres de compensar-lo per altres vies. I l'acord era dolent perquè se centrava en un sol impost, tal com els vam advertir des d'aquesta cambra. I perquè vostès es van estimar més negociar en solitari que cercar un acord aquí que els donés més força.

Això avui és encara més important, perquè fa cinc anys el seu suport era imprescindible al Congrés dels Diputats, i avui ja no. I és important perquè, ara com ara, no tenim més remei que negociar els errors del passat immediat, en comptes de les solucions de futur. Però els socialistes no acceptarem solucionar els geps del passat immediat i prou.

Li demano, senyor president, que serveixi l'interès del país. No es tanqui en els límits estrets dels seus suports parlamentaris –i no sóc el primer a demanar-li-ho avui. Pensi en l'interès dels catalans, pensi que un ampli acord a Catalunya tindrà més força i podrà afrontar els problemes de fons amb més eficàcia. El pragmatisme, li ho torno a dir, està bé si té resultats pràctics, i si no, provoca decepció. Ja ens està bé, la cistella d'impostos, perquè segurament ens donarà una mica més de coll, però no n'hi ha prou. Volem una aposta decidida per un nou sistema.

Primer, volem compromisos per equiparar en el temps els sistemes foral i comú, que avui estem separats per un abisme. Volem un sistema que permeti que els ajuntaments arribin al 30% del conjunt dels recursos públics; recordi –ara que tindrem, finalment, el segon congrés de municipis– que allò que guanyen els ajuntaments a Catalunya ho guanya Catalunya com a país. Volem, en tercer lloc, un sistema que garanteixi que les inversions de l'Estat siguin les que toquen, no com les de l'any 2000, que sembla que es van complir en un 51%. Quart, Catalunya necessita un sistema basat en el pagament per renda i rebre per població –corregit per la dispersió, l'envelliment, la immigració, la insularitat, etcètera, no?

Què s'ha fet, senyor president, d'aquells 500.000 milions, dels quals vostès parlaven tan alegrement fa dos anys?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

Què se n'ha fet, d'aquella reivindicació? Quant demana avui?

El president

Moltes gràcies. Honorable president...

El president de la Generalitat

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de l'orador.) ...que moltes de les coses que jo he dit que demanem, veig que també les demana vostè, i no sempre les han demanat. *(Veus de fons.)* No. No, no, no. Moltes vegades les han negat, vostès i el senyor Borrell, i el senyor Solchaga, etcètera.

Ara bé, hi ha una altra cosa. El que a mi em resulta sorprenent és que vostè digui que l'acord del 96 va ser tan dolent. En primer lloc, va ser millor que el del 93. Però és que ara resulta que els socialistes, el PSOE –i vostès, de fet–, doncs, ara diuen que els apliquin l'acord del 96. *(Veus de fons.)* Sí, sí, sí. Perdoni –perdoni. Diuen: «L'acord del 96, que ens l'apliquin.» Sí, sí, sí. Diuen: «L'acord del 96, que ens l'apliquin.» Per tant, no devia ser tan dolent, no? –no devia ser tan dolent.

I jo el que els agrairé, quan diuen: «Escolti, vostès pensin en el país»... Pensin-hi vostès! *(Remor de veus.)* Pensin-hi vostès, perquè, si en el 96 van dir que no a un acord que ara diuen que és bo, en què pensaven aleshores? Ja els ho diré, en què pensaven: pensaven a fer política partidista. *(Forta remor de veus.)* I nosaltres no ho farem, això. Nosaltres no ho farem...

El president

Silenci, si us plau. Gràcies.

El president de la Generalitat

Nosaltres no ho farem i, evidentment, estic segur que els antecedents diuen que hi haurà dificultats. Els antecedents diuen, també, que hi van haver més dificultats amb el PSOE el 93 que amb el PP el 96; però, en fi, en tot cas, d'aquí a una setmana els ho sabrem dir.

Nosaltres defensarem, a peu i a cavall, tot el que puguem això. Espero que aconseguirem una millora substancial... –no sé si ens deixarà prou satisfets–, però una millora substancial que vagi més enllà del que ja hem guanyat fins ara, dels 150.000 milions de pessetes.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. Gràcies.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions fetes per l'Institut Català de l'Energia (Icaen) amb relació a la privatització del sector energètic de Croàcia (tram. 310-00270/06)

Les següents preguntes s'adrecen al Consell Executiu i la primera la formula l'illustre diputat senyor Ricard Fernández Deu, del Grup Parlamentari Popular i l'adreça a l'honorable senyor Antoni Subirà, conseller d'Indústria, sobre les actuacions fetes per l'Institut Català de l'Energia amb relació a la privatització del sector energètic de Croàcia. *(Remor de veus.)* Esperis un moment, senyor diputat!

(Persisteix la remor de veus.)

Senyores diputades i senyors diputats, prego que els que s'hagin d'absentar d'aquest hemicicle ho facin ràpidament i en silenci. *(Persisteix la remor de veus.)*

Senyors diputats, els prego que ho facin ràpidament i amb silenci, el fet d'absentar-se. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, el nostre Grup Parlamentari ha tingut notícia... *(Remor de veus.)* Dic que el nostre Grup Parlamentari ha tingut notícia que l'Institut Català de l'Energia ha participat en el programa de privatitzacions del sector energètic a Croàcia. No li vull amagar, senyor conseller, que aquesta ha estat una notícia que ens ha vingut a sorprendre, tota vegada que, per començar, no en teníem cap mena d'informació en aquest sentit.

Ens agradaria saber, primer, en què consisteix aquesta participació de l'Icaen? Voldríem saber, també, si aquesta és una acció, diguem-ne, específica o si s'inclou en un programa d'activitats en l'àmbit internacional més ampli? Voldríem saber, també, quin és el tipus de finançament que es fa servir per aconseguir els objectius que es puguin venir a marcar?

I, per acabar, ens agradaria fer-li un suggeriment, llevat que no hi sigui contemplat d'antuvi, naturalment, i és en quina proporció, si és que s'hi produeix, el sector privat participa en aquests tipus d'accions?

Moltes gràcies, senyor conseller; gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat..., sí, efectivament, l'Institut Català de l'Energia és un ens que té prestigi en l'àmbit europeu i en l'àmbit extraeuropeu. De fet, hem col·laborat i estem col·laborant amb deu agències de la Unió Europea entre les quals, per exemple, l'Agence Française pour la Maîtrise de l'Énergie i, de fet, amb totes les agències d'una certa importància.

Degut a això, a principi de la dècada dels noranta —devia ser el 93 o el 94— va entrar en contacte amb nosaltres el doctor Goran Granic, que és un element important en el..., en aquests moments és viceprimer ministre, i és responsable d'energia en el Govern croat. El doctor Granic ha estat en aquest Parlament, concretament en dues ocasions, i en la darrera visita que va fer el ministre Piqué, ja sent ministre d'Afers Estrangers, a Croàcia, el Govern croat li va demanar que formalment l'Icaen fos assessor de l'Agència croata per tal de procedir a la privatització del sistema energètic croat.

Bé. Aquests són els antecedents. Vostè ha preguntat, a més, d'una manera, a més a més, molt directa el finançament. Això sempre ha tingut, sempre tenen les activitats exteriors de l'Icaen un finançament o bé del país receptor o bé de la Unió Europea, i, en aquest cas, combinat, dels dos.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller. Senyor diputat..., té la paraula.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Em complau conèixer aquests extrems, tota vegada que em sembla una acció prou important com perquè aquesta cambra n'estigui al corrent de tot el que es fa en aquesta matèria.

No m'ha explicat si, com he cregut entendre, aquest tipus d'acció es produeix no només a Croàcia, sinó en altres països també a iniciativa dels seus respectius governs. I, en tot cas, li recordo que també per part nostre existia —i la hi he fet avinent— la inquietud de conèixer si, d'alguna manera, el sector privat hi participa. I, en el supòsit que fos negativa la resposta, de quina manera es podria aconseguir aquesta participació, aquesta incorporació, sobretot, tenint en compte que es correspon a un sector que, en aquests moments, es planteja un canvi important en el sentit d'atorgar un més gran protagonisme, precisament, al sector privat.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Sí, senyor president. Efectivament, col·laboracions d'aquest tipus s'han fet amb altres països, concretament..., jo he citat abans l'Agence Française pour la Maîtrise de l'Énergie, perquè amb aquesta, per exemple, hem fet tots els programes d'electrificació de masies d'alta muntanya al Pirineu, que és a cavall, i la col·laboració ens ha permès, precisament, tenir finançament europeu en ser transfronterera. Hem col·laborat amb agències d'aquesta naturalesa a Amèrica Llatina, concretament a Xile. L'altre dia vam estar examinant amb la delegació del president Lagos algunes de les coses que s'havien fet i projectes futurs, i al Marroc, concretament Marroc i Tunísia, és a dir, al Magrib.

I la participació és essencialment de gent de l'Icaen; però, efectivament, hi ha experts tant de la Comissió

Nacional del Sistema Elèctric com..., que aquests també són públics, de companyies energètiques de l'àmbit català, concretament FECSA i Gas Natural. La seva presència és com a experts, controlats per nosaltres; és a dir, no hi són en tant que privats, però és evident que això els dona informació bona...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Moltes gràcies.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a la creació d'un nou sistema de gestió i de registre de les llistes d'espera en la sanitat pública (tram. 310-00172/06 i 310-00173/06)

La següent pregunta, la formula la il·lustre diputada, la senyora Carme Figueras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. L'adreça a l'honorable conseller, senyor Eduard Rius, conseller de Sanitat, sobre la creació d'un nou sistema de monitorització i de gestió de les llistes d'espera en la sanitat pública. Té la paraula.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Si el senyor conseller no hi té inconvenient, voldria ajuntar la pregunta número 7 i la número 8 que són sobre la mateixa temàtica.

El president

Molt bé.

La Sra. Figueras i Siñol

El 8 de juny de l'any passat, de l'any 2000, aquest Parlament va aprovar una moció en què, entre altres coses, s'encarregava al Govern la creació d'una comissió... —de fet, aprovava la seva composició aquest mateix plenari—, una comissió per a l'anàlisi de les llistes d'espera, i es donava sis mesos de termini per tal que aquesta Comissió, doncs, fes una valoració de la situació de les llistes d'espera, tota una sèrie de condicionants que s'establien i es presentés en aquest Parlament aquesta anàlisi.

També en aquesta mateixa Moció s'aprovava la creació i s'instava el Govern a crear un registre centralitzat de les llistes d'espera que havia de presentar-se a aquest Parlament en un termini de tres mesos. De fet, aquest registre, el senyor conseller de Sanitat el venia promentent ja des de l'any 98, fruit d'interpellacions que sobre aquesta mateixa problemàtica es varen formular en aquesta cambra.

De fet, amb retard..., respecte a aquest últim compromís, el de la Moció, amb quatre mesos de retard, el 29 de gener de l'any 2001, es van presentar unes dades, fruit de la constitució d'aquest registre, a la Comissió, de llistes d'espera.

A banda que les dades que es van donar no són les úniques a considerar, ni creiem tan sols que siguin les mi-

llors, es van donar tota una sèrie de dades sobre els temps mitjans de resolució. De fet, el que vol saber el ciutadà és quant de temps haurà d'esperar entre que li diu el metge que l'han d'operar i entre que l'operin i el temps mitjà de resolució no diu exactament això i, a vegades, ni s'hi acosta.

El que ha posat de manifest aquest registre són les grans diferències territorials existents entre uns llocs i altres de Catalunya, entre uns hospitals i altres, i també entre unes zones i unes altres; concretament, el Baix Llobregat, la ciutat de Barcelona i, fins i tot, zones de la regió centre, i Tortosa per a algunes coses, doncs, tenen unes grans mancances quant a..., per tant una gran iniquitat quant a la possibilitat d'accés dels seus ciutadans a les operacions quirúrgiques amb les mateixes condicions que els altres ciutadans de Catalunya.

Per tant, el que s'ha posat de manifest és una manca de planificació. Creiem que el Servei Català de la Salut és qui ha de ser responsable de les llistes d'espera i el que volem saber és, arran d'aquest registre centralitzat, què ha fet el Departament de Sanitat per reduir aquestes diferències en aquest temps, des que es disposa del registre?

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. L'honorable conseller de Sanitat té la paraula.

El conseller de Sanitat

Gràcies, molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyora Carme Figueras, bé, el que ha fet el Departament de Sanitat, vostè ho coneix prou bé com a membre de la Comissió i ha estat explicat pels responsables del Servei Català de la Salut en totes i cada una de les reunions que hi ha hagut i dels treballs de la Comissió.

De fet, ha utilitzat dos dels instruments que té al seu abast el Servei Català de la Salut com a responsable de la compra de serveis: per un cantó, el que és la compra selectiva i, per un altre cantó, el que ha estat el mateix desenvolupament del Pla de xoc. I això, conjuntament amb l'existència d'un registre, que ha estat un registre, doncs, complex de configurar, pot fer que, a partir d'ara, aquests dos instruments, tant la compra selectiva com la compra de resultes d'un pla de xoc, doncs, ens ajudi a superar aquestes iniquitats entre els diferents territoris, entre les diferents regions sanitàries.

Lògicament s'han fet moltes altres coses i vostè les coneix perquè ha participat activament en aquesta Comissió. S'han creat grups de treball que encara estan actius amb societats científiques per tal de poder elaborar criteris, criteris d'inclusió i criteris de prioritització, que és molt important. I en aquest sentit, vostè, doncs, coneix un estudi que ha fet l'Agència d'Avaluació de tecnologies mèdiques i de recerca biomèdica per tal de poder incorporar aquests criteris de prioritització i per tal d'incorporar un criteri d'equitat. I en això s'està treballant, i concretament en dos hospitals es començaran a posar en pràctica aquests criteris.

D'altra banda, encara estem pendents, doncs, que aquesta Comissió, constituïda per l'Agència i pels representants de les societats científiques, pugui avançar en el que fa referència als criteris d'inclusió, que seran, en definitiva, instruments per millorar l'equitat i per anar avançant per poder donar una resposta al ciutadà de cara a aquest problema, que és el de les llistes d'espera.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller. Senyora diputada, pot representar.

La Sra. Figueras i Siñol

Senyor conseller, de fet, en la darrera reunió de la Comissió de les llistes d'espera encara es queixaven, els representants del proveïdors, del retard en conèixer la compra selectiva; quina seria realment la compra selectiva que es faria a cada hospital per poder fer les seves planificacions, i deien: «És que si no ho sabem fins als darrers sis mesos de l'any, probablement no podrem fer front a aquella compra selectiva que se'ns pugui fer en aplicació del pla de xoc.»

De fet, un tret bàsic de les llistes d'espera és la transparència, i ara ja no es pot dir que no es tinguin les dades perquè hi ha el registre. Ara el fet de tenir el registre també permet un dinamisme. Nosaltres en la Comissió vam demanar a la darrera reunió poder comparar successius talls, i si volem saber realment què està fent el Departament de Sanitat quant a reduir aquestes diferències entre uns llocs i uns altres, el que hem de veure són successius talls en el registre; per això hem demanat tenir les dades a 31 de març.

De fet, aquestes dades a altres llocs i a altres països es publiquen una vegada al mes; una vegada al mes es dona un tall i es veu i es publiquen, i, per tant, la situació es fa pública, a tots els efectes, una vegada al mes. Ja no la demanem una vegada al mes perquè sabem que no tenen pràctica en aquests temes, però sí que, com a mínim, una vegada al trimestre. També ho hem demanat via parlamentària i aquesta dada encara no la tenim. El que es va dir és que no es donaria el tall fins a 30 de juny. Però amb tot això una mica el que sembla és que mentrestant va passant el temps i, mentrestant, doncs, no estem..., mentre els treballs de la Comissió, doncs, es van retardat –que és veritat que són complicats, que és veritat que si es vol fer bé no és fàcil i que hi hem d'intervenir molts professionals i molts tècnics–, però, en tot cas, si hi ha voluntat política que això tiri endavant, doncs, hauríem d'anar molt més de pressa del que estem anant.

Una pregunta que li volia fer, senyor conseller, és si realment a finals de juliol tindrem els treballs de la Comissió acabats, perquè depèn que hi siguin o no, els treballs tècnics que s'estan fent en aquests moments, que la Comissió pugui acabar la seva feina, pugui tenir els criteris d'inclusió i de prioritització acabats per a cada una de les patologies. I també el tema, que és molt important, no només les catorze patologies de llistes d'espera, sinó el tema del diagnòstic: el que ens estem re-

tardant amb les visites als especialistes, les proves complementàries i tot això que afecta que, de vegades, el ciutadà té una mica la sensació que el que estem fent és retardar les visites per tal que no s'hagin de posar en llista d'espera.

Gràcies.

El president

A vostè. Senyor conseller...

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Senyora diputada, jo, quan es va constituir la Comissió per parlar del tema de les llistes d'espera, i en el decurs d'un parell de reunions, vaig pensar que estava en un altre país. La veritat és que vaig creure que estava en un altre país, perquè per primera vegada podríem abordar un problema —que, d'altra banda, és comú a tots els sistemes sanitaris públics— i abordar-lo des de la complicitat i des de la no-demagògia. Però la veritat és que conforme van passant els mesos... —aquesta..., ja hi ha hagut una interpellació parlamentària sobre aquest tema, quan encara no hem acabat els treballs de la Comissió... (pausa), no, no vostè, però ara em fa unes preguntes sobre aquest tema...—, doncs, realment sóc pessimista.

Miri, abans he parlat, fa un moment..., en aquest país ha estat possible que els dos grans partits de l'oposició s'asseguin a parlar de la justícia, i que ho facin, i això em sembla extraordinari. Jo, de veritat, quan vaig veure el president del Govern amb el representant del PSOE i amb el representant del PP fent un pacte de la justícia, vaig sentir una enveja extraordinària. I això no és possible en sanitat. I utilitzem les llistes d'espera, de les quals..., quan vostès governaven, doncs, també en tenien, de llistes d'espera, i no es va constituir cap comissió a nivell del Consejo Interterritorial per parlar d'aquest tema. Vaig pensar: «Algún dia serà possible?»

Perquè, en el problema de les llistes d'espera —i se n'ha de parlar, perquè realment és un problema que ens preocupa a tots—, si realment hi hagués una situació en la qual el Departament de Sanitat hagués baixat l'activitat, si hi hagués hagut una retallada en l'activitat, doncs, en podríem parlar, i segurament vostè, com ha fet ara, podria posar el dit a la llaga. Però, és clar, quan analitzem com ha evolucionat l'activitat al nostre país, i en un tema, per exemple, que ens preocupa molt, que són les pròtesis de genoll, i veiem que entre 1997 i l'any 2000 hem incrementat l'activitat en un 38,3%, o que..., perdó, en les pròtesis de genoll en un 79,7% i en l'activitat general, en un 38,3%, vol dir que el sistema sanitari hi està intentant donar resposta, però que hi ha molts altres factors que incideixen en les llistes d'espera. I aquests altres factors són els que hem d'analitzar —i a mi m'agradaria fer-ho amb tots els partits representats en aquesta cambra— per tal d'intentar trobar solucions, per tal d'intentar trobar solucions a un problema que realment preocupa els ciutadans i ens preocupa, lògicament, a nosaltres.

Nosaltres complirem i intentarem complir tots els terminis que ens vam marcar en el moment en què es va constituir la Comissió; també estem pendents de molts

treballs, que són treballs tècnics, que no són específicament..., que no depenen específicament, en aquest cas, dels polítics, del conseller de Sanitat o del director del Servei Català de la Salut, perquè la nostra voluntat és anar avançant en aquest tema, situar-lo en la dimensió que realment té.

Malauradament, haurem de conviure amb les llistes d'espera, però també...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

...és veritat que haurem d'establir, entre tots, temps màxims de garantia, que és el que farem.

El president

...tot i que no em vegi, se li ha acabat el temps.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Gràcies.

El president

A vostè.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives al control de les dioxines en els aliments (tram. 310-00174/06 i 310-00175/06)

La següent pregunta, la formula la il·lustre diputada senyora Carme Valls i Llobet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre el control de les dioxines en els aliments durant l'any 2000. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Hem demanat, hem acordat ajuntar la 9 i la 10.

El president

Molt bé.

La Sra. Valls i Llobet

El control de dioxines en els aliments és un problema sanitari cada vegada més creixent, donat que se sap que és una de les fonts per les quals les dioxines arriben als éssers humans. Aleshores, les preses de mostres per a les anàlisis del Programa de contaminació per dioxines ja van ser motiu d'unes preguntes per escrit. Sabem que van obtenir seixanta-nou mostres l'any 99, no sabem el resultat de l'any 2000, però ens agradaria saber quins criteris van seguir, i van seguir durant el 2000, per a l'obtenció de les mostres; quin seguiment ha fet de les mostres obtingudes; si ha trobat resultats de dioxines que fossin una mica més elevats del normal. Tant de dioxines com de difenil policlorat, sabem que és peri-

llós major de tres per gram de greix, però que ja recomana l'Organització Mundial de la Salut que per sobre d'un picogram per gram de greix es pugui controlar.

Suposant que els criteris per a l'obtenció de la mostra hagin sigut aleatoris, i amb tan poques mostres com les seixanta-nou que es van obtenir l'any 1999, quin sentit té que les mostres es prenguin dels mateixos tipus d'animals –carn de pollastre, carn de porcí– el mateix dia i al mateix lloc: 3 a Cornellà de Llobregat el 30 de novembre, 5 a Santa Maria de Corcó el 25 de novembre, 4 a Lleida el 20 de novembre? És aquest un criteri d'aleatorietat? O vostè..., hi ha un altre criteri que desconec? Paro aquí, i li voldria sentir la resposta.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El senyor conseller té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyora Valls, bé, els criteris estan dintre del que és el Programa de vigilància de les dioxines, que cal encabir-lo dintre del que és el Pla de seguretat alimentària de la Direcció General, del Departament de Sanitat i Seguretat Social, i que es duu a terme en col·laboració amb el Laboratori d'Espectrometria de Masses i dioxines dependent del Consell Superior d'Investigació Científiques de Barcelona, amb l'objectiu de conèixer i fer un seguiment dels nivells de dioxines en els aliments produïts a Catalunya.

Les mostres es recullen en els establiments industrials d'elaboració i/o de fabricació d'aliments; s'acompanyen, lògicament, de totes les dades necessàries per identificar el seu origen i poder procedir, en el seu cas, a la investigació de la font de contaminació, i segueixen, d'alguna manera, les recomanacions de la Directiva europea en la qual s'estableixen que els controls en origen han de ser més intensos que els controls fets en destinació.

Val a dir, quan parlem d'aquest tema –i crec que és important recalcar-ho–, que els límits de dioxines en els aliments no estan a hores d'ara fixats en cap normativa comunitària, malgrat que diversos comitès científics hi estan treballant. Davant d'aquesta situació, s'han agafat com a valors de referència els límits de dioxines recollits en el document de treball del Comitè Veterinari de la Unió Europea, de juliol de l'any 1999, sobre la crisi de les dioxines a Bèlgica, i els valors que figuren a l'esborrany de proposta de modificació del Reglament comunitari 194/97, sobre límits màxims de determinats contaminants en productes alimentaris.

Val a dir que, de la presa de mostres, tant de les que es van prendre l'any 1999 com les que es van prendre l'any 2000, els límits són límits comparables amb els d'altres països i per sota d'aquests que són recomanables com a límits màxims. Per tant, estariem en una situació dintre del que és la normalitat.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller. Senyor diputada...

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Bé, jo només puc analitzar els resultats de l'any 1999, perquè són els que em consten. M'agradarà, si és possible, poder tenir algun dia els de l'any 2000. Els resultats elevats que poden presentar riscos per a la salut, que són resultats que s'han detectat realment en pocs casos –però en algunes mostres de carn de pollastre, de carn de porcí i de musclos vius– d'aquestes mostres de l'any 2000..., quin seguiment han fet d'aquests resultats?

Perquè vostè ja sap que després dels estudis fets a Tarragona, a Arenys, a Lleida i a Mataró, el nivell de dioxines en sang i greix de la població de catalans i catalanes és una de les més elevades de tota la Comunitat Europea, i aquests nivells provenen un 95% de la cadena alimentària, que sabem que es contamina amb els aliments, sobretot, amb què són alimentats els animals, o sigui, amb els pinsos i amb l'aigua, o bé del medi ambient i l'aigua on estan vivint aquests animals.

Ha fet algun pla per fer-ne aquesta prevenció? S'ha posat d'acord amb el conseller d'Agricultura i amb el Pla de control de residus en els aliments, per analitzar els pinsos, l'aigua i la femta dels animals? I amb el conseller de Medi Ambient? Perquè va sortir un pla a la premsa, el 30 de desembre del 2000, en què vostè firmava un conveni amb la Universitat Rovira i Virgili, en què deia que vostè en aquest moment controlaria mil mostres. I jo sé que, aquestes mostres, determinar-ne mil..., són molt cares. Aleshores, en aquest cas determinar-ne mil mostres, d'una quantitat de paràmetres, que molts d'ells..., hem consultat amb els experts de la Comunitat Europea i els naftalens i els difenilèsters no seria necessari ni mirar-los. I aleshores li preguntariem, per tant, quin és el seu consell assessor per a aquest tema? Si realment vol estar en un altre país, com ens acaba de dir vostè que li agradaria estar, necessita un consell assessor per fer aquests treballs, perquè, com és que s'ha contractat en aquest cas l'estudi a un centre que precisament no té muntada la tècnica per fer les analítiques de les dioxines, quan les dues anteriors es van fer en el Consell Superior d'Investigacions Científiques?

En aquest moment és tan important controlar els nivells de dioxines en els aliments com la causa del problema, que és conèixer quin és el contingut de dioxines dels pinsos. Perquè si vostè fes servir els experts que viuen, treballen i investiguen a Catalunya, també podria conèixer que..., amb els treballs que s'han fet per la doctora Carme Bassot, veient el residu que hi ha en el teixit adipós humà a la província de Lleida; el doctor Domingo, demostrant els nivells de dioxina als organismes vegetals, o els treballs del doctor Ribera, que han demostrat que són els nivells de caolí que s'inclou en les argiles que es posen per homogeneïtzar els pinsos els que fan que s'introdueixin les dioxines en els animals i després a la cadena alimentària i en els éssers humans.

No n'hi ha prou amb analitzar la ingesta i els nivells dels aliments si no analitzem la causa. I és un mal favor al país i una despesa inútil si no treballem junta-

ment per fer la prevenció i controlar el contingut dels pinsos dels animals i la qualitat de l'aigua de reg, ja que aquestes dioxines són les causes de càncer de pulmó, mama, pròstata i pàncrees, i poden alterar la immunitat, afavoreixen les malalties autoimmunes i l'esterilitat d'homes i dones, i són una de les causes principals que s'incrementi el naixement de nenes respecte a nens perquè tenen efectes abortius...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Valls i Llobet

...sobre el fetus masculí. Ens agradaria saber la seva posició.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Senyora diputada, que quedi molt clar que jo no he dit que m'agradaria estar en un altre país, que *somniava* que estava en un altre país, però no que m'agradaria, que estic molt bé i m'estimo molt el meu país.

Miri, l'any 2000 es van recollir 5 mostres de llet crua, 2 mostres d'oli vegetal, 5 mostres de carn de porcí, 5 mostres de carn de pollastre, 4 mostres de musclos, 5 mostres de carn de boví i 3 mostres d'ous; en total, 29 mostres. Cal assenyalar que l'any 1999, com vostè molt bé ha dit, s'havien recollit més mostres, atesa la situació que es vivia en el continent europeu –recordin la crisi de les dioxines belgues.

Els valors mitjans de dioxines obtinguts l'any 2000, iguals que els de l'any 1999, són molt baixos, comparables amb els valors trobats en altres països. Aquests valors, els de l'any 2000 –i que després jo li faré arribar–, no han superat els límits de referència proposat per la Unió Europea en cap –en cap– de les mostres analitzades.

En qualsevol cas, i malgrat tot el que s'ha indicat anteriorment i que hem comentat, cal fer avinent que el Programa de vigilància no permet fer una valoració de risc per a la salut en base als valors d'ingesta diària admissibles, ja que únicament, com he comentat a l'inici de la meua intervenció, s'han analitzat aliments individuals produïts a Catalunya i no grups d'aliments de procedència diversa, que són els que es contemplen en els estudis de dieta total.

I és per aquest motiu que varem signar aquest conveni amb la Universitat Rovira i Virgili, i també amb la Universitat de Barcelona, concretament amb la Facultat de Farmàcia. I en el moment en què varem signar –vostè ha citat el professor Domingo, que intervé directament en aquest estudi– en cap moment varem creure que no estaven capacitats, i, per tant, estan capacitats per dur a terme aquest estudi, de tres anys de durada, amb la finalitat de conèixer alguna de les qüestions que vostè plantejava, és a dir, el nivell actual de contaminació

química dels aliments de la dieta comuna de les catalanes i dels catalans i avaluar el seu risc per a la salut a través de dades d'ingesta diària.

Val a dir que en aquest estudi, a més de les dioxines i dels PCB, s'investigarà també la presència d'altres contaminants ambientals com els metalls pesants, el hidrocarburs aromàtics policíclics i altres substàncies de recent aparició en el camp de la toxicologia, com poden ser els naftalens policlorats, els difenilèsters policlorats o els difenilèsters polibromats, i d'aquesta forma, doncs, podrem anticipar-nos a possibles situacions de perill per a la salut i actuar en conseqüència.

A diferència del Programa de vigilància, aquest estudi comprèn l'anàlisi d'un total de 108 mostres, corresponents a 36 aliments diferents, agrupats en 11 grups d'aliments; aquestes mostres s'han recollit en el punt de venda al consumidor, sense distingir si s'han produït o no a Catalunya, i són...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat...

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu a respondre oralment en el Ple sobre les mesures per a garantir la convivència dels ramaders i els óssos (tram. 310-00177/06)

La següent pregunta, i l'última, la formula l'il·lustre diputat senyor Francesc Xavier Boya, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; l'adreça a l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Felip Puig, sobre les mesures per garantir la convivència dels ramaders i els óssos.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies. Senyor conseller, una vegada més i per etapes –perquè l'altre dia ja vam quedar també a mitges–, jo voldria insistir sobre aquesta qüestió. Perquè l'altre dia vostè va afirmar amb molta rotunditat que el seu Departament havia pagat íntegrament totes les despeses de les malvestats que l'ós ha causat en els ramats de muntanya. Jo he tingut oportunitat aquest cap de setmana de confirmar aquesta afirmació que vostè va fer, amb el conjunt de ramaders que han patit atacs de l'ós durant l'any 2000, i, això, ells m'ho han negat. És a dir, no és cert.

Jo crec que hi ha una discussió sobre els criteris del pagament i, per tant, voldria que vostè ens contestés, al nostre Grup, quins són exactament aquests criteris que vostès utilitzen per pagar aquest bestiar.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. Bé, senyor diputat, jo insistiré amb la resposta que li vaig donar. La veritat és que tots els danys comprovats o, fins i tot, que puguin tenir un dubte raonable, pel que fa a la presència de l'ós bru amb els ramats, bàsicament de la Vall d'Aran i del Pallars Sobirà, són accions que immediatament s'han tramitat, i s'han aportat i pagat.

A mi, em consta que l'any 2000, per no anar més lluny i tancar l'últim any, va haver-hi quatre caps de bestiar morts, d'una manera contrastada, per l'ós, que es van tramitar; vint-i-un accidents o vint-i-un caps de bestiar amb els quals hi havia una probabilitat raonable i que, també, es van tramitar, i noranta-dos amb què no es podia assegurar, però tampoc es podia negar rotundament, i també s'han acceptat i assumit.

Nosaltres fem aquesta tramitació conscients que el sector de la ramaderia és el que més atenció demanda en aquest Programa, i la veritat és que, a mi, em consta que entre l'any 96 i l'any 2000 una xifra aproximada d'uns 16 milions de pessetes s'ha destinat per atendre aquestes despeses i aquests expedients.

En qualsevol dels casos, en la rèplica podrem ampliar aquesta informació, però també li posaré a disposició els expedients i tota la informació que vostè pugui requerir en aquest cas.

El president

Gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Boya i Alós

Senyor conseller, jo insisteixo. Certament, vostès paguen aquelles ovelles que el pagès és capaç, i pot portar la mostra que aquella ovella ha estat morta per l'ós, però els problemes de l'atac de l'ós en aquests ramats són segurament més complexos, en el sentit que el ramat, certament, s'esvalota, es perden moltes ovelles, i vostès van prendre el compromís l'any 99, en una reunió de ramaders, que vostès pagarien també aquelles ovelles que nosaltres entenem com a desaparegudes.

Jo crec que és una discussió que en aquests moments al Ple del Parlament pot semblar de to menor, però no ho és. Perquè vostès en aquest moment si no són capaços de tancar correctament un tema com aquest, que ha sigut el desenvolupament del programa Life a la zona del Pirineu amb la reintroducció de l'ós bru, jo crec que el seu Departament té molt poca credibilitat a l'hora de presentar projectes de més envergadura, i aquesta és una realitat que jo crec que la gent que vivim a zones de muntanya la podem constatar.

Hi ha un cert disgust dels pagesos, que són molt pocs, certament, però que són una part molt representativa del nostre paisatge, i del nostre paisatge econòmic, també, i que estan, com li dic, certament amb un important disgust, perquè el Govern no ha complert els seus compromisos que va adquirir al moment; primer, que va reintroduir un ós bru en contra de la seva voluntat, que ha fet una despesa amb els diners d'aquest programa que no ha estat de cap manera utilitzada per fer possible aquesta convivència entre l'ós bru i els pagesos de muntanya, i, per tant, reitero, senyor conseller, crec que

és un tema que vostès no han acabat de resoldre bé, que està restant credibilitat a la política del seu Departament i, en aquest...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies.

El president

A vostè. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, respecto la seva creença i la seva percepció; no s'adiu a la realitat. Miri, els fons Life de l'ós bru estan molt ben explicats, tant és així que en els informes definitius que varem presentar i elevar a la Comissió europea, amb tots els justificants del programa, que en el seu moment es van fer, van ser qualificats com a molt bons pels representants de la Comissió tècnica europea, en una reunió amb el Ministeri d'Afers Estrangers, a Madrid, i la mateixa Comissió, que és la que ha aportat i ha pagat el 75% dels fons, va trobar absolutament correctes els projectes, els justificants entregats, satisfactoris els informes, cap petició d'informació complementària i, a més, tampoc han estat identificats com a susceptibles de ser auditats econòmicament.

Per tant, es tracta d'una reiterada acusació i imputació que no és certa. Tant és així, que també li puc donar dades: l'any 96, deu caps de bestiar morts pels óssos, indemnitzats; l'any noranta... (*Veus de fons.*) Perdó, doncs, acabo. En tot cas, només dir que entre morts i desapareguts, entre els anys 96 i 2000 –senyor president, gràcies, per la indulgència– s'han indemnitzat 542 caps de bestiar als corresponents..., a més del de l'any 2000 i el que tramitem, ja, de l'any 2001.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El següent punt de l'ordre del dia és el d'interpel·lacions, que el continuem, que és el vuitè.

Interpellació al Consell Executiu sobre la situació social a les Terres de l'Ebre, especialment pel que fa al Pla hidrològic nacional (tram. 300-00539/06)

És la interpellació que presenta la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, sobre la situació social de les Terres de l'Ebre, i especialment pel que fa al Pla hidrològic nacional. Té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, hem parlat de les qüestions

relatives a Terres de l'Ebre, bàsicament del Pla hidrològic nacional, en diferents moments en aquest Parlament i, possiblement, algú pensi: «Altra vegada s'ha de portar aquest tema, aquí, quan ja s'ha discutit unes i altres vegades?».

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Evidentment, em diran, i és el gest que fa el senyor conseller: «Sempre que vostès vulguin.», però al mateix temps, també cal dir que, no solament el tema no s'ha esgotat, sinó que ara entra en una altra etapa. I és perquè entra en una altra etapa que nosaltres plantejem aquesta interpellació, com una continuïtat de les que hi ha hagut abans, per tant, no per esmenar res, sinó per, en tot cas, afegir més coses als acords que ja s'havien pres, alguns dels quals, per cert, van ser infringits per aquest Govern a l'hora de votar, en unes determinades votacions, el Pla hidrològic nacional a Madrid.

Una nova etapa amb relació a la fase actual del Pla hidrològic nacional. I una nova etapa, també, amb relació al Pla territorial de les Terres de l'Ebre, que és l'instrument de desenvolupament i una eina de futur que ha sigut aprovat recentment i que, per tant, també voldria parlar-ne.

Respecte al Pla hidrològic nacional, continua sent una amenaça que fa perillar el futur del Delta, i no ens serveix que el Govern ens digui que ja no és el mateix, el Pla hidrològic nacional que es va proposar del que és ara. No ens serveix perquè, miri, no sobra aigua a l'Ebre, no en sobra, i, per tant, nosaltres continuem pensant, i en aquest sentit ens posem al costat de les persones de Terres de l'Ebre que pensen el mateix, que ni una gota d'aigua ha de ser transvasada.

Entenem, també, que el Govern no ha sabut defensar els interessos de Catalunya en la tramitació del Pla hidrològic nacional. La seva actitud en el Congrés de Diputats i en el Senat ara obliga a emprendre noves accions que ara es dirigeixen a Europa, perquè és aquesta altra etapa, que ara li parlava.

Per tant, ara hi ha tot un esforç d'intentar que el rebuig d'aquest Pla hidrològic arribi també a les institucions europees, i s'està preveient tota una sèrie d'accions en el Parlament, amb entrevistes amb els grups parlamentaris, amb preguntes que faran els grups parlamentaris, amb una queixa que es presentarà a la Comissió europea i a la Comissió de peticions, amb una marxa que es farà des de Deltebre i Sant Jaume d'Enveja fins arribar a Brussel·les, amb una manifestació que tindrà lloc a Brussel·les. I nosaltres entenem que el Govern de la Generalitat, malgrat que ja ha mostrat la seva postura contradictòria en successives ocasions, no ha de donar, en tot cas, l'esquena a ciutadans de Catalunya que exerciran un dret democràtic.

I, per tant, demanem ja des d'aquí suport a aquestes accions. Un suport que, per cert, ha de ser de tipus moral i material, en la logística, l'assistència sanitària i la seguretat que precisaran algunes d'aquestes actuacions, i, per què no? –ja li ho dic ara, senyor conseller–, que en la Moció proposarem que es doni aquest suport a aquestes mobilitzacions, a aquestes accions, amb re-

lació a les institucions europees. I també proposarem, el mateix text que es va aprovar a Tortosa fa dos dies, en què, pel seu Grup, Convergència i Unió, i el PP, també, van aprovar adoptar el compromís, deien, de fer les actuacions necessàries en el marc de l'ordenament jurídic per tal d'aturar qualsevol PHN que contempli transvasaments de l'aigua de l'Ebre, qualsevol Pla hidrològic nacional que contempli transvasaments de l'aigua de l'Ebre. I això que es va votar a Tortosa, per què no ho portarem a votar aquí?, i a veure que fan vostès, o si continuen dient una cosa al territori i una altra aquí; continuen dient unes coses a Catalunya i unes altres a Madrid.

Per altra banda, hi ha una altra qüestió que ens preocupa també. El Pla territorial, que per sort ha estat ja aprovat, després de sis anys d'elaboració, després d'una llarga espera, després que molta gent el reclamés, cal dir que ara s'afanyen amb algunes coses amb relació a Terres de l'Ebre, ara s'hi afanyen. I ara han nomenat el senyor Sancho president del Consorci d'Aigües o, ara, recentment, ahir, el Govern va fer realitat finalment que el massís dels Ports sigui parc natural, o ara s'estan afanyant a constituir el Consorci per poder aplicar el Pla integral del Delta, que, per cert, no hauria d'estar condicionat al Pla hidrològic nacional, no hauria d'estar-hi condicionat.

Ara, deia, s'afanyen a fer determinades coses. S'afanyaran, igualment, a aplicar el Pla territorial? Quines prioritats estratègiques es definiran? Li demanarem que, demanarem a aquest Govern que impulsi, que en el si de l'Institut de Desenvolupament de les Terres de l'Ebre es fixin aquestes prioritats, perquè, si no, no es podrà portar a terme el Pla d'actuació i d'inversions que en aquest Parlament vam aprovar.

Però, per cert –hi torno a insistir–, d'on vindran els recursos del Pla territorial? Nosaltres entenem que no han de ser tampoc a canvi de res. No poden ser a canvi de vendre l'aigua de l'Ebre. Són a canvi d'un retardament històric que hi ha a Terres de l'Ebre en relació amb tota una sèrie de qüestions que no s'han realitzat, i només vull recordar, i en aquest sentit Víctor Gimeno, un diputat que m'ha precedit, va fer moltes propostes, junt amb altres diputats també de Terres de l'Ebre, que van ser aprovades en aquest Parlament, que no s'han dut mai a la pràctica.

Temes pendents, senyor conseller. Temes pendents com, per exemple, el port comercial de Sant Carles de la Ràpita, aprovat des de l'any 96, per unanimitat en aquest Parlament. Com per exemple, l'adopció de mesures per frenar la regressió del Delta; es va aprovar l'any 97 i es va aprovar altra vegada l'any 98 en aquest Parlament, a partir de propostes de pràcticament tots els grups. Ara es farà aquest Pla integral –hi torno a insistir–, no ha de ser a canvi de res el fet de frenar la regressió del Delta, ha de ser a canvi, en tot cas, que no es faci un transvasament que tregui més aigua al Delta i impliqui incrementar la seva senyalització i regressió.

Es va aprovar, també, la construcció d'una sortida a l'autopista A-7 a la comarca del Montsià; no s'ha fet l'any 97. Es va aprovar elaborar un mapa de desenvolupament d'estudis universitaris de Terres de l'Ebre;

tampoc s'ha fet. Es va aprovar, també, acabar les obres de construcció de l'autovia entre Tortosa i l'Aldea. Es va aprovar donar més importància, més força i arreglar l'estació de Renfe de l'Aldea i convertir-la en una estació central.

Es va aprovar, en definitiva, tota una sèrie de coses que –hi insisteixo– estan pendents; ara, apareixen al Pla territorial. Aquestes haurien de ser prioritats –però insisteixo que no a canvi de res– a canvi d'un deute històric que està pendent en relació amb les Terres de l'Ebre, i que és necessari realitzar aquestes qüestions i altres que defineix el Pla territorial com un objectiu per millorar la qualitat de vida de la població i equiparar-la a la resta de Catalunya.

Per tant, nosaltres el que plantejarem és, justament, que s'abordin aquestes qüestions, que es busqui el consens en la recerca de les prioritats que cal tirar endavant, en primer lloc, amb relació a l'aplicació del Pla territorial, i que es busquin les inversions necessàries, hi hagi el compromís d'inversions, per tant, es fixi en els pressupostos de la Generalitat allò que competeix per abordar aquestes qüestions, i a més a més, evidentment, es vagin a buscar a d'altres administracions, també, recursos i compromisos, però –hi torno a insistir– no a canvi de res. No ens diguin ara que gràcies al transvasament hi haurà aquestes qüestions, perquè això, evidentment, és inacceptable.

Per tant, i finalment, per acabar, només assenyalar que tenim el convenciment que hi ha aquesta necessitat imperiosa de resoldre molts deutes històrics, molts dèficits, i que el Pla territorial no pot quedar-se en una mera anècdota, perquè, si no, no solament hauríem fet un treball estèril, sinó que s'hauria condemnat les Terres de l'Ebre a una situació que pot implicar una pèrdua irreversible de les seves potencialitats.

Per tant, estem a temps de treballar bé, tenim la sort de tenir aquest instrument, es va poder aprovar per consens –i això ha volgut dir que molts grups han renunciat a moltes coses–, i ara el que cal és tirar-lo endavant.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, havent llegit el títol de la interpellació, en algun moment el Govern va pensar si la resposta l'havia d'encarrilar la consellera de Benestar Social; em parlava sobre la situació social a les Terres de l'Ebre. Després d'escoltar la seva interpellació, potser hauríem hagut d'orientar-la més al conseller de Política Territorial. Jo li haig de dir que el Govern complirà els seus compromisos; que tot allò que en aquests moments està aflorant per donar resposta a les necessitats i a les inquietuds i a les il·lusions de la gent de les Terres de l'Ebre està posant-se en joc, i estic convençut que durant els propers mesos tindrem ocasió de seguir-ne parlant.

De tota manera, vostè m'interpellava o interpellava el Govern sobre la situació social. I per parlar de la situació social, si m'ho permet, li haig de dir que no dubto del suport que el seu Grup ha donat, està donant i seguirà donant a les plataformes de les Terres de l'Ebre. És evident que els estan donant tot el seu suport, des d'un punt de vista polític. I, des d'un punt de vista, en aquest cas, ciutadà i social, el Govern, el que té la responsabilitat és de donar tot el suport a la gent, a la societat, a les institucions, a les entitats, a les persones, sense distinció, estiguin a les plataformes o no hi siguin, de les Terres de l'Ebre.

Perquè la veritat és que, que hi ha una certa tensió en aquests moments a les Terres de l'Ebre, no ho podem negar, és evident. I, a més, fins i tot m'atreviria a afirmar que és del tot comprensible i que tots plegats hem de saber entendre, interpretar i atendre, no? És la derivada d'una inquietud, d'un neguit, d'una intranquil·litat davant d'una incertesa; d'una incertesa lògica, perquè hi han uns projectes que afecten el futur de les Terres de l'Ebre, que afecten el delta, que afecten les expectatives de la gent, que incideixen en el que són, els valors culturals de la gent d'aquelles terres.

Aquesta és una tensió que el Govern s'ha compromès d'abordar, de treballar-hi, d'intentar no només disminuir-la, sinó d'intentar també eradicar-la i superar-la. Perquè creiem que és possible fer-ho. Ens hem compromès a continuar treballant i a seguir treballant de valent per dissipar la imatge –que algú pot tenir i a algú li pot interessar també d'estendre– que existeix una certa agressió al territori. Jo crec que aquesta imatge hauria de donar pas –i ho aconseguirem– a un convenciment que tots els projectes que afecten d'una forma més o menys directa aquelles comarques –entre ells, el transvasament, també, que és un projecte que el tenim en aquests moments a l'horitzó– poden representar noves i molt importants oportunitats per a les Terres de l'Ebre i per a la gent de les Terres de l'Ebre, a part de les amenaces i dels riscos inherents, que nosaltres també ens hem compromès a vetllar, a defensar, a minimitzar i a controlar.

Jo crec que això molta gent de les Terres de l'Ebre ja ho comença a veure així. Després de la pressió lògica dels primers dies, molta gent comença a analitzar la situació, tenint més en compte el conjunt d'elements, i no només aquells que en primera instància, en una primera percepció, des d'un punt de vista més emotiu, comprensible –des d'un punt de vista més emotiu–, són els que atorguen aquesta primera impressió. Nosaltres la volem aconseguir, la disminució d'aquesta inquietud, parlant, dialogant, debatent amb la gent, amb els agents socials i econòmics del territori, i res ni ningú impedirà que aquest diàleg, des del Govern i des de totes les institucions, el puguem portar amb tothom.

La casualitat ens ha fet –i vostè ja ho ha avançat– que la interpellació d'avui coincidís amb notícies importants i positives que en les darreres hores s'han produït per a la gent de les Terres de l'Ebre: la creació, per consens, d'un procés iniciat fa vuit o nou mesos, des d'un punt de vista administratiu, des d'un punt de vista polític i d'il·lusions, des de fa ja bastants anys –fins i tot impulsat per aquesta mateixa cambra i per moltes

altres entitats i institucions, que no només el mateix Govern—, l'aprovació, deia, per consens del Parc Natural dels Ports, que afecta tres comarques de les Terres de l'Ebre; el nomenament del nou president del Consorci d'Aigües de Tarragona en la figura del delegat del Govern de les Terres de l'Ebre, per simbolitzar també aquesta nova i millor atenció a la sensibilitat de la gent de l'Ebre; l'impuls de la marca Terres de l'Ebre; el recentment —com vostè ha recordat també— aprovat Pla territorial parcial de desenvolupament de les Terres de l'Ebre... Les diferents iniciatives que en aquests moments estem tenint per endegar i impulsar i dinamitzar aquests territoris crec que són mostres evidents d'aquest esforç. Perquè no hem d'oblidar que, a part d'aquesta tensió, d'aquesta inquietud, d'aquesta intranquil·litat, lògica, també n'hi ha d'altra que deriva també de la primera, però que sorgeix i es difon i es promou a partir d'aquesta primera, per altres interessos o per altres expectatives o estratègies, i que jo crec que aquest alt nivell de tensió requereix una altra reflexió.

En qualsevol dels casos, el que jo sí que li vull dir és que nosaltres, el Govern, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió no ha infringit el seu sentit del vot; ha estat absolutament coherent a modificar el Pla hidrològic, al qual aquesta cambra va donar el seu rebuig, i l'hem modificat. Amb la nostra aportació, a través d'aquest diàleg, d'aquesta negociació que hem portat en els darrers mesos, i no pas només amb una actitud d'estricta enfrontament, crec que avui ens permet parlar d'un Pla hidrològic nacional molt més sostenible, molt més sensible que no pas el projecte inicial.

Per aconseguir adequar aquest projecte inicial, els requeriments que ens han de permetre salvaguardar no els nostres interessos institucionals ni partidistes, sinó els interessos i el patrimoni i el futur de la gent de les comarques de l'Ebre..., crec que podem recordar que el que hem aconseguit d'introduir en el Pla hidrològic nacional és, des d'aquest punt de vista, de salvaguardar el futur i la integritat territorial, ambiental, ecològica, però també econòmica i social, del delta i de les Terres de l'Ebre..., molt important.

La disposició addicional vuitena introduïda en el Pla hidrològic nacional, que contempla la figura del Pla integral de protecció del Delta de l'Ebre, em sembla que ja és prou demostrativa d'aquest esforç de diàleg, de negociació amb el Govern de l'Estat, per aconseguir aquestes salvaguardes. Perquè, més enllà dels estudis que contempla el Pla hidrològic, més enllà de les anàlisis estadístiques, més enllà d'aquells números que també van servir en el seu moment per aprovar el transvasament del Tajo-Segura i que després, a l'hora de la veritat, també s'han demostrat exagerats, excessius i massa impactadors sobre el territori, més enllà d'això, el que el Pla integral contemplarà serà la definició del règim hídric del riu, per tant, l'ajustada necessitat de mantenir i de salvaguardar el futur ecològic, l'ecosistema del delta i del seu litoral marí més pròxim.

També es definiran nous cabals addicionals des d'un punt de vista ecològic i de manteniment. També s'endegaran definitivament —i s'endegaran, i els projectes estan a punt— les mesures necessàries per evitar els processos de subsidència i de regressió que s'estan produint, no a

conseqüència d'un futur pla hidrològic, sinó ja, des de fa uns quants anys, amb l'existència d'embassaments que han aturat des de fa uns quants anys l'aportació de sediments.

Millorarem la qualitat de l'aigua; endegarem d'una manera pilot i prioritària a les Terres de l'Ebre el segon Pla de sanejament de les aigües residuals, i s'arribarà a tots els municipis de menys de dos mil habitants i a tots els nuclis habitats. Millorarem tot l'hàbitat físic dels ecosistemes del riu, dels canals, de les llacunes, de les badies i les seves interconnexions, per garantir un funcionament correcte de tot aquell ecosistema. També treballarem en la definició d'un model agronòmic sostenible, en el marc de la política agrària comunitària, així com també dels possibles volums d'aigua, estalviant diferents concessions existents, per tal de gravar el menys possible el transvasament sobre les aportacions del riu.

Tot això que estic llegint, ho contempla el Pla integral, la Llei del Pla hidrològic nacional, i no estava contemplat en el projecte inicial. També, per a la redacció d'aquest Pla i per a la seva execució i coordinació, es crearà —i tampoc estava contemplat en el Pla hidrològic inicial— un ens, un consorci que, presidit per la Generalitat de Catalunya, integrarà totes les administracions, totes les entitats amb interessos i competències a l'àmbit del delta de l'Ebre. Aquest Pla haurà d'estar redactat abans d'un any de l'aprovació de la Llei, i esperem que contempli també, a més de totes les mesures de salvaguarda ambiental que jo li he recordat abans, doncs, les altres mesures introduïdes també en el Projecte de Llei: que els embassaments de Mequinensa, Ribarroja i Flix assumeixin una funció bàsica en la regulació de les necessitats ecològiques i ambientals del riu; es limitarà l'extracció d'aigua possible del transvasament durant els mesos d'estiu; s'accepta estudiar possibilitats d'altres aportacions externes que permetin descarregar la pressió sobre l'Ebre, i finalment, ho repeteixo, la importància que el mateix territori, les mateixes institucions locals estiguin també gestionant tot aquest programa, tot aquest pla de defensa integral del delta, em sembla que és motiu suficient no per vendre l'aigua a canvi de res, sinó per haver posat les mesures necessàries per garantir el futur del delta, per donar resposta a les inquietuds de la nostra gent, per intentar tirar endavant totes les oportunitats que, aprofitant els recursos que també es posaran sobre la taula en joc en el Plan hidrológico, i més enllà del Plan hidrológico, també per desenvolupar el Pla territorial, estic convençut que aquest any, i l'any que ve també, ja començaran a tenir concrecions en els pressupostos.

I acabo, senyor president. No només amb pressupostos, no només amb modificacions del Pla hidrològic aconseguirem superar aquesta situació. Per superar aquesta situació, també caldrà un esforç, no només d'atiar sentiments, que això és molt fàcil, sinó d'asseure's a assumir les responsabilitats per parlar, per recuperar l'estabilitat, per trobar elements de diàleg, de pacte, d'acord, d'entesa, més enllà de les divergències. El futur del delta, el futur dels ciutadans de les Terres de l'Ebre ens ho requereix i ens ho exigeix a tots.

Moltes gràcies, senyora diputada; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. Senyor conseller, permeti'm que li digui que és ben paradoxal –i utilitzo el terme «paradoxal» per no utilitzar el terme «cínic» o «cinisme»– dir que el transvasament obre noves oportunitats –ho ha dit vostè aquí. És paradoxal perquè, evidentment, quan resulta que vostè està dient aquí que s'aprova un pla integral del delta..., anys després, per cert, que en aquest Parlament ja haguéssim aprovat fer plans de cara a evitar la salinització, la regressió i la subsidència que s'estan donant en el delta. És a dir, ja ho sabíem, que hi ha un procés de regressió. I si se'n va aigua, si es treu aigua de l'Ebre a partir d'un transvasament, evidentment, aquests processos de regressió i salinització, i de manca d'aportació de sediments, s'incrementaran.

Per tant, quines són les noves oportunitats que sorgeixen a partir de posar molt seriosament en qüestió la viabilitat d'un territori on l'aigua, on el seu riu és l'element central, l'eix vertebrador d'aquest territori i de la seva riquesa? Per tant, dir que el transvasament obre noves oportunitats, francament, ja ho he dit, dic «és una paradoxa», per no dir «és un cinisme», dir aquesta afirmació, fer aquesta afirmació.

Tindran en compte, per altra banda, totes les actuacions que es facin, d'ara endavant, amb transvasament o sense, les directives europees que hi ha al respecte? Es tindran en compte? Perquè, com a mínim –i s'han citat algunes altres vegades en aquest mateix hemicicle–, hi ha la Directiva Hàbitat, la Directiva Aus, la Directiva Marc d'Aigües, la Directiva d'Impacte Ambiental i la Directiva que s'anomena Estratègica, que està en tercera lectura pel Parlament i només li falta la signatura. I vostè em pot dir: «Recurs fàcil». Miri: una d'aquestes directives, la Directiva Marc d'Aigües, resulta que no és aplicable pels estats membres fins al 2003, i, quant a aquesta última que li citava, tot just està acabant-se la fase de tramitació. Però vostè sap molt bé, també, que hi ha un compromís moral de tenir en compte totes les directives, encara que no s'hagi arribat al termini legal per a la seva aplicació, i vostès, aquest compromís, no el compliran si fan tot el que han anunciat que es volia fer, malgrat l'existència d'un Pla integral per al Delta, perquè s'estarà restant un element important per poder mantenir el Delta, que és l'aigua.

Per tant, hi ha agressió en el territori. Que la gent senti, que hi hagi molta gent que senti que s'agredeix el territori és perfectament comprensible, perquè s'està agredint aquell element, que, com assenyalava abans, constitueix la columna vertebral del territori, i, efectivament, molta gent considera que és una veritable burla que ara es vengui com una nova oportunitat i com a grans avantatges que vindran de milers de milions de pessetes caiguts de no sé on poder fer, a canvi –torno a insistir-hi– de venda d'aigua, tota una sèrie de qüestions que s'haurien d'haver fet anys abans, perquè –hi insisteixo– són dèficits històrics.

Donaran suport, o no, a la Plataforma de defensa de l'Ebre en les seves actuacions? En això, no s'hi ha pro-

nunciat, senyor conseller; haurem d'esperar quinze dies o, potser, ara, en la rèplica, ho farà. Jo assenyalava abans que es tracta de ciutadans i ciutadanes de Catalunya que estaran exercint un dret democràtic. De nou els abandonarà el Govern? De nou els abandonarà el Govern, quan vostè mateix, senyor Felip Puig, ha expressat a membres de la Plataforma que, si calia anar a Europa, s'hi aniria per defensar que no hi hagués transvasament de l'Ebre? Clar que després van votar el que van votar a Madrid i clar que ja ha explicat aquí, del dret i del revés, de què van venir les motivacions, i vostè es pensa encara que és un altre transvasament. Doncs, no; no és un altre transvasament, perquè continuen enduent-se l'aigua i, per tant, es posaran, o no, al costat d'aquests ciutadans i ciutadanes, o els donaran de nou l'esquena.

Faran, també, tota una sèrie d'actuacions, és a dir, intentaran aturar aquest transvasament, senyor conseller? O ja n'hi ha prou? O ja són autocomplaents amb el que vostès diuen haver aconseguit a Madrid, que, al cap i a la fi, és un plat de llenties.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller, senyor Felip Puig.

El conseller de Medi ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyores i senyors diputats, vostè ha dit «paradoxa», però després ha acabat dient «cinisme». Jo seré molt més suau; jo parlaré de curta volada, oposició de desgast, o de responsabilitat de Govern i de visió a mig i llarg termini.

Les úniques societats que superen les amenaces al seu desenvolupament, els riscos ambientals o els riscos econòmics i socials són les que saben analitzar estratègicament i resoldre clarament aquestes amenaces i aquests riscos i convertir-los en oportunitats. I això és el que intentem fer des del Govern de Catalunya amb un projecte que –tornem a repetir-ho contundentment– no és el nostre projecte ni és el nostre Pla hidrològic nacional –ni ho ha estat mai. Nosaltres no hauríem fet aquest Pla hidrològic nacional. Nosaltres, des del primer moment, ho hem dit: hauríem anat a buscar l'aigua al Roine per donar resposta a les necessitats que té Catalunya i per, també, contribuir que les solucions per a la resta de la cornisa mediterrània que té el Govern espanyol –i el té no ara, sinó que el tenia fa quatre anys, i en fa vuit i en fa dotze, i fa quinze anys–, com a responsabilitat a desencallar, hauria pogut ser una solució raonable, i una solució molt més –creiem nosaltres, des d'un punt de vista econòmic, jurídic, social, polític, ambiental– factible.

Però també li haig de dir una altra cosa: nosaltres hem estat coherents des del primer moment; nosaltres no hem dit mai que no al transvasament, i mai hem dit: «ni una gota». Nosaltres sempre hem dit que hem de trobar resposta a les necessitats que té Catalunya, i també, una vegada més, hem cregut que s'havia de donar, també, un suport a la necessitat que la resta de territoris tenen per solucionar un problema important.

L'aigua, als rius, no sobra mai; mai hi ha aigua sobre-ra. Els rius porten l'aigua que han de portar; el que passa és que, si l'aigua es gestiona correctament, si es posen les mesures tècniques i ambientals necessàries, com s'està fent a molts llocs –i vull recordar que la meitat dels ciutadans d'aquesta ciutat i d'aquesta àrea metropolitana estaven bevent aigua d'un altre riu que no pas ni el Llobregat, ni el Besòs–, si es fan les coses correctament, es poden utilitzar els recursos hídrics en funció de la seva disponibilitat en l'espai i en el temps d'una manera racional correcta, sense que hi hagi riscos ambientals i ecològics d'allà on es pugui extreure.

I, amb relació a la nostra proposta, o el nostre posicionament, li haig de dir que no només nosaltres ho veiem en aquesta línia, sinó que les comunitats de regants, per exemple, van donar suport a les al·legacions i a les esmenes que hem presentat nosaltres i que s'han introduït en el Pla hidrològic, o que personalitats tan destacades com el que va ser fa uns quants anys ministre d'Obres Públiques i de Medi Ambient deia que de l'Ebre pot sortir part de l'aigua –part de l'aigua.

Nosaltres creiem que, en definitiva, el que hem fet ha estat no pas vendre el nostre suport o donar el nostre suport per un plat de lleties, com vostè deia; nosaltres, el que hem fet ha estat prioritzar, més que les inversions, la defensa ambiental del Delta. I nosaltres creiem que, amb les mesures que s'han introduït en el Pla hidrològic, aquesta amenaça quedarà absolutament controlada, es reconduirà i es podrà salvar el Delta, que aquest ha estat el nostre objectiu: salvar el Delta, garantir el futur de les Terres de l'Ebre i de la seva gent. Aquest Pla hidrològic s'hauria aprovat igualment amb la nostra intervenció o sense la nostra intervenció, i el Govern de Catalunya ha optat, no per la reivindicació estèril, sinó pel risc i per la responsabilitat d'introduir millores, d'introduir garanties, de fer que aquest Pla hidrològic sigui més sostenible del que era al principi i de garantir la nostra integritat territorial.

En definitiva, complirem totes les directives europees, i només li puc donar un exemple, més enllà d'una declaració d'intencions: Catalunya compleix la Directiva Marc de l'Aigua, fins i tot abans que s'hagués aprovat i abans dels seus dos anys d'aplicació, amb totes les seves actuals lleis, amb tota la seva Administració, amb tot el seu règim fiscal sobre l'aigua i amb totes les mesures que s'estan impulsant. Amb aquest referent, li garanteixo que, quant a totes les directives europees, serem els primers a exigir el seu compliment amb aquesta Llei, amb aquest desenvolupament, com hem fet, com estem fent i com seguirem fent.

Dit això, també li dic que nosaltres donem suport a tota la gent de les Terres de l'Ebre; nosaltres treballem pel seu futur; vostès han optat per donar suport a una part de la gent de les Terres de l'Ebre, a unes plataformes perquè continuïn una certa estratègia de dinamització, d'agitació i d'un cert to del debat polític que –ho repetixo– no és el que nosaltres creiem que necessiten avui les Terres de l'Ebre per treballar de cara a aconseguir l'estabilitat i les condicions que garanteixin el seu futur.

Moltes gràcies, senyora diputada; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels espais naturals (tram. 300-00081/06)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels espais naturals, que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Per a la seva exposició, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, la nostra intenció és analitzar què està passant amb la gestió dels espais naturals en aquest país. Quan parlem d'espais naturals, estem parlant d'un percentatge molt important del nostre territori; parlem de boscos, que sempre diem que són el 60% de Catalunya; parlem de zones humides, parlem de riberes dels rius, parlem d'ecosistemes propers a zones agrícoles, parlem de zones costaneres i litorals, de tots aquests espais que val la pena de conservar el seu valor natural, perquè, de fet, és un patrimoni de tots nosaltres i patrimoni de les futures generacions.

Hi ha legislació important per tal que no es facin malbé. Quant a aquesta legislació, de ja fa anys, podríem des-tacar-ne, per exemple, el Pla d'espais d'interès natural, la Llei d'accés al medi natural, una Llei forestal i un Pla forestal, que és vigent des de l'any 94. La teoria no està pas malament; el que passa és que, a la pràctica, com passa en molts altres aspectes de la política del Govern de la Generalitat, el Govern se salta les lleis a què ell mateix ha donat suport, i els compromisos que ell mateix ha assumit.

Anem per al PEIN, per exemple. El PEIN va ser aprovat l'any 92, es va fer un decret, es va dir que hi havia 144 espais que agafaven un 25% del territori, i es plantejava un Pla de desenvolupament per al quadrienni del 93 al 96, amb una inversió d'11.000 milions de pessetes, dels quals es va invertir menys de 1.000 milions. Em dirà que és el passat, però, després de l'any 96, tampoc s'ha fet gairebé res per recuperar allò que s'havia d'haver fet i que no es va fer.

El Pla també incloïa, dins de les seves normes, una senyalització dels espais, que s'havia de fer a tots els PEIN, però que, en canvi, probablement, només s'ha fet a un 5%. Podria ser, en aquests moments, una mica més, però no pas gaire més. A més a més, es deia que a cada PEIN es faria una redacció dels plans especials de delimitació i protecció, i, de tots els 144, doncs, no arriba a 25.

El fet que no hi hagi els plans especials vol dir que en aquells espais els usos i les activitats no estan ben regulades, i, darrera d'això, se n'aprofiten moltes persones que tenen ganes de fer-hi el seu negoci o de fer-hi les seves especulacions.

Paral·lelament als PEIN, va aparèixer la proposta de la xarxa Natura 2000, es varen fer unes propostes a Euro-

pa, que, per nosaltres, era correcte que s'incloguessin els PEIN, però ara sembla –i tenim notícies de la senyora Candini, que diu que les àrees incloses dins de la xarxa Natura es reduiran... Això que tinc a les mans és d'una revista que publica la JARC i el Consorci Forestal de Catalunya, que, per tant, si se'ls va fer una entrevista, creiem que deu tenir una certa credibilitat. El cert és que som conscients que hi ha pressions perquè els espais presentats a la xarxa Natura es redueixin.

De fet, si hi ha espais que estan –com si no hi estan– dins de la xarxa Natura..., al Departament de Medi Ambient i al Govern, no és pas que li importi gaire, perquè hem vist prou com, en espais que ja estaven dins el PEIN –si es deixen tirar endavant projectes a l'estil del de Vaquèira, de parcs edítics, o del túnel de Bracons, en zones sensibles, ambientalment parlant, i, fins i tot, regulades o protegides–, en canvi, s'hi fan projectes especulatius.

A més d'aquests incompliments que diem dels PEIN, hi ha constantment agressions als espais naturals, activitats extractives –en algunes comarques, és escandalosa la densitat que n'hi ha– que provoquen erosió, pols en els espais protegits que tinguin al costat –i fins i tot contaminació–, perquè es permet que s'hi aboquin determinats residus, com ara fangs de depuradora. No tenim regulada, no tenim ben controlada la caça, i, en aquest sentit, doncs, algunes espècies protegides se'n veuen perjudicades, etcètera, etcètera.

A part, tenim que hi havia, com he dit abans, una Llei d'accés al medi natural i que fa un any que s'ha acabat el termini previst per culminar el desplegament d'aquesta Llei... És important el que s'havia de fer: un inventari exhaustiu dels camins i la reglamentació de quins eren aptes per circular-hi vehicles i quins no, i, a hores d'ara, encara està per fer.

Però, a part hi ha un altre aspecte molt important. Deia que el 60% del territori català és bosc, i la gestió forestal en aquests moments és insuficient, i la majoria de les vegades mal feta. Hem de tenir en compte que la gestió forestal és clau per a la prevenció d'incendis. L'altre dia, vostè mateix va assistir a la Comissió d'incendis i va anar fent promeses, anar explicant projectes relacionats amb la prevenció, però, en canvi, la realitat és que, en els nostres boscos, cada any s'hi acumulen 750.000 metres cúbics de combustible, és a dir, de biomassa en forma de combustible, perquè estan creixent molt més del que, realment, se n'extreu.

Hi havia previst, des de l'any 94, un Pla forestal on es preveia que anualment s'invertirien 7.600 milions de pessetes. La inversió real no arriba ni a una cinquena part. Els anys 90, s'han invertit entre 1.000 i 2.000 milions de pessetes per any. Veuen la diferència? De 7.600, com s'havia previst, fins a 1.000 o 2.000. Això significa molt poc per cada hectàrea, mil pessetes per hectàrea, quan en realitat es diu que el mínim hauria de ser cinc mil pessetes per hectàrea, comptant inversions i transferències, per poder fer una bona gestió.

Per acabar-ho d'arreglar, ens trobem que hi ha una manca considerable, jo diria que importantíssima, de personal de l'Administració que faci tasques de vigilància i de gestió. Hem recollit informació de persones, de

tècnics que s'hi dediquen, i estan parlant de situació de col·lapse intern; estan dient que en aquests moments no tenen personal administratiu, per exemple, perquè, si bé recorden, la gestió..., els aspectes forestals abans depenien del DARP, que té oficines comarcals, ara han passat al Departament de Medi Ambient, i els tècnics que es dediquen a la gestió forestal es troben que no tenen personal administratiu que els doni suport. És a dir, les dotacions estan molt per sota de les necessàries; des que s'han transferit les competències a Medi Ambient, s'està en una situació, com deia, penosa, abocada al col·lapse.

Si vostès es fixen..., si després tinc oportunitat, doncs, ho podré especificar, els auxiliars que hi havia, que eren compartits entre el DARP i el Departament de Medi Ambient, ara tenen ordres exclusives de no donar suport al personal que ara depèn de Medi Ambient, perquè ara s'han quedat exclusivament al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Amb tot això, a més a més, no hi han prou persones que facin les tasques de vigilància. Saben que els pertoca al cos d'agents rurals, però en aquests moments encara no saben quines són les seves funcions. Estan fent tasques de vigilància, estan fent des d'anar a controlar activitats extractives fins a anar a veure perquè hi han peixos morts en un riu, fins a veure abocaments de purins. Tenen una dispersió total d'activitats, i a més a més amb la pena que senten quan veuen que han fet denúncies i que aquestes denúncies no es tramiten. I probablement el conseller recordarà, doncs, que ja va prou sortir en alguns mitjans de comunicació, que els agents rurals es queixaven que moltes de les diligències que es presenten s'ignoren i prescriuen, i que el cos se sent desacreditat, ja que moltes de les denúncies no serveixen per a res, i això posa en entredit el treball i la competitivitat dels agents. Llegeixo textualment: «Per tant, nosaltres creiem que ja va sent hora que es reguli, que es faci alguna cosa perquè aquesta situació de descontrol no pot continuar així.»

Hi han molts treballs forestals, en els llocs on se'n fan, que es fan sense cap mena de control. Els rematants saben perfectament que no hi anirà ningú allà a controlar-los i, per tant, un cop ha passat el primer reconeixement, ja no hi va ningú més, probablement perquè tampoc hi ha interès de fer un bon control. I, per tant, doncs, es van fent les feines amb anomalies i no hi ha ni personal per fer les denúncies pertinents, si és que després servissin per a alguna cosa.

El fet de tallar com es vol, que és el que està passant en aquests moments, implica que es pertorba la massa forestal, és a dir, que tot el bosc se'n ressent, i com deia abans, això fa incrementar el risc d'incendis. D'aquí a quatre dies començaran els incendis forestals, esperem que no sigui així, però hi han possibilitats que n'hi hagi, i, per tant, per més estratègies que tinguin els bombers –com ens explicava l'altre dia el conseller Pomés–, doncs, si no s'ha fet una bona gestió forestal i una bona prevenció, tot això no serveix de res.

Avui parlem d'espais naturals, però no volem parlar de parc naturals; donaria peu a una nova interpellació –la senyora Tura, aquest matí, ja s'hi ha referit. Però ens

quedem amb una idea: amb els parcs naturals passa el mateix que amb els PEIN, que amb el Pla forestal; grans promeses, grans declaracions, però a l'hora de la veritat, buides de contingut, i es van aturant projectes o actuacions que haurien de servir per protegir aquest nostre patrimoni natural, per ara divers i en alguns llocs encara ben conservat, i esperem que duri.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyores i senyors diputats, bé, la veritat és que amb relació a la seva exposició li haig de dir que no coincidim en bona part del que vostè ha posat en evidència, o ha intentat posar en evidència, i que hi han altres aspectes sobre els quals estem treballant d'una manera bastant decidida.

En primer lloc voldria fer una referència, perquè vostè l'ha dita, al PEIN, al Pla d'espais d'interès natural de Catalunya. El nostre objectiu és passar d'una etapa que s'ha configurat entre la seva aprovació, l'any 92, i l'actualitat –el moment en què el Departament de Medi Ambient ha assumit les competències, amb visió àmplia, global, des d'un punt de vista de responsabilitat i des d'un punt de vista de recursos humans i econòmics–, a la dinamització i a la gestió del PEIN.

Estem en aquests moments completant el desplegament de la redacció dels plans especials de protecció del medi natural i del paisatge. De tots aquests 144 espais naturals, 112 dels espais del PEIN ja compten amb la figura del Pla especial: en 12 casos encara es tracta de plans anteriors a l'aprovació del PEIN; de la resta, 51 han estat aprovats definitivament i 49 estan en curs de tramitació. Per tant, entre aquest any i l'any vinent completarem tot el que és el desplegament normatiu i reglamentari del PEIN.

També estem tramitant ampliacions d'espais del PEIN. Incorporarem tres o quatre nous espais en el PEIN, de tal manera que incrementarem el nombre d'espais protegits i incrementarem la superfície protegida, que a Catalunya vull recordar que és superior al 20% del territori.

D'altra banda, també estem iniciant i impulsant el foment d'iniciatives d'entitats locals i entitats públiques i privades per a la creació, finançament i gestió d'aquests espais protegits. En aquests moments tenim convenis signats amb diferents institucions o entitats als aiguamolls del Baix Empordà, a l'Alta Garrotxa, a l'estany de Sils, a les Gavarres, a Guàrdies - Savassona, a les muntanyes de Begur, al Moianès, al Montsià, a la Crosa de Sant Dalmau, a la desembocadura del Gaià, a les muntanyes de Prades, a la platja de Torredembarra, als tossals d'Almatret, i moltes altres iniciatives de dinamització i de desenvolupament. Igualment estem intentant fomentar amb els consells comarcals i amb altres ajuntaments implicats l'impuls de diferents àrees locals protegides.

Però és evident que no s'acaba amb aquest instrument de gestió i de planificació, la política dels espais naturals del país. Vostè ha volgut superar aquest debat, i té raó. No es tracta només del 20% de la superfície del país, la que requereix una atenció específica, en aquest cas perquè ens hi hem compromès tots. El Govern té..., i el Departament ha realitzat l'inventari de les zones humides de Catalunya. Comprèn 202 zones humides, de les quals només el 46% formen part del PEIN. També vetllem per la protecció dels ecosistemes vegetals, els que no estan situats als espais protegits. També gestionem la declaració d'espècies vegetals protegides i arbres monumentals, i realitzem noves propostes de protecció de la vegetació. Hem desenvolupat i aprovat les directrius estratègiques per al manteniment de les connexions biològiques i paisatgístiques entre els espais protegits. Hem aprovat i elevat a Madrid i a Europa un pla de lluita contra la contaminació dels nitrats, que actua i que vetlla per totes les zones vulnerables que en aquests moments estan sent objecte d'una atenció permanent, i que ben aviat haurem de revisar.

S'ha referit a la política forestal, i jo li dic: la política forestal també està incrementant l'atenció del Govern en recursos i en polítiques; 8.500 milions de pessetes s'hi destinaran, a prevenció d'incendis, al llarg d'aquest any 2001. Ja hem superat els mil plans tècnics de gestió forestal impulsats pel Centre de la Propietat Forestal. I estem tramitant una modificació de la Llei forestal que ens haurà de permetre també, a nosaltres i a tots els ens implicats, la capacitat d'actuar millor, amb mesures preventives, sobretot pel que fa als entorns urbanitzats.

Hem aprovat –i ho he citat aquest matí– un decret d'ordenació de la telefonia mòbil que també té incidència en l'ordenació del nostre territori. Estem treballant, malgrat el retard assumit, clarament assumit..., però que tindrem per primera vegada també en aquest país un pla director ambiental dels camps de golf. Estem estudiant l'elaboració, conjuntament amb altres departaments del Govern, d'un pla sectorial que reguli i ordeni les activitats extractives. Hem impulsat, aquest any, un programa de platges, de protecció i neteja de les platges, més ambicions que mai, amb més recursos que mai, també destinats a protegir i a ordenar aquest espai litoral.

Des de l'assumpció, escassament fa quatre mesos, del cos d'agents rurals, per part del Departament de Medi Ambient..., estarem en condicions ben aviat d'incrementar en cent places aquest cos. I també estem en aquests moments assumint el desplegament..., amb algunes dificultats, perquè no les puc negar –amb algunes dificultats–, d'acabar d'articular la reorganització administrativa i funcional d'aquest cos i dels auxiliars, i dels enginyers forestals, que, amb un desplegament comarcal, ben aviat es començarà a posar en marxa i donarà resposta a algunes de les inquietuds, des d'un punt de vista de funcionament, que tenim. Impulsarem també una nova llei del cos d'agents rurals per tal de donar resposta a aquesta nova visió de la policia ambiental, que el cos d'agents rurals haurà d'estar desenvolupant.

I vostè s'ha referit també als parcs naturals. Miri, deixi'm que li digui que aquesta és una línia d'atenció prioritària del Departament i del Govern en aquesta

legislatura. Aquest any hi destinarem, als parcs naturals, més de 1.500 milions de pessetes en inversions, tres vegades més que qualsevol altre any anterior –molt. I en tot cas, aquest any ja hem aprovat un nou parc natural, hem impulsat els processos de dos nous parcs naturals, i en les properes setmanes, en els propers mesos, impulsarem el quart nou parc natural, que ens permetrà passar en pocs mesos de vuit parcs naturals a Catalunya, a tenir-ne dotze. I a part de l'increment pressupostari, també la dotació de nous instruments i l'articulació de noves possibilitats pressupostàries i de noves activitats de dinamització i promoció amb els ajuntaments i amb empreses, ens permetran destinar-hi noves accions i noves possibilitats.

S'ha referit vostè també, i no voldria deixar passar aquesta ocasió per referir-m'hi, a la xarxa Natura 2000. La xarxa Natura 2000 ha estat un impuls de la Unió Europea, que en els darrers anys ha vingut evolucionant i ha vingut tenint, a Europa també, els seus entrebancs i les seves redefinicions. Tant és així que avui el procés d'aprovació definitiva de la xarxa alpina..., de la xarxa Natura 2000 està aturada a Europa; aturada, no per a Catalunya, aturada per a França, per a Alemanya, aturada per a l'Estat espanyol, aturada per a molts estats que han vist com una idea en principi estrictament descriptiva en el seu origen s'ha anat articulant sense els necessaris fons de finançament per compensar les restriccions, com una certa amenaça al desenvolupament de moltes regions d'Europa.

I en aquest procés, nosaltres també estem fent una revisió de la proposta inicial, que l'any 96 i l'any 97 va ser mimètica a la del PEIN, per tal d'adequar-la a les exigències estrictes que Europa vol implantar, atenent –repeteix– la no-voluntat que té el Govern de Catalunya de perdre sobirania sobre la gestió del seu territori. I en tant que existeixi aquesta clara redefinició de què pot ser i pot representar la xarxa Natura 2000, i en tant que no hi hagin els fons de finançament necessari per poder atendre els requeriments i les compensacions necessàries per a determinades figures de protecció que ens poden venir imposades des d'Europa, complirem la Directiva, però la complirem *stricto sensu*, i veurem definitivament quina és la proposta que, en definitiva, no només des de Catalunya, sinó també des de moltes altres regions de l'Estat espanyol, s'eleva amb caràcter definitiu.

L'inventari de camins –i disculpi, m'ho he saltat abans en parlar de política forestal– ha estat en aquests moments recordat a tots els consells comarcals, que per Llei tenen aquesta obligació, com un objectiu en els propers mesos, al qual des del Departament col·laborarem, contribuïrem des d'un punt de vista tècnic, també, i pressupostari.

I finalment li he dit –i l'hi recordo– que aquesta manca de personal que vostè ens ha recordat, l'estem intentant suplir, estem creant noves places per atendre la gestió dels nostres espais naturals, incrementarem cent nous agents rurals en el cos d'agents rurals, però també ja faig una predicció, no com la que ha fet vostè que tindrem incendis –toco fusta–, sinó la predicció que quan tinguem el nou avantprojecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any

2002, sortirà algú del seu Grup a dir que incrementem el capítol u, que incrementem les places de funcionaris i que estem desorbitant la despesa de la Generalitat, quan aquí, ara, per una política sectorial, ens estan exigint –i ho estem fent– que n'incrementem el suport. De totes maneres, voldria acabar, senyora diputada, per dir-li que de la teoria a la pràctica a vegades hi ha una gran distància.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I jo ja entenc quina és la seva responsabilitat –fiscalitzar el Govern, impulsar noves polítiques, intentar corregir els que vostès creguin que no va bé–, però també li haig de dir que aquest Departament, el nostre Departament de Medi Ambient, és el primer que molt sovint, per a molts ajuntaments de tots colors, per a moltes entitats supramunicipals de molts colors –de molts colors–, té molts projectes sobre la taula, també, de modificació del PEIN, per intentar articular activitats, sortides i respostes que vagin més enllà de l'estricta figura i responsabilitat que tenim. Però no només tenim, també, aquesta de protecció... I que, per tant –repeteix–, a vegades, doncs, aquestes necessitats d'actuar sobre el Pla d'espais d'interès natural, en situacions o necessitats sobrevingudes, tothom les té, han de ser analitzades i, evidentment, amb tot el rigor de l'impacte ambiental que nosaltres hem d'avaluar, les contemplarem sempre, vinguin d'on vinguin i que tinguin un sentit comú i no entrin amb incongruència amb la nostra responsabilitat de protecció d'aquests espais protegits.

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyora diputada.

El president

A vostè, senyor conseller. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, abans, a la meua companya, la Dolors Comas, vostè li deia que tenien plans o tenien objectius a mitjà i a llarg termini. A nosaltres ens sembla que això no és pas el que està passant, tampoc ho era en l'altra ocasió, però menys ara quan parlem d'espais naturals. N'hi han hagut molts de plans, però a l'hora de la veritat, així que han passat uns quants anys, tot allò ha estat paper mullat.

Vostè parla que el PEIN s'està acabant de desplegar, que s'estan fent uns plans especials, però, en canvi, i la gestió? Que s'està concretant quin tipus de gestió s'hi farà? I els diners? D'on sortiran els diners perquè, després, aquella gestió es pugui fer? Ja he parlat abans de la importància que té tenir uns diners per fer, per exemple, gestió forestal, i no vull oblidar que els PEIN, bona part, també, estan ocupats per boscos.

En aquests moments, tenim PEIN amb greus problemes ambientals, i altres espais naturals, encara, amb una figura de protecció superior. Voldria recordar, per exemple, la problemàtica de la salinització als aiguamolls de l'Empordà, però també n'hi han d'altres que estan patint conseqüències. Fa riure la repetició, que sembla un disc ratllat, de la llista de propostes que vostè fa i que

tot sovint la repeteix en els mitjans de comunicació, però, per exemple, n'hi ha algunes que ja aquestes no les podem passar de comentar.

La proposta de la reducció de la problemàtica dels nitrats. Home! diu: «Ben aviat hauran de revisar...» Què hauran de revisar? Quant temps fa que nosaltres estem dient que som en els límits que aguanta aquell espai, a algunes comarques, contaminació d'aqüífers, contaminació de sòls, i s'esperarà que s'hagi escampat la problemàtica? I encara diu que hi estan treballant.

Està parlant que hi han mil plans tècnics forestals. Què vol dir això, tenint en compte el percentatge de bosc que hi ha en aquest país? I en determinades actuacions, que vostè va dient, n'hi ha una de freda i una de calenta. Diu que estan treballant per a la protecció del litoral, però paral·lelament fan un pla de ports que el que està fent és ocupar aquest litoral, facilitar que hi hagi un impacte a les platges, a la sorra, en el medi marí.

Està dient que hi haurà tres vegades més d'inversió en els parcs naturals. Què vol dir això? Res, perquè fins ara era nul·la gairebé la inversió que es feia en els parcs naturals. Per tant, si multipliquem per zero –tres per zero–, doncs, no és pas que hi hagi gaire cosa a guanyar.

De la xarxa Natura 2000 no entenem gaire què vol dir això que no es vol perdre sobirania. Què vol dir? Que perquè ve una cosa d'Europa? Sort en tenim, moltes vegades, que vénen les directives europees, i sobretot en temes ambientals, perquè, si no, aquí ja hauríem deixat perdre bona part del nostre patrimoni natural.

Està parlant de l'inventari de camins, que és recordat als consells comarcals. Home!, tenint en compte que tots sabem dels pocs mitjans que disposen els consells comarcals, se'ls passa el mort perquè facin l'inventari de camins que diu la Llei d'accés al medi natural i, mentrestant, s'està deixant que hi hagin agressions, fetes pels quatre per quatre, pels quads, amb activitats moltes vegades consentides per altres departaments o altres administracions.

I quan parlem dels funcionaris, en aquest cas, nosaltres del que ens estem queixant és de la irresponsabilitat i del desgavell que hi ha des de l'any 99, quan les persones que s'han de dedicar al control de les activitats ambientals en un territori, en els aspectes forestals, no saben ni què han de fer ni on s'han d'ubicar, perquè en aquests moments no tenen ni oficines ni qui els passarà un informe ni què passarà d'aquí a uns quants mesos.

Nosaltres creiem que hi han moltes actuacions urgents a fer, entre altres coses, per exemple, acabar d'una vegada per totes l'estratègia catalana per a la conservació i l'ús sostenible de la biodiversitat. Totes aquestes coses estan afectant la biodiversitat, i fa molt de temps que s'ha de fer i que no es fa. Encara tenim pendants els catàlegs de fauna vertebrada, de fauna amenaçada, de flora protegida.

Per a nosaltres és important que s'accentui un control de totes les activitats que hi han en el medi ambient o en el patrimoni natural, i, per tant, creiem que, tenint en compte que en aquests moments hi ha un cos d'agents rurals que es diu d'agents rurals i que està fent funcions

de control de qualsevol agressió que hi ha en el medi ambient, potser seria el moment de plantejar-nos realment que sigui un cos d'agents ambientals, perquè, tenint en compte que ja s'està diversificant el tipus de control que estan fent, doncs, potser seria l'hora que realment es regulés quin tipus de feines fan aquestes persones, com estan organitzats, quines categories tenen a dins d'aquest cos, i, per tant, per això creiem que aquesta Llei de creació del cos, que nosaltres proposem, d'agents ambientals ha de ser una qüestió gairebé immediata.

I res més, senyor conseller. Esperem que tot això, el que avui vostè ha repetit aquí, sigui molt més que paraules, perquè, si no, d'aquí a quatre anys o d'aquí a no sé quan, acabarem lamentant-nos de tot el patrimoni natural que haurem perdut.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, entenc que durant la meua intervenció, i ho he observat, ha estat comentant la situació i la jugada amb el seu company d'escó, i no ha atès massa les meves explicacions. (*Veus de fons.*) No, és que resto sorprès. (*Veus de fons.*) Miri, ho repetiré molt més sintèticament.

Miri, Decret de telefonia mòbil, aprovat. El Pla ambiental dels camps de golf, estudiant-se, aprovant-se, i s'aprovarà després de l'estiu. El PEIN, gestionant-se, desenvolupant-se, i nous espais, més recursos, més diners per a la seva gestió. Quatre nous parcs naturals, el primer aprovat abans d'ahir. 1.500... –les matemàtiques, jo treia bona nota en les matemàtiques, tres per zero és zero, però és que no sortíem de zero–; 3 per 450, 1.550 milions de pessetes, pressupost de l'any 2001. Ports nets, un pla que s'està desenvolupant i que, a més, és objecte d'atenció a nivell europeu, i que coordinarem amb diferents regions europees com exemple i com pla pilot a tota la Mediterrània. Cent nous agents rurals, després de l'estiu són incorporats.

La xarxa Natura 2000, ja m'hi he referit, ja li he dit quines amenaces hi han, i no només les veiem nosaltres, les veu la gent del territori, les veuen els propietaris, les veuen els ajuntaments, les veu França, Alemanya, les veu tot Europa, i nosaltres estem, evidentment, al costat d'aquests països que estan fent aquesta revisió crítica. Hi han molts expedients incoats pels agents rurals i pels nostres inspectors fluvials i per tots els funcionaris del Departament. Hi han moltes dificultats, i esperem anar protegint cada vegada més, i les notícies són reiterades, sobre les dificultats i sobre els impediments i sobre les limitacions i, a vegades, prohibicions que impulsem, en segons quins esdeveniments, en el nostre medi rural, en els nostres boscos. Tant és així que potser ens haurem de plantejar d'intentar ordenar –i ho farem– l'aparició o la concreció en el territori d'algunes zones on es puguin ordenar determinades activitats que avui no es permeten, ja, fer en els nostres boscos i en els nostres camins rurals.

I ja una mica d'una certa contradicció, ja avançarem. Ja hem fet l'inventari de les zones humides, estem treballant amb els catàlegs, però els catàlegs, els acabarem i els completarem amb tota la ciència i amb tots els convenis que tenim amb moltes entitats i institucions científiques i acadèmiques del país. Però també ens estem dedicant a la gestió, també ens estem dedicant a impulsar una política ambiental més àmplia, amb una visió més integral, motiu pel qual –ho repeteixo–, impulsats també des d'aquest Parlament, el Departament de Medi Ambient fa pocs mesos que disposa ja de molts recursos humans, tècnics, pressupostaris, per impulsar totes aquestes visions més àmplies.

En el camp de la política forestal, més recursos. I vostè m'ha dit: «Ja seria hora!». Però si li he anunciat, abans, que estem impulsant una llei del cos d'agents rurals! Ja li ho he dit jo. Vostè en diu «cos d'agents ambientals». Bé, el nom no fa la cosa, ja en parlarem, ja veurem si aquests són els agents rurals, els agents forestals, els agents ambientals, però ja li dic que tenim un esborrany que, segurament, aviat li donarem perquè el puguin estudiar. Ho estem fent; fa escassos mesos que estem actuant amb aquesta intensitat i amb aquesta prioritat.

En definitiva, tot això és el que estem fent, a més de fer catàlegs, a més de continuar desenvolupant el PEIN, a més de continuar vetllant pels espais protegits del nostre país. Aquesta és la nostra responsabilitat, el nostre compromís, i vostè em diu: «Tot són plans» No, no, escolti, en tot, s'hi està treballant. A més, em podria dir: «Oh, és que van dir que crearien quatre nous parcs naturals i no en veiem cap.» N'hi ha un ja d'aprobat, fa dos dies; fa tres dies vam presentar el tercer, i fa dos mesos vam presentar el segon, i després de l'estiu presentarem el de muntanyes de Prades i complirem amb els nostres compromisos.

I aprovarem l'Agenda XXI. I estem desenvolupant... –ja hi ha creat el grup de treball l'Estratègia Catalana pel Canvi Climàtic–, i estem desenvolupant, ben rebut i ben valorat per Europa i per Espanya, el Pla de lluita contra els nitrats; i estem desenvolupant, i espero que intentarem desenvolupar i aprovar entre tots, un mapa de promoció de l'energia eòlica, que ens ha de donar resposta a les necessitats, allà on bufa el vent, d'impulsar una energia neta, renovable i que, a més, és nostra. I hem aprovat tots plegats una llei contra la contaminació lumínica; l'hem aprovat i està a punt d'entrar un avantprojecte contra la contaminació acústica. I hem impulsat un nou programa d'empresa i medi ambient i estem desenvolupant una xarxa de nous radars meteorològics que situaran Catalunya, amb la previsió meteorològica i de riscos per als ciutadans, al capdavant de la tecnologia europea. I estem tirant endavant..., en tenim un, senyor Boada... En tindrem quatre, perquè, si no, vostè a Girona no tindrà suficient previsió, també, per preveure les riuades a les comarques de Girona.

En definitiva, tot això ho estem fent. Tot això, ho estem ordenant, i tot això, ho estem impulsant des del Govern.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyora diputada.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la conservació del patrimoni natural, especialment pel que fa a la diversitat biològica a Catalunya (tram. 300-00356/06)

El desè punt és la Interpel·lació al Consell Executiu sobre la conservació del patrimoni natural, especialment pel que fa a la diversitat biològica a Catalunya. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, ho presenta el senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, primer, una precisió. Quan li ha dit a la senyora diputada que 450 per 3 eren 1.550, són 1.350. Ho deia per allò de les matemàtiques.

Com tots sabem, els Països Catalans tenen un patrimoni natural excepcionalment ric i variat, en comparació amb altres països amb una extensió similar, fins i tot, es pot dir que és molt superior. El model actual de desenvolupament no incorpora la conservació del patrimoni natural com una prioritat. El territori està considerat únicament com un substrat físic per al desenvolupament de les activitats industrials, per a les urbanitzacions i la construcció d'infraestructures.

El model de protecció del patrimoni natural que s'ha seguit fins ara es basa en una protecció de paisatges i hàbitats relativament ben conservats, com si fossin unes illes naturals, i sempre sense considerar els efectes del que es fa en el territori exterior a l'espai protegit.

Els ecosistemes generals dels Països Catalans presenten alteracions greus, generalment per la concepció que se'n té, d'ells, com a canonades transportadores d'aigua, i, per tant, reben diversos impactes: l'extensió d'àrids, la destrucció del bosc de ribera o la gestió indeguda de bosc de ribera, la contaminació, la sobreexplotació, la introducció d'espècies al·lòctones. La pèrdua d'hàbitats, en aquest cas, de trams d'ecosistemes fluvials té un efecte directe sobre la conservació de la biodiversitat.

Cada dia es fan més lleis de protecció, cada dia la gent té una sensibilitat millor en aquest tema; es van fent avenços. Però, és clar, tot això s'ha de fer funcionar, i la diputada interpel·lant d'abans li preguntava pel sistema administratiu que ha de fer funcionar tot això. I jo li dic, perquè ja fa anys, i no des del 99, que venim patint d'una extraordinària, baixa i penosa eficiència i efectivitat de les delegacions territorials en aquest tema, en sap res, vostè, dels expedients que triguen un any i mig, dos anys a passar a la delegació? De les resolucions que triguen, per exemple, dos mesos a fer-se efectives als ajuntaments? Està al cas, vostè, com li deia abans la interpel·lant, de si es paguen o no es paguen les multes als rematants quan es fa una subhasta forestal, i no hem d'oblidar que els plans de gestió forestal són les eines més importants que tenim de protecció de la nostra massa forestal, sobretot el bosc públic, i que, desgraciadament, i que estaven subvencionades precisament en un 75% per la Comunitat Econòmica Europea, i no s'ha fet gairebé cap acció efectiva per desenvolupar aquests plans de gestió forestal? Sap vostè si es

compleixen aquestes multes per deixar brancada a dins del bosc, per fer carreteres allà on no s'han de fer i, a més, carreteres mal fetes, etcètera? Vostè en sap alguna cosa d'això?

En sap alguna cosa d'aquests endegaments de rius als pobles i a les ciutats que s'han demanat, que fa quatre o cinc anys que s'han presentat a l'Agència Catalana de l'Aigua i que no hi ha manera de desencallar-ho? De la xarxa de sanejament que des dels ajuntaments es demana contínuament la seva ampliació i que no hi ha manera, tampoc, d'endegar-ho? En sap vostè alguna cosa d'aquest col·lapse administratiu, que deia abans la diputada Bet Font, i d'aquesta inconnexió entre les administracions?

I li explicaré un cas que em sembla paradigmàtic, i no hi ha res més il·lustratiu que un cas real, «una pàgina viscuda», que diria el Folch i Torres, que li demostrarà fins a quin nivell d'obtusitat hem arribat en aquest tema. Encara no fa quinze dies hi va haver un cas desgraciat al riu Rigard, un affluent del Freser, amb un abocament d'unes obres que feia la Diputació, d'uns endegaments d'un pont al riu Rigard, el pont de Nevà, exactament. Doncs bé, des d'allà, gràcies a uns guardes forestals que van passar per l'obra aquella, doncs, van poder avisar un inspector de la zona de rius –hi ha un inspector per a un quilometratge de riu increïble, impossible que estigui al cas del que està passant en els rius–, i aquests guàrdies forestals van allà i li van dir que s'estaven fent unes obres i si en sabia alguna cosa. Doncs bé, l'inspector va dir que no, que no en sabia res. Va trucar a la delegació de Girona i la delegació de Girona li va dir que sí que tenien permís, però que no s'havia notificat.

Doncs bé, al cap d'un temps, aquests abocaments provoquen una mortaldat a una truita autòctona d'un valor incalculable. Com vostè sap, abans la dita deia que les truites havien de tenir quatre efes: fines, fresques, fresades i del Freser. Però, és clar, no deia res d'asfixiades, massacrades, anòxiades, etcètera. I això, en un tram de riu importantíssim, en una reserva genètica com aquesta, que hi hagi una vigilància i una inconnexió entre els agents que han de vetllar perquè tot això funcioni, em sembla un cas gravíssim, perquè pot passar en qualsevol altre lloc i que ningú se n'adoni. És més, qualsevol persona pot fer un abocament incontrolat i que no puguem estar al cas.

En sap alguna cosa el seu Departament d'aquesta carretera, per exemple, que es vol fer des de Queralbs a Fontalba, de cent i escaig de milions que, a més a més, la fa el Departament d'Agricultura, una cosa incomprendible, una carretera que no va enlloc, després de les necessitats que tenen els pagesos per a la protecció? I li parlo dels pagesos perquè per a mi són un element bàsic de protecció mediambiental al territori. I en aquesta carretera s'hi fa un enquitranat de més d'onze quilòmetres, un lloc que no va enlloc i que, a més a més, hi ha un risc importantíssim que aquest espai natural, que és Fontalba, es massifiqui i que, per tant, sigui un cas, diguem-ne, d'aquells que portaran cua i que ho anirem seguint. El seu Departament em pot dir alguna cosa d'això? El seu Departament li ha demanat explicacions, al Departament d'Agricultura, de perquè té la intenció de fer aquesta carretera?

Perquè, és clar, una de les funcions de l'Administració és estar al cas del que està passant al país, i si estan sortint aquests dies, doncs, informacions sobre que es vol fer això, em semblaria extraordinari que el seu Departament no en digués res.

A més a més, escolti, si no hi ha una política efectiva sobre els nuclis agregats, ja podem parlar de protecció mediambiental, perquè la millor garantia de protecció ambiental del territori és la gent que hi viu, eh? I els pagesos són un element indispensable. Per tant, si ens estem gastant els calés amb coses que no fan falta i que ningú les ha demanades, que ni tan sols surten com a prioritats en els plans comarcals de muntanya i, en canvi, tenim els nuclis agregats sense sanejament, sense portada d'aigües, sense enllumenat públic..., escolti, no estem protegint el territori. Li estic parlant d'elements efectius reals del territori, la millor garantia del territori que és la gent que hi viu i que, per tant, vetlla per la seva seguretat.

En sap alguna cosa, el seu Departament, del control dels aprofitaments hidrològics? De l'abusiva extensió que se'n fa de l'aigua dels rius, i que passa pels canals i no la veiem pels rius i, per tant, de la manca de cabal ecològic que hi ha permanentment en els rius, i que no hi ha cap denúncia, que no hi ha cap manera que l'Administració hi intervingui perquè això pugui ser efectiu, i que un bé de domini públic com és l'aigua la puguem «disfrutar» tothom?

Miri, jo, com vostè sap, també pertanyo a l'Administració local i, per tant, jo no parlo de teories, jo parlo de pràctiques, els parlo de casos pràctics, i, per tant, sé de què va la cosa i, com diria el Quim Monzó, «de la magnitud de la tragèdia». Perquè això que he dit abans dels expedients en un poble és molt important, perquè si vostè té encantat un expedient durant un any i mig a una persona que vol invertir cent milions en un poble –que això no passa cada dia, eh?–, vostè està fent un flac favor que la gent del territori s'hi pugui quedar a viure. I això està passant. I el que li deia la senyora Bet Font que..., no és que en tingui la culpa el funcionari, el qui en té la culpa és la direcció política d'aquest funcionari que no el fa funcionar. I que hi ha una manca evident de control i d'eficiència i eficàcia a l'hora de donar solució a tots els problemes que els plantegen a l'Administració... A veure, això li ho estic dient perquè ho conec de pràctiques, no ho conec de teories, són casos que m'hi trobo cada dia i, per tant, a mi no em parli de teories, a mi parli'm de pràctiques perquè aquestes sí que les conec.

I, per tant, home!, una mica més de voluntat a fer plans de gestió forestal, a fer endegaments de rius en la gestió del bosc de ribera. Escolti, que ja és normal que es demani una gestió acurada d'un sanejament dels boscos de ribera dels voltants de la població i que triguin quatre, cinc, sis mesos..., primer, a contestar-te; després, a dir-te que s'està fent el pressupost, i, després, no sé quants mesos per dir que això ja s'ha encarregat a una forestal, que el dia que li vingui bé potser arribarà a fer la feina.

Doncs bé, estem davant d'una administració que no és eficaç. Ja sé que això no és culpa seva, que això és una

herència desgraciadament del passat. Però, és clar, em sembla que ens toca demanar-li, en ares d'aquesta eficiència i d'aquesta eficàcia, que posi fil a l'agulla, que no ens decebi i que, per tant, doti els recursos i, a més a més, doni solució a aquest clam del territori; que, d'una vegada per totes, l'Administració tingui cura del territori, però, efectivament, si de cas, després, en la meua segona intervenció en continuarem parlant.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. El senyor conseller té la paraula.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats per la seva paciència. Senyor diputat, i senyor alcalde, deixi'm que li digui molt sincerament i molt ben predisposadament que fa pocs dies que vaig tenir l'honor de celebrar un any i mig de conseller al Govern. No he tingut l'honor de tenir cap reunió amb vostè –cap reunió amb l'alcalde de Ribes de Freser– a la seva petició, ni cap visita, ni cap trucada per interessar-me per algun expedient o per algun problema del seu municipi; gustosament ho faré.

També haig de dir, senyor president, que em sento una mica indefens, i no per ara –intentaré sortir-me'n com pugui–, però jo venia preparat per respondre una interpellació sota el títol de la conservació del patrimoni natural, especialment pel que fa a la diversitat biològica. I pensava explicar diferents plans, programes, projectes que des del Departament i des del Govern estem impulsant en el camp de la protecció de la diversitat biològica, de la biodiversitat i la protecció del nostre patrimoni natural. No venia preparat –i ho lamento i, en tot cas, estic a la seva disposició, senyor alcalde, senyor diputat, i ho faré, a més, demà mateix– per atendre tots els casos concrets dels quals interpreto que existeix, doncs, una certa necessitat d'observació, perquè és possible que existeixi alguna mancança que calgui abordar.

Totes les accions que des del cos d'agents rurals i des dels agents fluvials són detectades en el moment, són tramitades amb la màxima celeritat. Tinc coneixement del cas que es va donar en el riu Rigard, a Planols, sobre una mortaldat de truites provocada per, sembla que presumptament, un accident laboral en unes obres efectuades amb l'autorització corresponent per part de l'àrea d'ordenació del domini hidràulic de les conques del nord de l'Agència Catalana de l'Aigua, però iniciada sense l'avís preceptiu i apercebiment per part de l'empresa i per part de la institució responsable de l'inici de les obres. Hem obert un expedient, hem actuat amb celeritat i la veritat és que els agents fluvials, els inspectors han actuat, en aquest cas, correctament, davant d'una incidència que, òbviament, escatirem i arribarem fins al final en totes les responsabilitats que calgui depurar.

Deixi'm dir-li que l'organització del personal d'inspecció de l'Agència Catalana de l'Aigua es distribueix en sis zones, es dediquen a la inspecció general i durant l'any 2000 s'han efectuat més de 10.500 actes d'ins-

pecció i durant el que portem del 2001, més de 4.000 actes d'inspecció per part d'aquests inspectors; quaranta-dos inspectors a tot el territori, més el suport també del cos d'agents rurals, més de tres-cents agents rurals, que també estan observant tot el que és la preservació del nostre patrimoni natural donen, també, presència en el medi amb actuacions programades de nou, amb vigilància, amb proximitat a la gent del territori. I li haig de dir que, en aquest cas, coincideixo absolutament amb la seva observació: el principal factor de degradació del nostre patrimoni natural és el despoblament del nostre territori. I aquesta és la política ambiental que des del Departament i des del Govern estem interessats i volem seguir impulsant. I estic disposat a rebre els seus suggeriments en aquest sentit. Hem de garantir que existeixin les condicions de vida perquè la gent pugui continuar desenvolupant les seves iniciatives, la seva família en el territori. Vull recordar-li que a l'Agència Catalana de l'Aigua hi ha informació de tots els ajuntaments, té obert un programa permanent de neteja de lleres i de rius. El darrer Consell d'Administració de l'Agència Catalana de l'Aigua ha aprovat la primera fase d'aquest any 2001 –la primera fase–, perquè és un programa obert per a més de quatre-cents cinquanta milions de pessetes destinats a programes, propostes que ens eleven els diferents ajuntaments.

I també li haig de dir que l'Agència de l'Aigua, en alguns moments, pot tenir algun problema de reorganització, un procés complex que s'ha iniciat escassament fa un any, provinent de l'antiga Junta d'Aigües i l'antiga Junta de Sanejament, i que en aquests moments està donant pas a una nova administració hidràulica, d'acord amb els criteris de la normativa d'aigües, de la Directiva europea d'aigües, de la Llei d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua a Catalunya.

I també li dic –i ja li ho avanço– que en la línia en què vostè reclamava sense especificar..., que al llarg d'aquest any aprovarem el segon Pla de sanejament de les aigües residuals a Catalunya. I dic el segon, perquè durant els darrers deu anys hem estat en condicions de construir més de tres-cents depuradores que ens han permès tenir el 98% de les platges en estat de compliment de la normativa europea, i hem anat recuperant la qualitat biològica i ecològica de les nostres aigües, dels nostres rius, gràcies a l'esforç de tot el país pel que fa al cànon de sanejament, avui cànon de l'aigua.

Doncs bé, completant com estem ja, el primer Pla de sanejament de les aigües residuals urbanes, estem en condicions d'anunciar que al llarg d'aquest any aprovarem el segon Pla, que arribarà a tots els nuclis de menys de dos mil habitants, a tots els nuclis habitats; més de mil set-cents actuacions previstes per tal de garantir que també tots aquells petits nuclis habitats tinguin les seves aigües sanejades.

I sóc conscient de l'esforç que requereix controlar millor els aprofitaments hidrològics dels nostres rius. Sense anar més lluny, l'any 2000, amb unes condicions de sequeres pitjors que l'any 99, vàrem obtenir un 20% d'estalvi, un 20% més de recursos gràcies a una millor gestió i una millor inspecció i control dels diferents aprofitaments hidroelèctrics de les nostres preses, dels nostres salts d'aigua, dels nostres rius fluvials.

I, en aquest sentit, també li anuncio que, dintre d'aquests mesos –i jo espero que al tombant de l'estiu serà possible–, tindrem definits, per exemple, per a tot el que és la capçalera del Ter i dels seus diferents afluents i rius, els cabals ecològics i de manteniments, que aniran sent aprovats gradualment per a cada conca hidrològica del país, amb la finalitat de garantir, en aquest cas, la qualitat, els ecosistemes, els cabals de manteniment, i, evidentment, fixant unes condicions molt més restrictives, el compliment estricte de les concessions existents i, si s'escau, la seva revisió, per tal de garantir aquesta qualitat ecològica i biològica dels nostres rius.

En definitiva, senyor diputat, crec que amb els recursos de què avui disposa l'Administració ambiental –en aquest cas, l'Agència Catalana de l'Aigua, la Direcció General de Patrimoni Natural, el Cos d'Agents Rurals, la Direcció General de Planificació Ambiental, la Junta de Residus, la Direcció General de Qualitat Ambiental, en definitiva, el Departament de Medi Ambient– donem resposta a aquesta voluntat i a aquest objectiu de protegir la nostra biodiversitat, de desplegar l'estratègia –que en aquest cas ha estat ja aprovada pel Govern, amb la col·laboració de l'Institut d'Estudis Catalans– per tirar endavant, per exemple, el programa «Rius vius», que persegueix precisament bona part de les inquietuds que vostè ens ha recordat, pel programa d'«Aigües vives», d'una especial cura i control, precisament, durant els mesos d'estiu per garantir la conservació i la vida en els nostres rius..., en definitiva, tota una sèrie de programes, projectes que han de donar resposta a les inquietuds, algunes de les quals li he contestat; d'altres, en prendré nota.

Conec la intenció d'una intervenció a la carretera de Queralbs a Fontalba –conec la carretera perquè, anecdoticament, modèstia a part, me la vaig poder fer l'any passat en bicicleta, pujant des de Queralbs fins a Fontalba–, sé quines són les seves circumstàncies, i, en tot cas, analitzarem, si s'escau, el projecte que té el Departament d'Agricultura, mirarem quin és el nivell d'intervenció i d'impacte, si s'escau, i, si és el cas, preceptivament s'haurà d'efectuar la corresponent avaluació de l'impacte ambiental. No sé si és el cas, però, en definitiva, hi estarem molt a sobre.

I, ho repeteixo, senyor diputat, estic a la seva disposició, demà mateix ens posarem a la seva disposició per analitzar també expedients o circumstàncies ja molt puntuals a què no li puc donar resposta des d'aquesta tribuna, per tal d'intentar millorar alguns dels aspectes que vostè ens ha dit que no creu que estiguin a l'alçada de les circumstàncies i de les exigències que, òbviament, estic disposat a considerar.

Però també li vull dir una última observació o consideració. Des d'un punt de vista de reorganització administrativa, la nova Agència Catalana de l'Aigua..., els demano i li demano una mica de consideració; ja no dic ni comprensió ni paciència: consideració. És un procés molt important, el que s'està portant a terme en els darrers mesos, des d'un punt de vista de l'aplicació de la nova Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, de l'any 98, que també ha tingut unes certes dificultats d'interpretació, d'adaptació, per part dels mateixos ajuntaments, també per part dels mateixos departaments del Govern, per part de les mateixes em-

preses i entitats. És cert que estem davant d'un repte ambiental, que també té la seva instrumentalització a través de normatives, moltes d'elles noves –la nova Llei de l'aigua, la nova Agència–, d'una llei d'intervenció nova, canvis de processos, d'una readaptació de competències recentment impulsada pel Parlament, també, en el camp del Departament de Medi Ambient. I, per tant, estic disposat a assumir que en aquests moments pugui haver-hi algun procés que no funcioni adequadament. Li demano la seva informació, la seva ajuda i el seu estímul per corregir aquests possibles defectes.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, en primer lloc, m'agradaria reconèixer-li el valor que té haver pujat en bicicleta a Fontalba, perquè mereix un esforç que jo, per exemple, sóc incapaç, vull dir, de realitzar.

El que sí que també m'agradaria que interpretés és que, a veure, jo no vinc aquí a parlar com a alcalde –perquè em semblaria una mesquinesa que vingués a parlar del meu poble, sent diputat–, sinó que més aviat el que he intentat és exposar-li des d'un punt de vista pràctic casos viscuts, i, per tant, doncs, des de l'òptica, diguem-ne, privilegiada que tinc i de l'observatori que tinc de l'Administració local, evidentment, parlar-li d'un cas que no és només singular del meu poble, perquè jo n'he parlat, d'això, a altres llocs, i crec que, desgraciadament, és una dinàmica no sols en el cas del meu poble, sinó també en altres.

Vostè ha parlat de la importància que té –i jo li reconec que en això estaríem absolutament d'acord– fixar la gent del territori, que el més important és fixar la gent al territori, perquè aquesta és la millor garantia de la protecció ambiental. Però, és clar, moltes vegades, un té la sensació que les lleis es fan des de llocs on no es coneix el territori; i li parlaré molt clarament. Per exemple, la Llei ambiental, que ha dit vostè que molts ajuntaments no la saben interpretar... A veure, aquí ens podem trobar amb un greu cas d'aquests, perquè una llei que no diferencia la ramaderia extensiva de la intensiva i, per tant, que la producció de purins d'una ramaderia extensiva és insignificant –per l'extensió amb què ho fa al territori– i, en canvi, és molt important a la intensiva, doncs..., això la Llei no ho contempla. I, per exemple, això a molts llocs pot acabar amb la pagesia, perquè es veuen obligats a fer un esforç que, evidentment, pel tipus de ramaderia que tenen, no els cal. I això la gent del territori no ho entén. I jo li dic, amb aquesta preocupació, que hi posin remei, que s'ho mirin bé, perquè els ajuntaments, precisament, ens trobem en aquests casos: que la gent no entén per què es fa una llei quan per a ells això dels purins no és un problema; per a una persona que té una ramaderia extensiva, evidentment, no és cap problema, els purins.

Quant a la neteja de les lleres, no és tant la neteja de les lleres, sinó la gestió. Jo sí que li puc dir que aquest no

és un tema només del meu poble; això també ho sé d'altres pobles. Vull dir, és un cas continuat, que no s'està fent la neteja de les lleres..., jo diria, la gestió de les lleres. Perquè, a veure, la gent que té memòria històrica, en un poble de muntanya que ha passat els aiguats del 40 i del 82, sap perfectament el perill que representa, doncs, un bosc de ribera massa exuberant, que pot tapar els ponts, com va passar l'any 40 en el meu poble, i que va ser un desastre per a la població. I, per tant, el que es demana és una gestió del bosc de ribera: no que s'acabi amb el bosc de ribera, sinó que hi hagi una gestió adequada que permeti prevenir aquests desastres i aquests perills dels quals la gent té una memòria històrica.

I, home, tornant a la carretera de Fontalba, escolti, ens agradaria moltíssim que el Departament donés una versió oficial del que pensa sobre l'enquitrant d'aquesta carretera, perquè la veritat és que a mi això al Ripollès em semblaria un insult a la pagesia. Que el Departament d'Agricultura destini 100 milions i escaig a fer una carretera que no va enlloc i que pot perjudicar greument el medi ambient, quan no hi han ajudes per a la pagesia jove, quan no hi han ajudes al sector ramader, quan encara hi han quantitat de serveis bàsics que no es tenen, em semblaria un insult a la pagesia que es tirés endavant i demostraria que el pagès no és una prioritat per al Departament. I, per tant, m'agradaria que el Departament, senyor conseller, donés una resposta oficial a un tema com aquest de la carretera de Fontalba, que, a més a més, té conseqüències sobre la vall de Núria, com vostè sap.

I, per tant, jo només dir-li que, evidentment, també estic a la seva disposició per al que vulgui vostè consultar, i, en el que pugui ajudar, l'ajudaré, evidentment. Però em temo molt que moltes vegades es té una visió molt urbana sobre temes mediambientals i que moltes vegades no s'està al cas del que passa exactament al territori.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, pot repreguntar.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Si em permet, recontestaré, més que repreguntaré.

El president

Home, no, l'actitud interrogativa a la vida es pot donar, doncs, amb molta facilitat, però ara potser sí que...

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor diputat. Bé, la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, en aquests moments estem fent un exercici per revisar els seus annexos, amb la voluntat d'atendre, en aquest cas, bona part dels suggeriments o les observacions que, tant des d'un punt de vista institucional local com des d'un punt de vista sectorial, se'ns han efectuat; estem definint

millor, de cara a donar major garantia jurídica tant a ajuntaments com a gent emprenedora, els criteris del canvi substancial, i estem fent tot un programa de desplegament informàtic, de suport, de cara als ajuntaments i als consells comarcals, per garantir que aquesta Llei, que és una llei innovadora, una llei que adapta una directiva, la Directiva de la IPPC europea, amb caràcter pioner, pugui ser un bon instrument de gestió, d'ordenació i d'execució de les polítiques ambientals i de les decisions dels ajuntaments, en el marc de les seves competències, amb el suport del Departament o la intervenció del Departament, quan s'escaigui. Tenim un programa d'implementació i de millora de la Llei d'intervenció en matèria ambiental.

El programa de lleres, senyor diputat, dona resposta a les necessitats que, tant observades directament d'ofici per part de la mateixa Administració hidràulica com que ens fan arribar els diferents municipis a través dels seus ajuntaments, puguin ser observades amb la necessària intervenció econòmica i tècnica des de l'Agència Catalana de l'Aigua. I, per tant, ho repeteixo, crec que en aquest cas és un programa que s'ha impulsat des de l'any passat, des de l'any 2000, que està donant una bona resposta i que és un programa, a més, amb caràcter obert i extensiu, i incorpora els criteris de gestió de ribera, i prima –prima– els criteris de seguretat per sobre de qualsevol altre criteri, tot i, també, buscant equilibris en la conservació i la protecció del nostre patrimoni natural.

Dir-li que som conscients que en aquests moments, des del Departament de Medi Ambient, amb l'assumpció d'importants traspassos en els darrers mesos, amb l'esforç reorganitzatiu que això representa, en algunes delegacions territorials s'estan buscant nous emplaçaments; amb les comarques i consells comarcals impulsarem un programa desenvolupament de bases administratives i organitzatives, i, en aquest sentit, tenim l'interès i tenim la motivació de donar resposta a aquestes noves necessitats de proximitat dels nostres serveis tècnics i dels nostres serveis administratius al territori.

Prenc nota d'aquest interès seu per la pista de Queralbs a Fontalba. Li'n donaré jo resposta, m'interessaré per la iniciativa i el projecte del Departament, i recullo les seves inquietuds en aquest sentit.

I, per acabar, i si m'ho permet –atenent, doncs, que m'he apuntat les seves inquietuds–, la meua provenença urbana, no la puc negar –sóc fill del Putxet, sóc de Barcelona–, visc al Vallès Oriental, crec tenir prou sensibilitat des d'un punt de vista territorial, i li garanteixo que intentem donar la millor resposta a les necessitats de la gent, per més petit que sigui el poble o municipi on estiguem. Escassament fa quaranta-vuit hores estàvem amb la gent del Pallars Sobirà, precisament, a dalt de tot d'Alins, a Tavascan, intentant escoltar la gent, intentant estar al costat dels responsables locals, per tal d'intentar articular aquesta política ambiental, cada vegada més propera i més sensible a la gent del territori, perquè som conscients que ells són els veritables protagonistes de la política ambiental que ens ha de garantir el futur del nostre patrimoni natural.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller.

————— **Modificació de l'ordre del dia**

La següent interpellació es posposa, a petició del portaveu del Grup que la formula.

————— **Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les infraestructures catalanes (tram. 300-00123/06)**

El dotzè punt és la interpellació que presenten els Socialistes - Ciutadans pel Canvi; la presenta l'il·lustre diputat senyor Manuel Nadal, i versa sobre el finançament de les infraestructures catalanes. Té la paraula. (*Veus de fons.*) Perdó? Ah!, no té interlocutor. Esperis un segon... I, en tot cas, el Govern sempre és solidari (*remor de veus*), i, com que avui ja no venia preparat ni per a la del seu Departament, l'incito a... Té la paraula.

El conseller de Medi Ambient

Perdoni, senyor president, venia preparat per a la interpellació del meu Departament, no pas per la derivada d'una interpellació que s'ha esdevingut després per altres aspectes.

El president

Molt bé. Però amb la pràctica que ha agafat amb la contestat...

El conseller de Medi Ambient

Estic a la seva disposició, senyor president.

El president

No, no. A veure, és a dir, crec que ha de correspondre al conseller, i la seva absència, doncs, és una cosa que no hauria de ser. Però, malgrat això, el Govern és subsidiari, i, per tant, jo li prego, senyor diputat, que formuli la interpellació, i la contestarà. (*Veus de fons.*) Sí, sí.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Bé, senyor president, agraeixo, diguem, poder formular aquesta interpellació al Govern, als dos consellers presents, però és una mica un problema que no hi hagi el conseller adequat...

El president

Evident, evident...

El Sr. Manel Nadal i Farreras

...bé, el conseller responsable del tema. Estem parlant del finançament de les infraestructures a Catalunya, que té diversos aspectes, però jo em voldria centrar en la viabilitat del finançament de les grans infraestructures, necessàries per a Catalunya, compromeses en plans d'inversió, però que segurament no tenen el finança-

ment assegurat suficientment ni la viabilitat d'aquestes inversions. Hi ha tres aspectes importants sobre els quals em voldria centrar, tres grans plans que a mi em preocupa que no tinguin el finançament adequat en aquests moments.

El primer pla és el Pla director d'infraestructures en l'àmbit metropolità, infraestructures del transport. Vostès saben que aquest Pla és un pla de l'ordre de 955.000 milions de pessetes –955.000 milions de pessetes–, dels quals, una gran part, està pendent d'assegurar la seva inversió. Vostès saben que en el Pla director d'infraestructures metropolitanes, com deia, de 955.000 milions de pessetes, hi ha una part molt important –300.000 milions, senyor conseller– que s'han de pagar a través del conveni d'inversions en infraestructures; conveni que paga l'Estat dos terços i la Generalitat un terç, conveni que està pendent de ratificació i que no sabem quan es firmarà. Per tant, tenim 300.000 milions de pessetes, dels 900.000, que no sabem com es pagaran.

En el Pla director d'infraestructures hi ha una previsió de gairebé 95.000 milions de pessetes per a un tram de la línia 9 –vostès ho saben: la línia de l'aeroport, el tram de l'aeroport– que hauria de venir pagat amb fons de cohesió europeus, que Madrid no ha demanat. I, per tant, hi ha uns 95.000 milions de pessetes més pendents. També tenim, en el Pla director d'infraestructures, una inversió important de gairebé 117.000 milions de pessetes, que és una inversió diferida, que serà la línia 9, que pagarem amb el sistema alemany. Per tant, de 900.000 milions de pessetes, en tenim més de 500.000 pendents. Això és molt important, que d'un pla tan important, com és el Pla director d'infraestructures, més de la meitat no sabem com es pagaran.

Un segon aspecte que jo voldria assenyalar és la inversió en la xarxa d'alta capacitat a Catalunya. Nosaltres tenim calculat que, a Catalunya, la xarxa d'alta capacitat –autopistes i autovies– necessitaria una inversió de l'ordre de 900.000 milions de pessetes: dos terços correspondrien a l'Estat i un terç a la Generalitat; 600.000 de l'Estat, un terç de la Generalitat. I en aquest cas resulta que les inversions de l'Estat estan anunciades al Pla d'inversions del Ministeri de Foment, en la xarxa de gran capacitat 2000-2006, gairebé 576.000 milions de pessetes del Ministeri de Foment, però el Ministeri de Foment –perquè no hi ha acord amb el Govern de la Generalitat– ha començat a treure alguna de les inversions previstes en aquest Pla: 21.000 milions de pessetes per a l'Eix Transversal, 21.000 milions de pessetes que estan, en aquest Pla, Pla d'inversions a la xarxa de gran capacitat 2000-2006. El Ministeri de Foment diu: «De moment, 21.000 milions de pessetes, els aparco, perquè no hi ha acord amb la Generalitat de com ho farem.»

Per tant, tenim un problema important en el Pla director d'infraestructures metropolitanes, del transport; tenim un problema a la xarxa de carreteres d'alta capacitat, i ahir ens vam trobar amb la sorpresa que a Madrid no es va aprovar el Fons de rescat de peatges. Per tant, ens comencem a trobar, senyor conseller, amb un problema: que les grans infraestructures d'aquest país, algunes grans actuacions en matèria d'infraestructures, que tenien una previsió d'inversió, aquesta previsió d'inversió no es pot realitzar. Per què? Perquè segura-

ment hi ha un model de negociació entre Catalunya i el Govern de l'Estat, entre Convergència i Unió i el Partit Popular, entre Pujol i Aznar, o entre Mas i Álvarez-Cascos, un model que està fracassant, un model que necessita una urgent revisió.

I a mi em preocupa –a mi em preocupa– que avui hi hagi unes declaracions del conseller en cap de Catalunya, el senyor Mas, que diu: «Mas interpreta la negació del Fons de peatges com un fracàs del Parlament.» A mi em preocupa profundament que un diputat d'aquest Parlament, el conseller en cap, digui que el problema que a Madrid no es voti a favor d'una resolució d'aquest Parlament és un problema del Parlament que a ell no l'afecta, quan és parlamentari, que a ell no l'afecta, quan és el conseller en cap. Vol dir que no anem bé en el model de relacions Catalunya - Espanya, no anem bé en el model de relacions..., del finançament de les inversions, que el model de Convergència i Unió i el Partit Popular està fracassant, i que convé –com deia el senyor Pasqual Maragall i com deia el senyor Carod-Rovira– que ens plantejem un nou model; un nou model que segurament passa pel consens, primer, a Catalunya, encara que en el cas del Fons de peatges anéssim tots junts i hagués fracassat...

Jo crec que val la pena que ens ho plantejem de veritat, que ens ho replantejem de veritat, que a Catalunya políticament, tots plegats, ens asseguem a una taula –i també el Partit Popular, perquè el Partit Popular té la veu cantant a Madrid–, que ens asseguem junts, que anem junts els partits polítics, però que anem junts sobretot amb la societat civil. Catalunya necessita un nou lideratge per reivindicar les infraestructures que necessita, per reivindicar el finançament d'aquestes infraestructures, i aquest lideratge ja no el pot portar endavant ni el president Pujol, ni el conseller Mas, amb la seva marginació del Parlament. Si no anem junts tots els catalans, Partit Popular inclòs, i societat civil, a Madrid cada vegada ens faran menys cas. I a mi em preocupa –repeteix– que ni el Pla director d'infraestructures metropolitanes, ni la xarxa d'alta capacitat, ni el Fons de rescat puguin tirar endavant perquè hi ha hagut una actitud de Catalunya fracassada, una negociació bilateral del Partit Popular i Convergència i Unió que no tira endavant.

Per tant, jo crec que és el moment que ens plantejem seriosament un nou model de negociació i que ens plantejem seriosament quines són les prioritats de Catalunya. Insisteixo en el tema de l'Eix Transversal, perquè jo voldria que en el proper Ple hi hagués una resolució a favor del desdoblament de l'Eix Transversal i a favor de la negociació pel finançament de l'Eix Transversal. El Partit Popular va finançar més de 60.000 milions de pessetes pel finançament de l'Eix Transversal. El Partit Popular tenia 21.000 milions de pessetes per finançar el desdoblament de l'Eix Transversal. Hi ha una resolució d'aquest Parlament que diu que es negocia el finançament del desdoblament; Convergència i Unió hi va votar en contra, podem rectificar: en el proper Ple podem votar una moció a favor de la negociació per al finançament de l'Eix.

I per què insisteixo en aquest tema? Perquè l'Eix és la futura columna vertebral de Catalunya, és la via de pas

entre Aragó –i si volen, Madrid– i Europa. I l'Eix Transversal l'hem de potenciar amb una autovia i amb una xarxa ferroviària de l'Eix Transversal. I a més, tenim una columna vertebral, que l'hem de potenciar, però Catalunya té unes ròtules, uns genolls trencats. Vostès pensin que a partir de l'Eix Transversal hi ha un punt molt important que és Cervera. A Cervera s'ha de fer el desdoblament de l'autovia de la nacional II, Cervera - Santa Maria del Camí; autovia que està adjudicada des del desembre, autovia adjudicada des de Madrid des del desembre, i que encara no han començat les obres. Tenim una ròtula, entre l'Eix Transversal, que volem desdoblar, i la nacional II, que s'ha de desdoblar, que no funciona; l'Eix Transversal tampoc està acabat en aquest tros, les Oluges - Cervera. La ròtula de Catalunya no funciona, aquesta ròtula tan important que a més, d'alguna manera, lligaria amb el gran eix Tarragona - Montblanc, Montblanc - Andorra, la C-14, que Madrid també està disposat a finançar, almenys en l'eix Tarragona - Montblanc - Tàrrrega.

Per tant, el que estem dient, senyor conseller, és que ens plantejem de veritat que cal un nou model de negociació del finançament de les infraestructures, que el model liderat per Mas, per Pujol, per Álvarez-Cascos i per Aznar ha fracassat, i que cal, de nou, que a Catalunya ens asseguem tots plegats; que fem força, els partits polítics, la societat civil, i que, de veritat, pensem que aquest Parlament és molt més important del que ens pensem; perquè –repeteix– les paraules del conseller Mas en contra d'aquest Parlament són unes paraules intolerables. El conseller Mas és parlamentari: si el Parlament ha fracassat, Mas ha fracassat; si no tenim finançament del Fons de rescat de les autopistes, també és un fracàs de Mas, i no pot ser que Mas, que és parlamentari, digui que és un problema del Parlament; és del Parlament, és del Govern i és de Catalunya, perquè no tenim Fons de rescat; per tant, és un problema de tots.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Govern intervindrà? *(Pausa.)* El senyor conseller Felip Puig...

(Veus de fons.)

El conseller de Medi Ambient

Senyors diputats i senyores diputades, m'hauran de perdonar –senyor diputat– el nivell de concreció en relació amb la seva interpellació..., m'ha agafat de sorpresa, però també interpreto que el Govern ha de donar resposta a la seva interpellació. Deixi'm, en tot cas, que faci una breu, una breu reflexió en relació amb la seva reflexió genèrica a l'estat de situació de les infraestructures al país.

Recentment, tant el president de la Generalitat, el president del Govern, com el conseller en cap, com el conseller de Política Territorial, han vingut explicant que avui podem parlar que a casa nostra s'estan desenvolupant i s'estan aplicant un nivell d'inversions i un nivell de desplegament d'infraestructures molt important per a la vertebració del futur del nostre país, per l'horitzó aquest que assenyalam de Catalunya 2010.

S'està arribant ja a un punt real de l'arribada del tren d'alta velocitat a Catalunya. S'està arribant ja al final del procés de planificació, de projecte i de disseny –i per tant, ben aviat s'iniciaran les obres– de l'ampliació de l'aeroport de Barcelona. Serà una realitat ja, abans d'acabar l'any, l'inici de les obres d'ampliació del port de Barcelona i del de Tarragona. Estem en condicions ja d'iniciar les obres, ben aviat, del desviament del riu Llobregat; s'està aplicant el desviament del riu Franco-lí. Estem construint la depuradora més gran d'Europa; hem aconseguit recursos per a la segona gran depuradora de Barcelona, per la depuradora del Besòs. Estem tirant endavant les xarxes d'abastament... –la primera xarxa, la xarxa d'abastament; la segona xarxa, la de depuració; la tercera xarxa, la de reutilització–, de les aigües a Catalunya. I és evident que estem ja en condicions d'iniciar, ben aviat, la licitació de les obres de la línia 9 del metro, i ja s'han licitat i adjudicat les obres del Trambaix, infraestructures per al transport públic importantíssimes per al desplegament d'un nou model de mobilitat a la ciutat de Barcelona, a la capital de Catalunya, i al seu entorn metropolità.

Totes les inversions que s'han aconseguit –i ara entraré una mica en la reflexió que vostè ha fet; i espero que el president serà indulgent i permetrà que en el torn de rèplica pugui intervenir, ja, el conseller titular, i abandonar aquesta suplència d'urgència–, totes aquestes inversions, signifiquen un volum pressupostari, uns recursos financers molt importants –molt importants– que sumen prop dels tres bilions de pessetes; inversions que s'estan canalitzant i que s'estan executant al llarg dels darrers mesos, i que durant els propers quatre o cinc anys posaran aquest país a un nivell de desenvolupament infraestructural de primer nivell europeu.

I això ha estat així –més enllà de les reflexions que espero que tingui l'oportunitat de tornar a insistir..., que el conseller de Política Territorial li farà sobre el finançament d'alguns dels programes concrets del Pla d'infraestructures del transport o del Pla de les autovies de gran capacitat, o la circumstància del Fons del rescat dels peatges– amb un model que vostè, d'una manera jo diria que excessivament entusiasta, ha qualificat de «fracassat». I vostè parla d'un model de negociació Partit Popular - Convergència i Unió, i l'ha simbolitzat en Pujol - Aznar... –disculpa, conseller–, Mas - Álvarez-Cascos, fracassat; i jo li haig de dir que aquest suposat fracàs ha tret molt més bona nota que el model que en el seu moment també van protagonitzar Pujol - González i que van protagonitzar en el seu moment el conseller Molins i el conseller Mas i el conseller Macias amb el ministre Borrell, molt millor.

I per tant, no es pot parlar de fracàs d'un model de negociació, en aquest cas pel que fa a les infraestructures i a les inversions, que ha permès avui situar Catalunya al capdavant de donar resposta als reptes que té, des d'un punt de vista infraestructural: tres bilions de pessetes són unes inversions que val més tard que mai, que s'haurien d'haver hagut de catalitzar i d'aconseguir des de fa alguns anys, que no entenem encara com es va prioritzar la portada del tren d'alta velocitat a altres regions i no pas a les que garantien i asseguraven la integració a Europa i el desenvolupament econòmic i social de l'Estat espanyol.

I per tant, li haig de dir que és evident que estarem disposats..., i que des del Govern ja ens hem manifestat en la línia de desitjar que en el nou sistema de finançament per a Catalunya existeixi un ampli consens polític, no només a Catalunya sinó a l'Estat espanyol; que aquest nou sistema de finançament de l'Estat pugui ser objecte d'un acord entre els dos grans partits espanyols, dels quals vostès també són coresponsables, i que, en definitiva, els mesos i les setmanes que ens resten de negociació per a un nou sistema de finançament puguin garantir que, en el futur, Catalunya no hagi d'esperar tants i tants anys de grans declaracions d'intencions però que a l'hora de la veritat –repeteix–, amb el model González - Borrell, no vam ser capaços, entre tots, d'obtenir. I avui sí, amb el model que vostè ha anomenat de Pujol - Aznar, Mas - Álvarez-Cascos –i jo hi afegiria el conseller Macias, evidentment–, hem pogut situar el nostre país en un nivell de desplegament, d'obres, d'inversions i d'actuacions molt important.

Per tant, li haig de dir que fracàs, ni un, i en tot cas, hem pogut garantir un desenvolupament molt millor –molt millor, molt millor– que el que es va aconseguir quan el Partit Socialista de Catalunya tenia, directament o indirectament, responsabilitats en el Govern de l'Estat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

A vostè, senyor conseller. Senyor diputat, torn de rèplica...

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Bé, ara que ja hi ha el responsable del Departament suposo que podem continuar una mica el diàleg. Ara, jo crec que és preocupant que..., en un tema tan important com les infraestructures de Catalunya..., el conseller deu tenir les seves raons perquè no hi fos present.

És clar, el senyor Puig diu que el model aquest deu funcionar molt bé, però jo veig que no deuen parlar molt, els consellers, entre vostès, perquè diu: «Macias» –i això els del PP cal que s'ho mirin bé– «es refia que el PP perdi la majoria per poder desdoblar l'Eix.» Deu voler dir que la situació actual no és pas la millor, per negociar, en la negociació bilateral que vostès fan. «Macias es refia que el PP perdi la majoria per poder desdoblar l'Eix». No són socis per governar? I ara volen que perdi la majoria? Què vol dir això? Que no funcionen, les relacions; que aquest model no funciona –aquest model no funciona. (*Remor de veus.*) Escolti'm, jo no m'ho invento –jo no m'ho invento. (*Remor de veus.*)

Miri, jo, de vegades, observo a la Rambla el joc aquell dels «trilers» –no hi he jugat mai, eh?– i a mi em dóna la impressió –a mi em dóna la impressió– que aquí, avui, amb el tema aquest de les infraestructures, el Partit Popular, des de Madrid –i ho fa bé, eh?–, està fent el joc del «triler»; és a dir, els ensenya a vostès la boleta de la inversió i diu: «Miri, miri: invertirem 600.000 milions de pessetes en carreteres; 21.000 a l'Eix transversal.» I vostès s'ho creuen, diuen: «Oh, això sí que va bé, ara; tenim una important inversió del Govern de l'Estat a Catalunya.» Però llavors, allò que fan els

«trilers», mouen les boles i diuen: «On és la bola?» No hi és; la inversió no hi és; els 21.000 milions de pessetes, els han tret.

Ara, en el joc del «triler»... (*remor de veus*), en el joc del «triler» hi ha dues coses molt importants: el que juga, que en sap molt, que és molt intel·ligent, i el Partit Popular ho fa bé; el que..., l'aliat del que juga, l'espavilat, que de tant en tant aposta i guanya..., i és que el Partit Popular de Catalunya de tant en tant aposta i guanya. (*Remor de veus.*) I ara, amb el tema de l'Eix Transversal, la setmana que ve, presentarem la Moció, copiada de la Proposició no de llei del Partit Popular, que demana el desdoblament de l'Eix Transversal i que hi hagi una negociació. I guanyarem.

I el Partit Popular de Catalunya fa d'espavilat; de tant en quant aposta i diu: «Mira, aquí, és la bola, tu; ara em toca els calés i els guanyo» –inversió a l'Eix Transversal i altres inversions. Però és que llavors hi ha els incauts que van apostant, i van apostant, i van apostant i no hi ha la bola. I vostès, en aquest tema, estan jugant a aquest que es passeja per allà i torna a apostar, i tornen a invertir en el model de negociació bilateral amb el Partit Popular, i la bola, quan vostès van a buscar-la, no hi és, i les inversions no hi són, senyor conseller. Vostès saben –ho deia el senyor Maragall avui– que del compromès l'any passat en els pressupostos del 2000 s'ha liquidat el 51% en obres; el Partit Popular ha liquidat el 51%. És a dir, del que s'anuncia, del que es diu que se vol fer al que es fa realment hi ha molt menys.

Miri, jo concretaré algunes qüestions de la Moció, que em sembla que és el que és important, senyor conseller Macias, perquè em sembla que en aquests temes ens podem posar d'acord. Cal continuar reclamant els 95.000 milions de pessetes, aproximadament, per al tram d'arribada de la línia 9 a l'aeroport, dels Fons d'actuació europeus, i això ho hem de negociar amb el Partit Popular. Cal que el Partit Popular demani a Europa, i el Govern de Madrid demani a Europa, els 95.000 milions de pessetes per a la línia 9. Penso que ens posarem tots d'acord per demanar això, fins i tot el Partit Popular. Doncs, fem-ho; però després anem tots junts a demanar-ho a Madrid, que no ens torni a passar com amb el Fons de cohesió. Aquest serà un primer punt.

Segon punt, senyor conseller. El conveni d'inversions en infraestructures en el PDI, el tema aquest dels 308.000 milions de pessetes que s'han de finançar dos terços la Generalitat, un terç l'Estat, està pendent. Hi ha una proposta que es faci en dos quinquennis; una proposta d'acceleració, per tant, del conveni d'inversió en infraestructures: 30.000 milions de pessetes/any, dels quals 20.000 són de la Generalitat.

Tercer. Amb la línia 9, no ho fem pel sistema alemany; agafem el crèdit del BEI, del Banc Europeu d'Inversions, per fer aquesta inversió de 117.000 milions de pessetes que vostès s'han compromès i que haurà de pagar el proper Govern.

Quart. Concretin terminis d'inversió del Pla d'inversions del Ministeri de Foment a Catalunya en xarxa viària. Mirem quines són les autovies que ha compromès el Ministeri de Foment i mirem quins són els compro-

misos, amb terminis, i periodifiquem aquesta inversió: Tarragona - Montblanc - Tàrraga, Eix Transversal, etcètera; vejam quan es fan i concretem-ho.

Cinquè. La resolució a favor del desdoblament de l'Eix Transversal i de negociar conjuntament.

I sisè. Un nou model de negociació del finançament de les infraestructures, un nou lideratge d'aquest model.

Ho intentin; provin de sumar esforços –les forces polítiques, aquest Parlament...–, respectin aquest Parlament –no com el conseller Mas que diu que aquest Parlament no compta–, respectin el Parlament, busquin aliats a la societat civil i anem tots junts a demanar les inversions que Catalunya necessita.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller d'Obres Públiques, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Sí. Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc permeti'm, senyor president, que demani disculpes a la cambra..., el que passa és que estava en un acte institucional amb el meu homòleg del País Basc i els desplaçaments per la ciutat de Barcelona, en cotxe, no són, precisament, gaire senzills.

El president

Per falta d'infraestructures, segurament... (*Rialles.*)

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Per tant, demano, en qualsevol cas, disculpes a la cambra, als senyors diputats i especialment al senyor Nadal, com a..., i agraeixo al senyor Felip Puig, doncs, la primera resposta.

Bé, el tema de fons és un tema, de totes maneres, seriós en el qual jo no voldria frivolitzar gens ni mica, perquè crec que és un d'aquells temes en el qual el país ens juguem molt, i, per tant, l'aposta que el Govern de la Generalitat i que crec que el conjunt d'administracions catalanes hem estat fent els últims anys és una aposta de la qual comencem a veure els resultats positius.

Com vostès saben, no fa gaires dies que el president de la Generalitat va fer una conferència en el Col·legi d'Enginyers de Camins i va posar de manifest, engrunant-ho, totes les inversions ja compromeses –no les *promeses*, sinó les *compromeses*–, tant per part del Govern de la Generalitat com per part de l'Estat –i no hi figuraven, fins i tot, inversions molt importants que fan els municipis–, i la suma d'aquestes inversions s'acostava als tres bilions de pessetes en cinc anys, la qual cosa és una xifra que és substancialment més important que la inversió tan important que va fer el nostre país per preparar-se per a l'organització dels Jocs Olímpics.

Per tant, si tot això es produeix, jo imagino que aquí hi ha hagut un treball segurament de tothom, senyor

Nadal, això que vostè demana; jo crec que ha estat de tothom: de les institucions... Jo quan vaig a plantejar temes em sento molt emparat, perquè sé que el que demano és el que demana, doncs, la nostra societat civil –les administracions, per exemple, a l'entorn metropolità, etcètera. Però crec que això ho hem de posar de manifest: en aquest moment, com mai a Catalunya –en aquest moment, com mai a Catalunya–, hi ha una inversió important que està garantida. La qual cosa no vol dir, senyor Nadal, que no tinguem dèficits importantíssims segurament provocats pels dèficits d'inversió que hi va haver durant una llarga etapa. I per tant, jo crec que hem de fer un gran esforç –en el qual sempre ens trobarem amb tothom que vulgui– per aconseguir de completar les infraestructures que ens fan falta.

Jo li he de dir que en aquests moments el que em preocupa més des del punt de vista de finançament d'infraestructures de transport són les infraestructures viàries. Les infraestructures ferroviàries estan prou garantides; sembla que el port..., per descomptat, els ports, i l'aeroport sembla que també. Però, en canvi, en el tema viari hem de fer encara un esforç, perquè tota una sèrie d'autovies que s'han de fer al nostre país efectivament es puguin tirar endavant.

Voldria, finalment, fer-li una reflexió, perquè òbviament el que vostè presenti sàpiga que segons què pot no ser legal. Diu vostè: «D'aquí a un any hem de dir el projecte de l'Eix Transversal.» Impossible, il·legal, estic segur que ningú voldrà fer votar això; un projecte, segons el senyor ministre de Fomento, diu que es triga de sis a set anys a tenir-lo llest. Nosaltres no diem això sinó que diem que el mínim, segons la legislació aplicable, és de vint-i-sis a quaranta-dos mesos. És bo que no enganyem els ciutadans, i si vostès presenten una moció, és bo que aquesta moció no falsegi cap realitat.

Què vol dir això? Vol dir que si creiem que hem de desdoblant l'Eix Transversal –i nosaltres creiem que l'Eix Transversal s'ha d'anar començant a desdoblant prioritàriament per certs trams que ja sabem quins són–, hem de començar ara a treballar els projectes, perquè, aquests vint-i-sis mesos, aproximadament tres anys –sumi ara–, és quan estarem en disposició de començar-hi a invertir. I si vostè suma ara tres anys, segurament s'adonà que hauran acabat mandats i legislatures a diferents àmbits i que, per tant, el que nosaltres ara hem de fer..., hem de treballar en la preparació d'aquests projectes. Però no cal que enganyem la gent dient-los que en un any s'han de tenir: per fer un projecte, per tenir un projecte aprovat fan falta, repeteixo, segons la legislació aplicable, de vint-i-sis a quaranta-dos mesos.

Amb la voluntat de treballar per les infraestructures per a Catalunya, senyor Nadal, ens hi trobarem sempre, i vostè ho sap. Amb la voluntat d'utilitzar les infraestructures per fer un joc de «trilers» no ens hi trobarem mai, i com que no ens hi trobarem mai, nosaltres no perdrem mai, senyor Nadal.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpелlació al Consell Executiu sobre la inversió en transport públic (tram. 300-00154/06)

La següent interpel·lació, que és el número 13 de l'ordre del dia, és la que presenta el Grup Popular –l'exposat l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat– sobre el transport públic. Té la paraula.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la interpel·lació que presenta el Grup Parlamentari Popular, la centrem sobre transport públic i sobre inversió en transport públic, i no, com l'anterior, que era una inversió pública en el seu conjunt.

Jo no entraré, sens dubte, al debat, que el senyor Nadal, molt legítimament, semblava que volia interpel·lar al Grup Parlamentari Popular, però bé, el que sí que li diré molt clarament és que el model sobre la inversió pública a Catalunya –ignoraré algunes dades– és un model que ell podrà, si vol, justificar de joc de «trilers», però en tot cas aquest joc de «trilers» el que fa és que a Catalunya hi hagi el 17% de la inversió de l'Estat; i mentre governava el Partit Socialista Obrer Espanyol hi havia el 5. Aquest és el joc de «trilers» del Partit Socialista Obrer Espanyol i, per extensió, del Partit Socialista de Catalunya: del 5 al 17%.

Sens dubte, la interpel·lació que nosaltres presentem fa referència, també, a aspectes que abans s'han comentat, no? Em centraré, principalment, en aquells aspectes del transport públic centrats, principalment, a l'àrea metropolitana de Barcelona, no sense que vostè, conseller, em faci alguna referència també al que ha de ser el transport públic a d'altres ciutats de Catalunya, o de quina política, el Govern de la Generalitat, vol aplicar a d'altres ciutats de Catalunya i, principalment, a les ciutats capitals de comarques, capitals de província, com poden ser Tarragona, Lleida i Girona. Perquè, evidentment, creiem que hi ha un greuge comparatiu negatiu per Lleida, Girona i Tarragona per al que és el finançament del transport públic comparat amb Barcelona. I creiem que aquí, al Parlament de Catalunya, hem d'estar analitzant tots els aspectes de Catalunya, i no solament el transport públic –molt important– de l'àrea metropolitana, sinó del conjunt de ciutats de Catalunya que també disposen de transport públic.

I voldria iniciar, també, dins d'aquest preàmbul –per dir-ho d'alguna manera– d'aquesta interpel·lació, i voldria destacar el que ha estat i el que estarà completat dins de pocs mesos –com és la integració de la xarxa tarifària que entrarà en vigor en tota la seva totalitat l'1 de gener del 2002– amb algunes dades. L'any 2000 estem parlant de suportar un conjunt total de passatgers amb transport públic a l'àrea metropolitana, amb tot el conjunt d'operadors públics –dades de la mateixa Autoritat del Transport Metropolità, de la mateixa l'ATM–, de 746 milions de passatgers. Estem parlant de xifres realment espectaculars; inversió no solament de l'Estat i de la Generalitat, sinó també dels ajuntaments, que després hi farà referència. Però sí que he de comentar el que hem assenyalat en algun altre debat: el que és una falta d'inversió per part de la Generalitat de Cata-

lunya respecte al pressupostat en el decurs dels últims anys, que no s'ha recuperat d'un any per l'altre.

Voldria, conseller, aturar-me en alguns projectes i alguns aspectes bàsics. Estem parlant d'un pla director d'infraestructures de l'àrea metropolitana, any 2001-2010, de quasi un bilió de pessetes: 955.000 milions de pessetes. Ampliacions a la xarxa, 213.000; línia 9 del metro –senyor Nadal, repassi els números–, 236.000 –236.000–; Trambaix, 74.000; modernitzacions i millores, 130.000; intercanviadors, 42.000; xarxa ferroviària estatal, 187.000; altres actuacions en xarxa ferroviària, 71.000 milions de pessetes.

I estem parlant, dins d'aquesta Autoritat del Transport Metropolità –on estan representades tot el conjunt d'institucions de Catalunya i també totes les administracions de Catalunya, perquè l'Estat també és Administració a Catalunya–, dels objectius que en els mateixos estatuts de l'Autoritat del Transport Metropolità diu. I diu: «D'entre les seves funcions bàsiques recollides en els seus estatuts la programació de les inversions i proposar els convenis de finançament a subscriure.» I el mateix Pla director d'infraestructures parla de les següents dades: d'aquest total de 955.000 milions de pessetes, quasi un bilió, 377.000 milions d'aportació de l'Estat, 372.000 d'aportacions de la Generalitat, 42.000 que provenen del món local i 94.000 de fons de cohesió. I dels fons de cohesió hem de mirar que aquests fons de cohesió arribin i que aquests fons de cohesió serveixin per finançar aquest conjunt d'infraestructures del transport públic.

Però ens hem d'aturar, des del Grup Popular... –i estem parlant de Catalunya, d'aquests 372.000 milions de pessetes–, com la Generalitat de Catalunya, conseller, pensa finançar una obra d'aquesta magnitud amb una aportació de 372.000 milions de pessetes? Vam acordar en els darrers pressupostos de la Generalitat –i ho vàrem fer entre el Govern de la Generalitat, Convergència i Unió i el Grup Popular– obres com la línia 9 del metro que serien el que en podríem anomenar fórmules de finançament extrapressupostàries; és a dir, el mètode alemany, entre d'altres.

Recordarà, conseller, que en els seus primers mesos de conseller de Política Territorial el diputat que li parla el va interpel·lar, llavors ja –fa uns anys– i li va dir: «Conseller, hem de fer participació de l'empresa privada, del sector privat per tirar endavant algunes infraestructures.» Ara, al cap dels anys, vostès s'han adonat que això és una necessitat, perquè el finançament i el sistema alemany no és ni més ni menys que això: és a dir, finançament mitjançant el sector privat que, després, haurà d'anar pagant, gradualment, el sector públic, és a dir, les administracions.

Aquests 372.000 milions de pessetes, conseller..., quina és la seva previsió per finançar tot aquest paquet? Quina és la seva previsió per a aquest conjunt d'infraestructures i, entre d'altres, em vull centrar, evidentment, en el que és la línia 9 del metro –la línia 9 del metro–, no solament per al seu finançament, sinó que ens poguéssim informar, conseller, perquè crec que és interès de tota la ciutadania de Catalunya, de quines són les seves previsions de terminis d'execució, quines

són les seves previsions, també, en d'altres obres com és el mateix Trambaix, adjudicat l'abril del 2000, per una quantitat de 36.000 milions de pessetes. Aquest conjunt de dades, conseller, fan que des del Grup Popular ens plantejem amb preocupació com vostès afrontaran –hi insisteixo un cop més– aquest finançament.

Fa poques setmanes, en aquest Ple, nosaltres ens posicionàvem respecte als comptes generals de l'any 1997 i l'any 1998. I parlàvem, dins d'aquell posicionament, sobre el que eren fórmules que s'havien d'aplicar per finançaments, quant a la inversió que nosaltres críticàvem que no s'estava complint en aquell moment. I vàrem dir al conseller d'Economia i Finances, al conseller Homs, que s'havien d'aplicar diferents fórmules de finançament en aquells aspectes extrapressupostaris que havíem pactat en els pressupostos, com era el que en podríem anomenar el GIF català. El conseller ens va respondre –i ens ho deia, en aquell moment– que estava disposat a estudiar diverses fórmules per aquest finançament.

Ara, avui, conseller, vostè té l'oportunitat de presentar-nos –que, de ben segur, n'haurà parlat amb el responsable d'Economia i Finances del Govern de la Generalitat– quines són les possibilitats per fer front a aquests finançaments, quines són les fórmules estudiades i també que ens pugui fer referències de com van els acords entre el Govern de l'Estat per fer front, també, i poder reclamar aquests quasi 100.000 milions de pessetes per als fons de cohesió, per a unes infraestructures tant importants com és el transport públic.

Jo voldria recordar, abans d'acabar aquesta primera part de la meua interpellació, el que ha estat una problemàtica en els últims anys a Catalunya..., una problemàtica que fins fa pocs mesos no hem arribat a la integració tarifària en el seu conjunt –hi ha responsables, també el Govern de la Generalitat, però també d'altres governs–, el que ha estat una problemàtica per una falta d'inversió, per una falta de convenis de finançament en el decurs d'aquests anys. I també, a la vegada..., i lamento que ara no hi hagi el senyor Pasqual Maragall, perquè en la seva època de responsable a l'Ajuntament de Barcelona moltes de les actuacions que ara estem reclamant –i que, de ben segur, almenys des del Partit Popular de Catalunya impulsarem perquè siguin una realitat–, llavors, no es van poder tirar endavant per falta de convenis amb el mateix Ajuntament de Barcelona i d'altres ajuntaments de l'àrea metropolitana, pel que fa a aspectes del transport públic. No s'hi val, de vegades, sortir a reclamar transport públic quan l'únic que s'ha fet, o el poc que s'ha fet, és com a màxim pagar la pintura de l'autobús que finalment s'ha inaugurat.

Conseller, esperem que ens pugui donar resposta a aquest conjunt d'inquietuds del Grup Popular i, en la segona part de la interpellació, en la rèplica, puguem seguir comentant tot al que he fet referència fins ara.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, intentaré, amb el breu termini de què dispo, de donar explicacions d'un tema tan important com és el del finançament del Pla director d'infraestructures. Després, si ho vol, parlarem de la resta de territoris de Catalunya.

Efectivament, com vostè molt bé ha dit, aquest Pla preveu unes inversions de 955.000 milions de pessetes, i jo el que faré serà desgranar cada un d'aquests programes i dir quines seran les fórmules de finançament que estan previstes i que, òbviament, s'hauran d'anar negociant, i també quin és l'estat de cadascuna d'elles.

El Programa d'ampliació de xarxa preveu una inversió, sempre referit al període 2000-2010, de 213.000 milions de pessetes. Bàsicament aquest Programa, amb l'excepció del material mòbil, el finançament del qual té un tractament a part, amb participació de les administracions segons contracte programa, doncs, la resta d'aquesta quantitat, que són aproximadament 199.000 milions, es financen, bàsicament, a través del conveni d'infraestructures; és a dir, a través d'una fórmula que la Generalitat i l'Estat pacten, amb una aportació de dos tercers parts per part de la Generalitat i una tercera part per part del Govern de l'Estat.

En aquest moment estem negociant el conveni referent al 2001-2005, el primer que ha estat ja acceptat pel Ministeri d'Hisenda és que sigui quin canal..., això és positiu. I en aquests moments estem estudiant quines són les obres que poden estar integrades tant en contacte amb el Ministeri de Foment com en contacte amb el Ministeri d'Hisenda. Jo, en tot cas, crec que és bo que tots els grups de la cambra –i, de manera molt especial, vostès–, doncs, ajudin que aquesta negociació vagi per bon camí.

En segon lloc, el segon Programa és la construcció de la nova línia 9 del metro, de la qual ja estat adjudicat pràcticament la meitat del seu valor, i que serà adjudicat aquesta tardor amb un inici previst de les obres l'any vinent.

El finançament d'aquesta línia serà feta pel sistema alemany, però combinat, tal com vostè deia –i tal com, òbviament, el conseller d'Economia, d'Hisenda, havia anunciat– a través de la constitució, d'altra banda imprescindible, des del punt de vista de la liberalització del sector ferroviari, d'un GIF català, eh?, que el Govern, properament, lliurarà a aquesta cambra. I que el que fa també és donar complement a una preocupació del mateix Parlament que va encomanar al Govern que fes, el que en deien l'Autoritat Ferroviària de Catalunya que, en qualsevol cas, no és tant autoritat, sinó que és empresa. I que la primera comesa que el Govern li encarregarà serà el finançament d'aquesta obra.

I aquesta empresa, senyor Nadal –ara li contesto a vostè, perquè això no li ho he contestat abans–, utilitzarà, també, òbviament, doncs, la capacitat d'endeutament que el BEI a lliurar a l'ATM i que l'ATM ja preveia que es podia subrogar.

Per tant, jo crec que serà bo que creem aquesta entitat, que serà el constructor i propietari del que són les infraestructures de via de..., no de l'operació –que això,

òbviament, hi han altres operadors que ho han de fer–, però sí de la infraestructura dels túnels, tant del que es pugui correspondre a ferrocarrils com del que pugui correspondre a qualsevol xarxa ferroviària.

Per tant, això tindrà aquesta via de finançament específic, lògicament, amb endeutament a llarg termini, que és el que permetrà, d'acord amb la normativa europea, de tirar endavant aquesta i, segurament, altres vies.

Un altre programa és el de tramvies, que preveu dos tramvies, d'entrada: el de la Diagonal - Baix Llobregat i el de Diagonal - Besòs, el Trambaix i el tram Besòs, que en diem. Aproximadament, el primer ja ha estat adjudicat per 36.000 milions, el segon està en estudi per poder-ser fer el concurs com més aviat millor. I, en aquest cas, el que es tracta, justament i precisament, és d'una fórmula de finançament privat, que ha estat d'èxit en tant que hi va haver una bona concurrència de concursants. Ha estat adjudicat a un *pool* d'empreses privades, amb la participació obligada de dues empreses públiques: d'una banda, de TMB i, d'altra banda, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, perquè ens semblava que l'experiència que tenen aquestes empreses havia de ser aportada en el fons de comerç d'aquesta mateixa societat privada que, per tant, introduirà el finançament privat.

Hi ha també un altre programa, que és de modernització i millora, de 131.000 milions de pessetes que aquí serà finançat, en part, per convenis d'infraestructures i, en part, per contracte programa, és a dir, l'altra fórmula de col·laboració a través de la qual, aproximadament, l'Estat i la Generalitat aportem cada un el 37,5% del dèficit del sistema de transport, i les administracions locals, el 25. I, per tant, amb això es pagarà material mòbil, de metro, de ferrocarrils, es pagaran els costos d'integració tarifària i es faran diverses millores en la xarxa. No totes, perquè algunes van també amb el conveni d'infraestructures.

I hi ha també un programa molt important, que és el d'intercanviadors, en el qual també s'apostarà pel finançament privat, perquè hi han importants possibilitats que els intercanviadors constitueixin també, doncs, activitats que generin negoci, i, per tant, no és bo que qui pagui sigui l'Administració i qui se'n beneficiï sigui un privat. Per tant, és bo que, seguint també experiències que estem..., per exemple, parlant amb el Consorci de Transportes de Madrid, segurament els intercanviadors principals que es treguin es trauran també via concessió.

I, finalment, hi ha un programa, que és el de la xarxa ferroviària estatal, de 186.000 milions de pessetes, que inclou aquelles obres que el Ministeri de Foment ha anunciat ja que pensa portar a terme, i tenim la seva programació.

Per tant, jo crec que aquest PDI s'inicia amb una solidesa important quant al seu finançament. Jo crec que molts programes a deu anys, que en el primer any, doncs, ja siguin capaços de garantir els 36.000 milions del Trambaix; els 120.000 milions de la primera fase, que és una fase molt llarga, perquè va fins al parc logístic de la línia 9; el conveni d'infraestructures, que espere negociat i tancar aquest mateix any, amb una xifra també substancial; les mateixes inversions garantides

pel Ministeri de Foment... Tot això superarà, de molt llarg, la meitat d'aquests 955.000 milions. I si en el primer any d'un programa de deu anys en tens ja garantida més de la meitat, òbviament, les garanties d'èxit del mateix Govern, del conjunt d'administracions, tant ara com les que hi puguin haver al llarg d'aquesta dècada, crec que són realment molt solvents.

Per tant, jo voldria, senyor Fabregat, senyores i senyors diputats, enviar un missatge clarament positiu. Crec que les coses estan ben enfocades, que s'ha fet una feina de consens molt important amb el sector local, que s'ha fet una feina molt important de treball al costat de l'Administració de l'Estat, que queden, certament, uns quants temes a resoldre, però que jo estic segur que, amb les eines de què ens hem dotat, bàsicament el mateix consorci ATM, la feina de diàleg i de concertació amb unes i altres administracions, estem en condicions de poder tirar endavant aquest ambiciosíssim Pla director d'infraestructures.

Finalment, vostè feia referència també a la línia 9. Jo voldria dir-li que la línia 9, com vostè sap, està dividida en quatre fases, aproximadament cada una de deu quilòmetres, per fer-li una simplificació –no és ben bé així–, i que en aquests moments ja hem licitat la totalitat de la primera fase –que és més llarga, perquè té una forca i, per tant, són tretze quilòmetres– i que hi ha licitats també els túnels de la segona i tercera fases. És a dir que, licitats, pràcticament trenta quilòmetres, que, d'altra banda, com vostè es pot imaginar, és l'obra més complexa i cara.

Per què s'ha fet d'aquesta manera? Doncs, s'ha fet per un motiu tecnològic molt clar i evident, i és que aquesta part d'aquesta línia de metro s'ha de fer amb tuneladora, i s'ha de fer amb dos tipus de tuneladora: una, per a roca, i l'altra, per a materials solts. I, òbviament, aquestes tuneladores –que valen de l'ordre d'uns 4.000 milions de pessetes– necessiten una determinada quantitat de quilòmetres per ser amortitzades.

Si nosaltres només adjudicàvem la primera fase, resulta que no amortitzàvem totalment aquestes maquinàries, amb la qual cosa o bé les havíem de recomprar –quan no té massa sentit que l'Administració es dediqui a tenir maquinària d'obres públiques–, o bé havíem d'encarir el cost, perquè l'empresa ens feia pagar, amb una petita part, tota l'amortització. La solució va ser, doncs, fer que, aquestes maquinàries, les puguem posar al límit de la seva vida útil, adjudicant ja tot el túnel que s'ha de fer via tuneladora. I, per tant, jo crec que aquesta és una bona solució, que a més accelera les obres i que fa que el calendari d'execució d'aquesta línia, doncs, almenys fins al parc logístic, puguem posar-lo ja en aquests moments.

Per tant, senyor Fabregat, jo voldria que les meves explicacions haguessin contribuït a aclarir un tema sobre el qual molt s'ha estat treballant, i sobre el qual, francament, crec que les coses estan ben enfocades; que s'haurà de treballar molt, tots hi haurem de posar de la nostra..., però jo estic convençut que ens permetrà donar el tomb al sistema de transport públic de l'entorn metropolità de Barcelona.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats... Honorable conseller, si li he fet tanta referència al tema del finançament d'aquestes quantitats –li ho recordo: 372.000 milions de pessetes, període 2001-2010–, és, en tot cas, per les mateixes dades que fa pocs dies el seu Departament, amb un magnífic treball, ens presenta, al *Balanç d'actuacions al Departament de Política Territorial i Obres Públiques de l'any 2000*, i quan parla de transport, i transport públic, aproximadament 17.500 milions de pessetes –any 2000. Està clar que els 17.500 milions de pessetes, si els traslladéssim i els multipliquéssim per deu, en aquest conjunt d'anys, estaríem parlant de 175.000 milions de pessetes; no arribem ni a la meitat, conseller. Per això li he parlat jo –i vostè hi ha fet una referència– d'altres sistemes de finançament i del que hem anomenat i del que portem anomenant des de fa unes setmanes –i vostès ho estan dient– el GIF català.

Li he comentat també, conseller –i espero que en el seu torn de rèplica tingui temps–, altres indrets de Catalunya, que jo crec que també n'hem de parlar, del transport públic, no solament a l'àrea metropolitana, sinó en d'altres indrets de Catalunya que també tenen molta importància i creiem que tenen un greuge comparatiu negatiu amb la mateixa àrea metropolitana. Vostè ha parlat, conseller, i m'ha fet..., m'ha explicat el finançament; en tot cas, li ho agraeixo. És el seu quadre de finançament penjat a la web de l'ATM, és aquest (*l'orador el mostra*). Però, en tot cas, sí que hi ha uns temes que és el que li comentava, no?: pagament diferit de la Generalitat, 102.000 milions de pessetes, i després, els fons de cohesió, 94.000 milions de pessetes.

I després ens ha parlat vostè de..., li he fet jo una referència a la línia 9, i li he fet una referència al Trambaix, principalment. A la línia 9, com vostè ja ha comentat, hi ha diferents actuacions que ja s'estan licitant, però, en tot cas, conseller, quina és la previsió –m'agradaria que es mullés més, per dir-ho d'alguna manera– inicial que creu vostè, d'obres, i com se podran anar executant aquestes obres?, si estem parlant de finançaments que no tinguin cap problemàtica, que de ben segur, potser en algun moment determinat, les tindran. I que, a la vegada, també, es pogués parlar d'aquest segon Trambaix, per dir-ho d'alguna manera, del tramvia del Besòs, no solament del que s'ha iniciat ara en aquest moment.

I espero, conseller, també, que d'alguna manera el conjunt de propostes i de projectes que la mateixa ATM ha acordat, no solament el projecte de la línia 9, o el tramvia del Baix Llobregat i altres traçats, com el que ha fet referència, sinó els intercanviadors –el central, a Plaça Catalunya, i d'altres, perquè vostès plantegen, si no m'equivoco, entre quatre i vuit intercanviadors més–..., però també que em pogués dir com estan els estudis de viabilitat en la línia de viatgers Papiol - Mollet i la millora de la línia Manresa - Barcelona –perquè aquests

són aspectes importants que vostè està parlant i negociant amb el Ministeri de Foment—; la tercera via en el tram Mataró - Barcelona; la nova línia Castelldefels - Sant Boi - Cornellà, i també el conjunt d'ampliacions de diferents línies de metro.

Nosaltres, conseller, li plantejarem en la nostra moció aspectes, com deia avui la portaveu del Grup Popular, que no seran —i feia referència, llavors, al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya— de ciclostil, perquè, el que vam parlar de l'Eix Transversal, ja n'està, de parlat, malgrat que es pugui tornar a repetir, però ja n'està. Nosaltres li plantejarem aspectes per aprofundir en acords sobre el finançament pel que fa referència al Pla director d'infraestructures, principalment, de l'Autoritat del Transport Metropolità. Nosaltres volem aprofundir també en aspectes —i aquí sí que té molta responsabilitat el seu Departament—..., en d'altres indrets de Catalunya pel que fa referència a transport públic. I nosaltres, d'alguna manera, també voldríem que vostè pogués assumir compromisos davant de la ciutadania, en definitiva, també davant d'aquesta cambra, pel que fa referència a quins són els terminis d'execució, quines són les posades en funcionament de diferents obres, com les que hem estat parlant, tan importants per al conjunt del transport públic de Catalunya i, principalment, de la seva àrea metropolitana.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Bé, vostè ara ha xerrat poc, però és que cada cosa era una pregunta que a mi em necessita molt de temps. Intentaré ser breu i concís.

Bé, parla vostè d'altres indrets de Catalunya; té raó. Miri, vostè és de Lleida, vostè és diputat per Lleida. Jo l'altre dia vaig anar a Lleida, hi havia el senyor Siurana, i vàrem presentar quinze autobusos adequats a tothom, diguem-ne, magnífics, d'una empresa privada —no municipal, sinó d'una empresa privada; el senyor alcalde, el vam convidar per cortesia—, i que havien estat fets per... —sí, no rigui, perquè..., tinc cortesia—, bé, que havien estat, lògicament, fets gràcies al Pla de millora del transport públic per carretera, que ha significat, només en un any, la substitució del 30% del parc de transport, i que vostès veuran anar corrent per tot Catalunya. Per tant, això..., la majoria d'aquests autobusos feien línies amb centre a Lleida i que anaven, doncs, fins la Seu, per dir-ho d'alguna manera, o que anaven, doncs, fins a Barcelona amb transport.

Voldria dir-li també que en d'altres indrets..., per exemple, a l'entorn de Tarragona, la Direcció General de Transports està fent un programa de coordinació del transport municipal de les ciutats que en tenen —Tarragona, Reus, etcètera— amb els transports interurbans, que ha fet que les freqüències augmentin de manera molt important, i tot això també dintre del Pla de millora, amb subvencions atorgades pel Govern. Igual com

aquest, estem també estudiant altres àmbits urbans: el de la ciutat de Girona, l'entorn de Manresa, etcètera.

Per tant, jo crec que la preocupació que vostè deia, crec que podem acotar-la també a altres indrets de Catalunya, sense oblidar una cosa: l'àmbit de la regió metropolitana «ampliada», que en diem, que és la d'integració tarifària, són pràcticament cinc milions d'habitants de Catalunya, perquè arriba fins a Vic, arriba fins al Vendrell —dintre ja de la província de Tarragona—, arriba fins a Blanes —a la província de Girona—, i, per tant, n'agafa pràcticament cinc milions. I en tot aquest àmbit els diners no són només per a la gent de l'Eixample o per a la gent de l'Hospitalet o Sant Cugat: són també per a la gent de Vic, per dir-li algú, o per a la gent del Vendrell o municipis de l'entorn.

Vostè planteja també com estan altres actuacions. En aquest cas, depenen més de l'Administració de l'Estat, però jo també puc informar-n'hi. Pel que fa al Papiol - Mollet, sembla que l'Estat ha pres ja la decisió d'obrir-lo al servei de passatgers i que està ja molt propera la licitació de les estacions, que és el que fa falta per poder tirar això endavant. Una mica més encallat està el de la línia de Manresa - Cervera; jo crec que és un dels temes en què tots plegats haurem de fer més incidència perquè l'Administració de l'Estat hi inverteixi.

I, finalment, vostè també ha dit un tema en el qual vostè sap perfectament que el Govern de la Generalitat, la mateixa ATM ha actuat de manera molt valenta i decidida, que és el de demanar que la línia del Maresme pugui ser ampliada, perquè tenim problemes de capacitat —està funcionant molt bé, però ja no pot més—, i nosaltres hem fet una cosa que crec que ha anat bé i que Renfe i que el Ministeri ens han agraït molt, que és que han dit: escoltin, aquí s'ha de posar una tercera via —no a tot el tram, sinó a certs trams, i això ja permet augmentar la capacitat— o la segona via —no, tampoc, en tot el tram, sinó en certs trams, el que en podríem anomenar l'alt Maresme. Per tant, jo crec que això que Renfe valora molt positivament i que estic convençut que tirarà endavant —perquè, de fet, està dintre del PDI— també són temes que van avançant. Pel que fa al tram Besòs, l'ATM està estudiant el plec de condicions, i jo crec que ben aviat en podrem ja donar informació.

I, finalment, em planteja el tema que, en aquests moments, és el tema que hem de valorar més, que és qui assumeix la nova línia ferroviària de Gavà, que en diem, que tant pot ser una prolongació dels Ferrocarrils de la Generalitat com una prolongació de Renfe. Òbviament, el que ha fet l'ATM és dir que això s'havia de fer; nosaltres, al que ens hem compromès és a tirar endavant el projecte i, en tot cas, si no fos l'Administració de l'Estat que ho decidís assumir, jo crec que aquest GIF català, segurament també hauria de ser la segona obra que pogués tirar endavant. Això es veurà en el tràmit d'informació pública del PDI, que acaba el 30 de setembre, i, per tant, jo crec que, al llarg de l'any, tindrem resoltes aquestes incògnites que vostè em demanava.

Jo desitjo, senyor Fabregat, que el sentit de la seva Moció sigui un sentit positiu, que ens ajudi, i que, sobretot, aquests dies, doncs, en què estem ja negociant el conveni d'infraestructures, allò que des d'aquesta cam-

bra surti sigui una cosa, doncs, que pugui ser assumida, raonablement, i que no ens deixi a tots en situacions complicades com, dissortadament, de vegades passa. Per tant, jo estic segur de la seva bona punteria, que vostè afinarà en el to de la seva Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

No en dubti, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria d'organització de l'Administració de la Generalitat (tram. 300-00248/06)

La següent interpellació, la formula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach, sobre el capteniment en matèria d'organització de l'Administració de la Generalitat que té el Consell Executiu. Té la paraula.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Ens va motivar presentar, substanciar aquesta interpellació, avui, aquí, la recent estrenada Delegació Territorial, creació de la Delegació Territorial del Govern a les Terres de l'Ebre. Sens dubte, aquesta va ser una notícia important, una notícia que tots plegats hem celebrat i, en tot cas, caldrà fer-ne un seguiment estricte de com es va desenvolupant.

Deixin-me, però, abans d'entrar més en el detall de la qüestió, fer una certa referència a la història, en el sentit que la descentralització territorial de l'Administració de la Generalitat, des del nostre punt de vista, és una de les –segurament– assignatures pendents que ha estat més temps pendent per part del Govern de la Generalitat. Quan es va fer, quan es va recuperar la Generalitat democràtica, després de les primeres eleccions, quan el Govern va posar en marxa tota la maquinària d'una nova administració, segurament que es va perdre una oportunitat històrica de fer les coses d'una altra manera. En aquest sentit, els serveis territorials, doncs, segur que s'haurien pogut pensar d'una altra manera; segurament que s'haurien pogut pensar, també, de manera diferent en els territoris que s'havien d'incardinar.

En qualsevol cas, va haver-hi una aposta clara pels serveis territorials provincials –segurament que era el més fàcil–, però això, al cap de vint anys, el que és evident és que ha conreat una cultura de la província, en la qual, vint anys després, dona per assentada una cosa que, fa vint anys, poca gent hi apostava, que poca gent veia clara. Ara es fa servir aquell subterfugi de «les comarques de», per referir-se, en definitiva, a la província i, dissortadament, el que s'ha instal·lat és una manera de funcionar al nostre país que està basada en aquestes províncies. Constató, també, que aquesta, per nosaltres, és una equivocació, en el sentit que les províncies no són, efectivament, la divisió territorial pròpia del nostre país, ni responen tampoc a cap criteri més o menys racional del que ha estat aquest país, històricament.

És cert que hi ha un procés iniciat en una ponència que està treballant aquí, al Parlament, i jo crec que aquesta interpellació no pretén interferir el treball de la ponència, en absolut –màxim respecte per aquesta feina–, com tampoc suposo que el Govern, en el moment que decideix crear la Delegació de les Terres de l'Ebre, pretén interferir en els treballs de la Ponència. Per tant, una mica, estaríem en la mateixa situació.

Per tant, aquesta interpellació, la volem emmarcar en el que és el procés inicial de revisió del model d'organització territorial de Catalunya, del qual entenem que l'Administració de la Generalitat no en pot restar absent. En aquest sentit, precisament, la Comissió d'experts, en l'informe que va fer, recomanava –ho llegeixo textualment– que, «pel que fa a l'Administració de la Generalitat, les diverses demarcacions territorials s'hauran d'adaptar a la nova organització que es proposa en els seus diferents nivells». Per tant, això posa de manifest la necessitat de regularitzar aquesta administració territorial i d'adequar-la a les necessitats reals del país, tot i que, des del nostre punt de vista, aquest criteri no és incompatible amb anar prenent decisions en la línia d'acostar l'Administració del que ara ja és una realitat territorial diferenciada, com s'ha demostrat en la recent creació de la Delegació Territorial del Govern a les Terres de l'Ebre.

De fet, el preàmbul del Decret 79/2001, de 6 de març, de creació de la Delegació, justifica aquesta decisió en el fet que «la presència territorial de l'Administració de la Generalitat» –i ho llegeixo, també, textualment– «ha de respondre a la realitat territorial del país i a la proximitat als ciutadans» –de fet, ho aplaudim– i, més endavant, en el fet que, llavors, estava a punt d'aprovar-se –ara ja ho està– el Pla territorial parcial de les Terres de l'Ebre a l'empara de la Llei 1/95.

Resulta evident, doncs, que la realitat territorial del país va més enllà de les encara vigents quatre províncies. Però també va més enllà de les quatre províncies i l'Ebre. El mateix Pla territorial general, que serveix de base per a la creació de la Delegació de l'Ebre, reconeix sis territoris específics. I, fa ben poc, aquest Parlament, per acord unànim, va prendre en consideració la modificació de la Llei per al reconeixement d'una setena realitat, com és la de l'Alt Pirineu i la Vall d'Aran, precisament per fer-ne un àmbit de planificació territorial conforme, en el seu moment, a les Terres de l'Ebre.

Ens trobem, doncs, amb uns criteris dels quals el Govern ha tret una conclusió, que és la creació d'una Delegació Territorial del Govern, i tot el que això comporta, que –hi insisteixo– compartim i aplaudim. Però, des del nostre punt de vista, és una conclusió parcial, pels mateixos motius, basats en els mateixos criteris legals ara invocats, i, per una necessitat real de descentralització, caldria completar-la amb la creació de noves delegacions del Govern, precisament, a la Catalunya central i a l'Alt Pirineu i a la Vall d'Aran. Però, també i al mateix temps, l'establiment d'una nova Administració territorial de la Generalitat hauria de servir per repensar aquesta Administració en termes de racionalitat i d'eficàcia.

Actualment, honorable conseller, cada Departament té un model d'Administració territorial propi, malgrat el que disposa l'Article 18 de la Llei 13/89, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Aquest article, precisament, el que estableix és que l'Administració territorial de la Generalitat s'estructurarà en delegacions territorials del Govern, d'acord amb la delimitació que s'estableix legalment. D'entrada i per començar, aquesta previsió legal de delimitació no ha estat feta, de tal manera que la mateixa creació de la Delegació de l'Ebre no pot invocar cap delimitació. Però tampoc no poden fer-ho les altres delegacions territorials, que, simplement, es van adaptar a les aleshores existents delegacions territorials de Governació, d'abast provincial, com ja hem dit abans. Un desplegament, doncs, provisional i sense base efectiva.

La Llei 13/89 estableix, en el seu Article 20, que en l'àmbit de cada delegació territorial del Govern hi pot haver un delegat per a cadascun dels departaments. Aquesta previsió es compleix pel que fa a l'Ebre, quan a la disposició final primera estableix que, en el termini d'un any, els departaments s'hi adaptaran, com ja han començat a fer els de Medi Ambient i el d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Ara bé, seria raonable que s'hi adaptessin tots els departaments i que no només ho fessin a l'Ebre. Actualment, el Departament d'Ensenyament té 7 serveis territorials; el de Cultura, 5; i, el d'Indústria, Comerç i Turisme, 3 –i no sempre coincidents.

I el tema es complica més si contemplem les estructures no departamentals: 8 regions sanitàries d'àmbits no coincidents amb les delegacions territorials, o, per exemple, el desplegament del Mapa Policial de Catalunya, que tampoc hi coincideix quan resulta que els delegats del Govern tenen competències en matèria de seguretat. Aquest és un cas especialment rellevant, quan es desplega el Servei Català de Trànsit, amb 4 serveis territorials, però, en canvi, les àrees regionals que depenen de les regions policials són 6 –les àrees regionals de trànsit. La Llei de creació del Servei Català de Trànsit diu que s'ha d'adequar a l'estructura territorial del Govern; el Mapa Policial és, doncs, un altre. I així podríem anar posant més exemples dels diversos departaments de la Generalitat, començant per Presidència i acabant per Sanitat i Seguretat Social, és a dir, tot el reguitzell de departaments i estructures que en desprenen. En tot cas, com que ara tampoc hi ha massa temps, a la rèplica, potser podrem entretenir-nos-hi una mica més.

Només li posaré un exemple, per acabar aquesta primera part, amb relació a aquesta necessària reordenació que des del Grup li estem reclamant, i és el fet que, en aquests moments, vostès creen una delegació a les Terres de l'Ebre, es crea la Delegació Territorial de Medi Ambient, però, en canvi, no es diu res dels organismes que hi són adscrits, organismes que són de base provincial –com, per exemple, els consells territorials de Pesca, els consells territorials de Caça, o bé, per exemple, en el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, les juntes territorials d'Arrendaments Rústics, que són, també, d'àmbit provincial, o, per exemple, com es planteja una Delegació Territorial de Justícia a les Terres de

l'Ebre, vist el mapa judicial que en aquests moments hi ha en aquelles comarques, etcètera, etcètera.

En definitiva, honorable conseller, el nostre plantejament en aquesta interpellació és conèixer el capteniment de com vostès pretenen ordenar, com vostès pretenen aportar criteris de racionalització al que és el desplegament administratiu de la Generalitat i, des d'aquest punt de vista, l'hem plantejada. I ha hagut un primer pas, que ha estat la creació d'aquesta Delegació del Govern a les Terres de l'Ebre, a veure com es pot concretar tot això que ve ara.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor diputat, bé, vostè ha fet una exposició, diguem-ne, analítica sobre quin és el grau d'adequació territorial de l'Administració de la Generalitat, i, al començament, parlava d'aquesta com d'una assignatura pendent. Jo, la veritat, és que no estic massa d'acord que això sigui una assignatura pendent; en tot cas, serà un tema on es poden anar introduint alguns, diguem-ne, ajustaments. Però, d'aquí a dir que és una assignatura pendent, em sembla que hi va un llarg camí, no?

Entre altres coses perquè, com vostè mateix deia –vostè mateix ho ha anat explicant, ho ha anat desgranant–, durant aquests darrers –bastants– anys, la Generalitat de Catalunya ha anat desplegant-se en el que és el conjunt de territori. I, moltes vegades, no amb un criteri absolutament –i ho deia vostè–, no amb un criteri absolutament de les quatre demarcacions provincials tradicionals, sinó que, precisament, en molts casos, en molts departaments, això ha estat diferent. En lloc de seguir el model dels quatre, doncs, hi ha hagut una implantació que va més enllà d'aquesta divisió territorial clàssica que, per altra banda, vostè criticava.

Voldria, en aquest sentit, aprofitar per dir que, segurament, les coses haurien estat diferents. Quan vostè diu: «Escoltin: no es va tenir prou visió de planificació», probablement, les coses haurien estat diferents si el Parlament de Catalunya, en una de les seves primeres lleis, hagués tingut èxit en el que era la nova divisió territorial de Catalunya i, per tant, la constitució de la província única. Això, desgraciadament –i no pas per culpa seva, ni per culpa nostra–, finalment, no va ser possible, i això, lògicament, va condicionar el que era el futur desplegament de la mateixa Administració de la Generalitat en el territori.

Ara bé, quan vostè diu que aquesta és una assignatura pendent, ens ho hauríem de plantejar, també, en termes no només de representació. Escolti'm: a Catalunya, doncs, tenim la distribució que tenim. En part, com ja han dit algunes sentències, ve com a conseqüència dels mateixos preceptes constitucionals, i això, ara com ara, doncs, no ho podem tocar ni ho podem canviar, però el que ens hauríem de plantejar és si, a més a més

d'aquesta representació territorial, hi ha o no hi ha eficàcia en el que és la gestió dels serveis territorials de la Generalitat. I jo crec que, si ens ho agafem en termes d'eficàcia, la resposta pot ser clarament positiva i pot ser clarament, diguem-ne, remarcable, en el sentit que els serveis territorials dels diferents departaments de la Generalitat funcionen correctament. I això és el que també ens hauria de preocupar. No és només un problema de representació en el territori, sinó que també és un problema, diguem-ne, del grau d'eficàcia amb què es gestionen els serveis o es deixen de gestionar.

I, en aquest sentit –hi insisteixo–, jo crec que el grau d'eficàcia amb què es gestionen els serveis territorials de la Generalitat, en línies generals –sempre hi pot haver alguna excepció, lògicament–, però, en línies generals, és un alt grau, un grau d'eficàcia molt elevat.

Vostè planteja el tema de la Delegació del Govern a les Terres de l'Ebre i ho jutja com un pas positiu, i jo ho celebro, perquè, certament, és així: és un pas positiu. Alguns poden dir que això, doncs, es podia haver fet en una etapa, diguem-ne, anterior. No oblidin que, de fet, ara hi ha un motiu, hi ha un motiu que justifica plenament aquesta Delegació del Govern, que és el que vostè també esmentava, no?: les comarques de l'Ebre són les primeres comarques de Catalunya, el primer àmbit territorial de Catalunya que compta amb un pla parcial, amb un pla territorial parcial. I la coordinació d'aquest Pla i l'impuls dels objectius recollits en aquest Pla, lògicament, aconsella que hi hagi una organització pròpia de la Generalitat a les Terres de l'Ebre que faci aquesta feina. Per tant, aquí hi ha també un motiu molt clar.

De tota manera, si en algun moment determinat hi havia hagut alguna prevenció o alguna inquietud respecte a si la Delegació del Govern de la Generalitat a les Terres de l'Ebre seria més o menys igual que les altres demarcacions, em sembla que això ja s'està esvaint. Perquè des del primer moment, nosaltres, ens vàrem comprometre que, per dir-ho així, la representativitat i la potència d'implantació de la Generalitat a les Terres de l'Ebre seria de primer nivell, exactament igual que ho és a qualsevol altra demarcació de Catalunya.

Vostè, també, diu si s'han d'obrir noves delegacions del Govern o no. Jo crec que haurem d'esperar una mica, perquè, així com en el cas de l'Ebre hi ha el Pla territorial parcial que ho justifica plenament, en altres casos em sembla que vostè coincidirà amb mi que seria bo esperar a veure com evolucionen els treballs de la Comissió parlamentària que, precisament, està intentant definir aquesta nova organització territorial de Catalunya.

Perquè, així com a l'Ebre les coses són molt clares i ningú discuteix res, vostè sap perfectament que, quan es parla, per exemple, de les comarques centrals de Catalunya, aquí, doncs, les coses no estan tan definides, no? I entre d'altres coses, no està tan definida, per exemple, on hauria de ser la capital administrativa de les comarques centrals de Catalunya –per exemple, entre d'altres coses. I vostè sap també perfectament que, quan es parla del Pirineu, doncs, no és el mateix el Pirineu lleidatà que el Pirineu gironí, no és el mateix la Cerdanya que la Vall d'Aran –la Vall d'Aran té i vol

tenir, lògicament, una especificitat pròpia–, i, en aquest sentit, parlar homogeniament del conjunt de les comarques de l'Alt Pirineu, tots estem d'acord que seria, segurament, un error.

Per això, té sentit crear l'Institut de Desenvolupament de les Comarques del Pirineu, perquè aquí sí que, la gent del Pirineu, hi està tothom d'acord, i, per tant, val la pena encetar les coses d'aquesta manera, de la mateixa manera que també s'havien encetat així les coses fa uns anys enrere, concretament, a les Terres de l'Ebre, amb l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre.

Per tant, noves delegacions? Potser sí, potser sí, nosaltres no ens hi neguem pas, però, en tot cas, creiem que seria bo compassar aquestes noves delegacions del Govern amb allò que acabi dient, que acabi determinant la Comissió parlamentària que està estudiant la nova organització territorial de Catalunya.

I finalment, vostè, també, deia en aquesta primera intervenció, deia una mica, en to diguem-ne no de sorpresa, però sí de dir: «Home, potser aquí no s'ha fet del tot bé.», en el sentit que hi ha departaments que tenen una determinada organització territorial i uns altres que en tenen una altra, no? Jo crec que això, no ho ha de veure com un fet negatiu. Al revés, és precisament un fet que entenc que és positiu, no? Primer, perquè vol dir que no seguim mimèticament la demarcació provincial que vostè, doncs, critica –i aquí hi estic plenament d'acord, no?–, i segon, que a més a més de no seguir mimèticament aquesta divisió provincial, a més a més, doncs, home, les coses no són tan diguem-ne homogenies a nivell de tots els departaments.

Vostè ha citat, per exemple, el Departament de Sanitat i jo li podria afegir el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. És evident que hi ha determinats departaments que no poden tenir només una estructura a nivell de quatre demarcacions a Catalunya. Per què? Perquè la seva realitat és diferent. La realitat territorial i sectorial que han d'atendre és diferent. I, per tant, el DARP ha de tenir oficines comarcals allà on hi ha una implantació agrària important, no? A la comarca del Barcelonès probablement no, però a la comarca del Pla d'Urgell o de l'Urgell o de la Terra Alta o d'on sigui, doncs, lògicament, aquí sí que ha de tenir una adequació al que són les necessitats del territori.

Per tant, jo crec que, si vostè agafa departament per departament –Sanitat és un cas claríssim... Vostè l'ha citat, no? Si hi ha a Catalunya un hospital comarcal cada cinquanta quilòmetres, vol dir que, lògicament, l'Administració de la Generalitat s'ha d'adequar al que són també aquestes «subàrees sanitàries», en podríem dir, no?, i per tant, no pot seguir mimèticament la distribució territorial que pot tenir un Departament de Cultura, posem per cas.

Bé, per tant, jo entenc que no hi ha d'haver una rigidesa en el model de descentralització territorial, sinó que hi pot haver una adequació cas per cas, perquè –hi insisteixo– els departaments gestionen temes molt diferents i, lògicament, no és el mateix gestionar una xarxa sanitària com la que tenim a Catalunya que gestionar una xarxa, per exemple, d'equipaments culturals, que té una agregació completament diferent.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat té la paraula.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Miri, quan jo dic que estàvem davant d'una assignatura pendent, em referia al fet que jo crec que fa vint anys, vint-i-cinc anys, tots estàvem d'acord que les províncies no eren la divisió territorial adequada per al país i que hi havia una oportunitat de canviar-ho, i això és el que no s'ha fet. És a dir, en la creació de delegacions territorials, ja no dic del Govern de la Generalitat, sinó..., per exemple, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió no tenia perquè respondre a aquest criteri provincial, en tot cas, podia respondre a altres realitats.

I si dic que hi ha hagut una assignatura pendent, que hi ha una assignatura pendent —que si a vostè li sembla que el terme no és prou adequat, doncs, en tot cas, sí que han tingut una manca molt important d'imaginació—, ho faig perquè, en aquests moments, la cultura de les quatre províncies ha entrat en la mentalitat de la majoria de persones que dirigeixen aquest país, sigui a nivell polític, a nivell administratiu, a nivell mediàtic, tant se val!, i això, honorable conseller, em permetrà que en tot cas li ho planteji així de clar, perquè entenem que no és el més adequat.

Però bé, més enllà d'això, el que estem dient és: «Escoltin, vostès que ara han fet la creació d'una delegació territorial...» Diu: «Home, el motiu és el pla parcial.» Sí, el motiu és el pla parcial i així li ho hem reconegut, però també és cert que els moments que s'estan vivint des del punt de vista polític i social a les Terres de l'Ebre suposo que han fet una mica d'empenta. Ja està bé i ja és positiu, però, en qualsevol cas, ja que vostès han fet una opció concreta i determinada, home!, aprofitin, aprofitin-ho per intentar racionalitzar i, en tot cas, per tirar endavant en altres àmbits.

No és cert el que diu, conseller, que no es pot pretendre la rigidesa en el model de descentralització. És a dir, vostè està dient: «Home, és que, si hi ha una estructura, és la que és.» Miri, escolti, el Departament de Sanitat té l'estructura que té, i la té, pràcticament, abans de l'any 80 —d'abans de l'any 80—, i, en aquests moments —les coses evolucionen, la societat, també—, és evident que hi ha d'haver una connexió cada vegada més gran entre el que és el mapa sanitari i el mapa de serveis socials. Per què? Perquè a les àrees bàsiques de salut, per exemple, s'estan fent serveis socials. I escolti, el mapa de serveis socials, el mapa de Benestar Social amb el mapa de Sanitat no s'assemblen ni per casualitat.

I des d'aquest punt de vista és una mica el que li estem dient. És a dir, hi ha sis sectors regionals dels Serveis Socials, hi ha vuit regions sanitàries, hi ha cinc delegacions territorials de Medi Ambient, però sis demarcacions de l'Agència Catalana de l'Aigua. El que li deia abans del Servei Català de Trànsit: coses tan elementals com aquestes, estem parlant de quatre serveis territorials del Servei Català de Trànsit i sis àrees regionals de Trànsit, i això és una contradicció. És a dir, el que estem dient és: «Escoltin, aprofitin per posar ordre en tot això.»

A més a més, segons la llei, si vostès ara despleguen la Delegació del Govern a les Terres de l'Ebre i comencen a fer Servei Territorial de Joventut de les Terres de l'Ebre, Jurat d'Expropiació Forçosa de les Terres de l'Ebre, Assessoria Jurídica de les Terres de l'Ebre, perquè, segons la llei, ho haurien de fer, vol dir que haurien de fer tot un munt d'organismes que, potser, des d'un punt de vista de racionalitat, es podrien plantejar d'una altra manera.

I el que estem demanant, honorable conseller, no és ni menys ni més que això, és a dir, una altra visió de l'Administració. La situació és la que és, fruit de les circumstàncies, fruit de la història, fruit del fet que vostès han fet una política que deien que havien de fer. Miri, aquí, ja no hi entrem més, és igual.

El que és cert és que, en aquests moments que vostè diu: «Efectivament, en aquests moments estem discutint tot un seguit de coses que afectaran tot això.», però vostès ja estan avançant i estan fent una delegació territorial de les Terres de l'Ebre, doncs, home!, aprofitem-ho també per fer altres coses. I el que nosaltres diem és que, en aquests moments, hi ha una multitud d'organismes que es podrien racionalitzar i una visió del territori que no respon al que vostès tenen, en aquests moments, posat damunt del mapa.

La situació en el territori ha canviat moltíssim. En aquests moments, cada vegada més s'estan definint unes àrees d'actuació. Si vostès tenen previstos de fer tot un seguit de plans territorials parcials, no entenc per què no poden començar a plantejar-ho a partir d'aquí. I des d'aquest punt de vista és evident que això implicaria fer tota un altre plantejament en el que és l'Administració de la Generalitat.

Una altra cosa és que hi hagi eficàcia, més o menys eficàcia, als serveis territorials. Escolti, hi ha serveis territorials que són eficaços i n'hi ha que no. Però això és el que passa a tot arreu. Hi ha ajuntaments que funcionen molt bé i hi ha ajuntaments que no. I això és llei de vida, se suposa, no? Però, en qualsevol cas, no és aquest el debat que estàvem fent.

El debat és tot un altre. És aprofitar, efectivament, el fet que en aquests moments podria haver-hi motius funcionals que justifiquin aquesta variació que estem plantejant. I és evident que, en aquests moments, una cosa que pesa és que hi ha una major densitat de població a la regió de Barcelona i una població diferent al que serien les zones de muntanya. Però és que aquesta és la realitat territorial del país. I és a partir d'aquesta territorialitat, d'aquesta realitat, que nosaltres entenem que vostès podrien fer un plantejament del tot diferent.

Segurament que no és raonable ara per ara, doncs, que els departaments s'adaptin en funció d'aquestes noves delegacions territorials i, d'aquí a poc, sotmetre'ls una altra vegada a més canvis, a més adaptacions.

Per això, nosaltres el que proposem, en definitiva, honorable conseller, és que afrontin aquesta reestructuració de cop i, al mateix temps, aprofitin per simplificar-la al màxim. És una oportunitat d'or que, doncs, si bé abans parlàvem de províncies i de província única —en el seu moment, vam perdre—, doncs, ara, potser, val la pena d'aprofitar.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller té la paraula.

El conseller en cap

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, vostè insisteix en aquesta línia –que ja li he dit que jo comparteixo, no és pas una crítica– de la divisió territorial de Catalunya; tradicional, vull dir. I, si no s'ha canviat, és perquè no s'ha pogut, no perquè no s'hagi volgut. Ja es volia, no?, però, realment, no s'ha pogut, perquè l'ordenament jurídic i constitucional i la interpretació –i la interpretació– d'aquest ordenament jurídic ho ha fet impossible. Ha estat per això, no pas per manca de voluntat política, almenys per part del nostre Grup, i, evidentment, tampoc per part del seu.

En tot cas, vostè deia: «Avui el debat no és si les coses funcionen o no funcionen.» Jo crec que sempre el debat és una mica aquest. Al final, una representació territorial d'una administració s'ha de jutjar per la seva eficàcia, per la seva proximitat, com vostè deia, i també pel seu grau d'eficàcia, no? Per tant, bé, com vostè deia, segurament hi ha coses que funcionen millor i coses que funcionen pitjor, però, quan es jutja la divisió territorial d'una administració, el seu repartiment territorial, crec que s'ha de jutjar en termes d'eficàcia, que en últim terme és el que realment interessa més a la gent, si les coses funcionen o no funcionen. Però bé, vostè deia que aquest no és el debat i, per tant, jo no insistiré en aquest sentit.

En canvi, vostè diu –i jo en això li dono la raó i crec que fa una intervenció molt correcta–, diu: «Home, vostès ara poden aprofitar la creació de les diferents delegacions departamentals a les Terres de l'Ebre per fer una certa reflexió sobre el conjunt.» I això, li puc dir que ho estem fent, ho estem fent en aquest moment. Però, sobretot, per una cosa més important, que és, concretament, per aquesta altra visió que vostè deia de l'Administració. I, en això, sí que hi estem plenament, estem plenament immersos en un procés dintre del Govern –que vostès deuen conèixer, perquè se'n parla molt sovint i molt habitualment–, dintre d'un procés en el qual el que pretenem és aprofitar sobretot el que és la incorporació molt massiva de les noves tecnologies, amb aquesta excusa –si vostè vol–, doncs, per repensar una mica el que és la pròpia organització de la Generalitat i el propi funcionament interdepartamental de la Generalitat de Catalunya. Crec que ara tenim un bon moment per plantejar-nos això, amb uns instruments nous que no teníem tant a les nostres mans, i que val la pena, com vostè diu, aprofitar aquest moment.

En aquest sentit, un parell de comentaris. Primer: nosaltres estem desenvolupant un projecte, que en diem el projecte governamental Cat 21, que el que pretén, en síntesi, en vint segons, és fer funcionar l'Administració del país, no tant des del punt de vista de l'oferta d'una sèrie de serveis públics, que ja estan bé, sinó des del

punt de vista de la demanda dels ciutadans: posar-se a la pell del ciutadà i organitzar l'Administració en funció dels interessos de la gent. Això és una administració, en part, nova i que, per tant, no s'improvisa, ni es fa en dos dies, ni es fa en dos mesos. Però jo li puc dir –i ho puc demostrar, a més a més, davant d'aquest Parlament quan vostès vulguin– que, en aquest sentit, s'hi està treballant molt a fons, hi ha moltes iniciatives i pensem que, a més a més, en la línia més moderna que s'està fent avui dia a alguns països, no gaires, però a alguns països del món.

I la segona cosa, més o menys lligada amb això, és el projecte que en diem Administració Oberta de Catalunya, el projecte AOC. Aquí nosaltres estem posant l'accelerador; fins i tot hi ha una comissió del Parlament –que és la que, a més a més, doncs, aplega els interessos, per dir-ho així, del món local de Catalunya– en la qual s'està tractant aquest tema d'una forma molt clara, i el que pretenem, a través d'aquesta Administració Oberta de Catalunya, és aprofitar, com li deia, la incorporació de les noves tecnologies per poder fer funcionar l'Administració d'una forma, diguem-ne, més moderna i d'una forma, sobretot, més àgil i més flexible.

En aquest sentit, per exemple, els puc anunciar que una de les coses que pretenem fer molt properament és que tota la xarxa sanitària de Catalunya, que vol dir els hospitals de tercer nivell, però també els hospitals comarcals i els centres d'assistència primària, que vol dir, moltes vegades, les petites poblacions de Catalunya, que tot això, a través d'un concurs que traurem d'aquí a final d'any, estigui interconnectat a base de la nova xarxa de fibra òptica i de telecomunicacions, la qual cosa vol dir dues coses: primer, que l'Administració sanitària podrà funcionar d'una forma més flexible i més propera a la gent; segon –molt important–, que a través d'aquesta excusa –això sí que és una excusa real– portarem la xarxa de fibra òptica, la xarxa de banda ampla, a alguns municipis de Catalunya que, si no hi tinguéssim una escola d'ensenyament primari, un institut en alguns casos o un centre d'assistència primària, difícilment aquesta xarxa de telecomunicacions hi podria arribar.

Per tant, crec que estem en la línia del que vostè reclama, i em sembla que en aquest sentit, doncs, ens podem posar d'acord en el que poden ser, doncs, aquestes iniciatives governamentals, que em sembla que van, hi insisteixo, en aquesta línia que vostè exposa.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i quatre minuts.